Fantastic Club

TUDOR NEGOITĂ

VERIFICAȚI IPOTEZA NESSUS!

EDITURA ALBATROS

Ilustrația copertei : **ALEXANDRU ANDREI**

Fantastic Club

TUDOR NEGOIȚĂ

VERIFICAȚI IPOTEZA NESSUS!

SCAN: Doru Filip
PRELUCRARE: Costin Teo Graur
prima ediție digitală, iunie 2011

1980

EDITURA ALBATROS ● BUCUREȘTI

I — A FUGIT UN CIBORG

— Negativ.

— Negativ !

— ...Negativ !

Ca și cum s-ar fi înțeles, cele trei ordinatoare dăduseră verdictul aproape simultan. I se păru că ochii lor ciclopici, de un verde tulbure, îl observau acum cu sclipiri batjocoritoare. De patru zile se încăpățînau să-i zvîrle același răspuns, dovedindu-i că soluția — SOLUȚIA pe care o căuta cu înfrigurare, pe care simțea că, în principiu, o găsise — îi scăpa totuși printre degete.

Bilten decuplă cu o mișcare nervoasă ordinatoarele și începu să se plimbe prin încăpere. Pe lîngă proasta dispoziție pricinuită de eșecurile repetate din ultimele zile îl mai sîcîia în dimineața asta și o idioată de măsea. De cînd se știa nu-l încercase o asemenea senzație, uite că acum...

Semn de bătrînețe !... Cum tot semn de bătrînețe era acest „negativ, negativ, negativ" ! Cîndva — asta era, ce-i drept în urmă cu 25—30 de ani — nici un ordinator în care vîra soluția unei probleme nu-și permitea să-i comunice că a greșit. Atunci ideile de rezolvare îi apăreau în minte spontan, se înșirau dintr-o dată, limpezi, lucra cu o siguranță și o rapiditate care îi uimea pe toți, fără să facă măcar un efort pentru asta. Erau mult mai simple problemele acelea ?...

Ne-ga-tiv ! Unde se putuse strecura nenorocita de eroare ? !

Clinchetul delicat, ca al unui clopoțel de cristal, se auzi din nou, a doua oară în acel prim ceas al dimineții de

lucru. Anticipa o comunicare, bineînțeles o comunicare urgentă, ce avea să-i parvină ! După ilustra părere a unor experți, clinchetul — care pe el îl irita — era menit să-l „deconecteze" înainte de primirea mesajului. De ce trebuia oare să fie el „deconectat" ? Ca un robot căruia urma să i se încarce o nouă sarcină !

— Profesor Bilten, se auzi în interfon o voce feminină ușor cîntată.

— Am spus, întrerupse Bilten pe un ton de enervare subită, să nu fiu deranjat în dimineața asta ! E atît de greu de înțeles ? se zburli el fără sens și decuplă cu un gest zmucit interfonul.

— Profesor Bilten !

Vocea pătrunsese pe alt circuit, cel de rezervă, cu o promptitudine care nu dezmințea „rapiditatea în luarea deciziilor" a secretarei sale cibernetice. Acesta — scria în prospect — era „un imens avantaj al secretarelor automate de ultim tip" ! Vocea era catifelată, liniștitoare, fusese selectată desigur în urma unor teste complexe, pe care foștii lui studenți le elaboraseră minuțios înainte de a-i face cadou minunea de cutie sofisticată care-l scotea din sărite de cinci zile. Adică de tot atîta timp de cînd acceptase să utilizeze — experimental — darul.

— Ce este ? ! făcu Bilten repezit. Ce nenorocire s-a mai întîmplat ?

— Nu s-a întîmplat nici o nenorocire, profesor Bilten, este vorba însă de un mesaj al Consiliului Suprem de Coordonare.

Evident ! Între dispoziția sa strictă „să nu fie deranjat" și un mesaj al dispecerului automat de la Consiliul Suprem de Coordonare, „secretara" sa optase pentru mesaj, mesajele Consiliului aveau „prioritate zero", asta era bine implantat în memoria ordinatorului cu aspect fistichiu. O secretară isteață, o secretară adevărată, cum Bilten avusese pînă atunci, ar fi avut inspirația să înregistreze mesajul, s-ar fi orientat să inventeze la repezeală ceva în cazul că se solicita o convorbire cu el. Printre calitățile nemaipomenite ale cutiei cibernetice nu fusese prevăzut

tocmai acest „talent" — esențial pentru o bună secretară. Era explicabil, studenții care o creaseră n-aveau secretare ; un aspect care, în altă ordine de idei, merita reținut.

— Și ce vor ? ! aproape strigă Bilten. Să le fie trimisă azi sinteza cercetărilor pe relația Q-4 ! Asta e. nu ?

— Este aproape exact, profesor Bilten. Dispecerul Consiliului Suprem de Coordonare afirmă că sinteza trebuie să le parvină în următoarele 12 ore. Ce să le răspund ?

Lui Bilten îi veni să dea un răspuns total neacademic, în care sîcîitoarea durere de măsea avea desigur un rol nu de neglijat. Își aminti însă, citise de curînd un studiu foarte riguros, elaborat în urma unei ample anchete, un studiu bizar de bine primit de specialiștii în psihologia cibernetică, în care un alt fost student al său *demonstra*, supărător de limpede, că majoritatea dereglărilor de comportament ale ordinatoarelor de tipul A,B,C și D, cu care se intra oral în contact, se datorau nu imperfecțiunilor de proiectare sau de execuție, ci „paraziților emoționali ai mesajelor umane". Cu alte cuvinte el ar fi greșit acum, dacă ar fi strigat, cum grozav îi venea s-o facă : „La toți dracii cu agasările de rutină ale capului ăla pătrat, n-am nevoie, cînd promit ceva, să-mi amintească el că trebuie să mă țin de cuvînt !" Era sigur dealtfel că, în cazul scăpării unui asemenea „parazit emoțional de comunicare", vocea catifelată ar fi revenit prompt, cerînd politicos „să i se traducă în limbajul codului" ce-nsemna exact „la toți dracii" și „capului ăla pătrat". Așa că, pe un ton calm, un calm care îl costa mult, Bilten rosti printre dinți :

— Răspunde dispecerului de la Consiliul Suprem de Coordonare că sinteza va ajunge la timp. Spune-i lui Pedro s-o expedieze chiar acum. Și dirijează spre el toate comunicările ce vor mai sosi în următoarele două ore. E clar ?

— Perfect clar, profesor Bilten, mulțumesc. Să nu vă deranjez totuși pentru a vă comunica executarea dispozițiilor și...

— Nu ! !

— Și eventualele perturbații ce se pot ivi în...

— Care perturbații ? ! Ce perturbații ? !

— Asistentul dumneavoastră Pedro mi-a indicat de asemenea să nu-l deranjez, cu excepția unui eventual mesaj din partea Rozei Link.

Bilten înghițea tocmai un calmant, fu cît pe-aci să se-nece, roști însă pe un ton aproape angelic :

— Deranjează-l totuși pe asistentul meu Pedro ! Te rog ! Și lasă-mă odată să lucrez ! încheie el înfuriat, decuplînd și interfonul de rezervă.

Efectul calmantului era nesperat de rapid, Bilten simți o vagă amorțeală a maxilarului și descoperi abia acum că în dimineața asta se afla pe o insulă mirifică, probabil undeva în Pacific. Cel puțin asta era suma senzațiilor primite ; prin ferestrele imense ale camerei circulare de lucru i se oferea un peisaj luxuriant, frunzele mari ale bananierilor se legănau liniștitor, liniștitor era și zbuciumul acela al valurilor dantelate ce mîngîiau țărmul cu nisip auriu. În nări simțea aerul înmiresmat de florile exotice, viu colorate, care lăsau impresia că pot fi atinse, briza ușoară a serii „adia" liniștitoare și ea, în simfonia de culoare a amurgului havaian.

Totul era trucaj. Un trucaj ingenios conceput, măiestrit executat, biroul lui se afla de fapt la cel de-al treizeci și doilea nivel subteran din inima Africii.

Asta fusese „surpriza", prima surpriză a noii lui secretare ; ideea amenajării moderne a biroului său îi aparținea, fusese săvîrșită chiar în a doua zi după „preluarea postului".

Atunci Bilten începuse prin a fi consternat. Intrase apatic pe ușa binecunoscutului său birou auster, rămăsese pur și simplu cu gura căscată, vocea de catifea îl lămurise cu candoare, parcă surîzînd, că în programul ei stabilit prin proiect intrau și „mici surprize plăcute" de acest gen, făcute după analizarea celor mai noi prospecte de ergonomie. Și-i precizase că peisajul — cel de atunci era un peisaj mediteranean — poate fi schimbat, la o simplă apăsare de buton, „în funcție de dispoziția psihică personală", cu altul montan, saharian, havanian... ori venusian !

Bilten se nimerise într-o proastă „dispoziție psihică personală" și în ziua aceea. În afară de asta, era din fire conservator sau, cum bombănea Pedro, „dispunea de un spirit critic extrem de ascuțit față de cam toate inițiativele ce nu-i aparțineau". În consecință, „mica surpriză plăcută" îl deranjase grozav, se obișnuise de ani cu biroul lui, cu pereții aceia fumurii care, era ferm convins, îl ajutau foarte bine să se concentreze. Așa că decuplase imediat „mascarada ambiantă", se apucase de lucru burzuluit, se încrîncenase să repete timp de cîteva ore un experiment, fără să poată finaliza nimic. Apoi curiozitatea sa nativă învinsese, cedase ispitei și se amuzase trecînd în revistă setul de „tapete relaxant-stimulative", cu care în două zile se obișnuise în mod nebănuit.

Acum însă efectul secundar al sedativului se anunța a fi alarmant de puternic, așa că Bilten acționă dispozitivul de reglare, leneșul crepuscul havaian se topi într-un tonic peisaj de iarnă siberiană, cu viscol care-i „troienea fereastra".

Renunță pentru moment la găsirea soluției, trase o nuapă din teancul lucrărilor de diplomă care dormitau pe masa de lucru, răsfoi cele cîteva file cu un aer distrat. Se strîmbă. Era cea de-a șaptea de acest gen pe care-o citea. Da, *șapte* din cele nouă lucrări corectate pînă acum se refereau, nici mai mult nici mai puțin, la „Proiectul Argos" ! Studenții ăștia din ultimul an erau complet lipsiți de o elementară decență, se vîrau unde nu era cazul, cu o îndrăzneală care începea să semene a insolență !

Mai întîi, detaliile Proiectului Argos erau secrete ; oricum, nu fuseseră făcute publice în nici un fel. Ei bine, studenții lui le cunoșteau ; în amănunt.

În al doilea rînd, Proiectul Argos se afla de trei ani pe masa Comisiei speciale a Consiliului Suprem de Coordonare. Era cel mai grandios proiect de investigare a spațiilor extrasolare, în mult discutata teorie a spațiilor paralele, avea la bază teza, de-o temeritate aproape năstrușnică, a colectivului profesorului Kund. Potrivit acelei idei, pe care Bilten o considera în mod declarat utopică, exista *practic* posibilitatea ca în *următorii ani* omenirea

să poată *treacă* dintr-un spațiu în altul, sfidînd *orice* distanță, *pe altă cale decît cea a vitezei*. Se elaboraseră deja proiecte ale „rampelor Marelui Salt", lui Kund îi fusese pus la dispoziție unul din cei mai convenabili asteroizi, pe care echipe de șoc sub conducerea lui Cell Anx, cel mai mare arhitect constructor spațial, îl transformaseră într-un grandios laborator de cercetare. Centrul Solar de Securitate se amestecase bineînțeles și-aici, interzisese efectuarea pe Terra a experimentelor premergătoare.

Aproape de la o zi la alta, acel Kund, unul din puțin strălucitii studenți din tinerețe ai lui Bilten, se trezise principalul conducător al splendidului, ultramodernului, al celui mai mare laborator extraterestru spre care începuseră să migreze cercetători cunoscuți din toate bazele de investigații ale Sistemului solar.

Chiar lui, numai în ultimul an, îi fugiseră trei asistenți, părăsindu-l „cu multe regrete", măgarii, ca și cum ar fi murit...

Conflictul cu fostul său student se iscase însă înainte de amenajarea laboratorului extraterestru, debutase într-o seară ploioasă, cînd lui Bilten, chemat de urgență la Consiliul Suprem de Coordonare, i se pusese deschis o întrebare neplăcută : dacă Universitatea Delphi, pe care o conducea sub aspectul cercetărilor științifice, poate asigura „personalul navigant și de contact" pentru Proiectul Argos ? Personalul navigant și de contact urma să fie format din computere ultraperfecționate — Centrul Solar de Securitate își vîrîse codița și-aici, interzicînd în mod ferm îmbarcarea oamenilor — computere a căror principală problemă discutabilă era aceea de a putea recunoaște și intra în contact cu „alte forme de viață posibile în univers" !

— Proiectul Argos este o glumă proastă, începuse metodic Bilten. Asta în primul rînd.

Și-atunci, din dreapta lui Kund, care se mulțumise să surîdă în mod condescendent, se ridicase o femeie încă tînără, cu păr roșu și ochi verzi, asistenta principală a lui Kund, care intervenise pe un ton sec, ușor sincopat, parcă asemănător cu cel al actualei lui secretare, minus catifelarea vocii :

— Iertați-mă, profesor Bilten, dar în primul rînd nu ați fost invitat aici pentru a vă expune părerea asupra proiectului *nostru*. Vi se cere să răspundeți concret, da sau nu, dacă Universitatea Delphi e în măsură să asigure...

Urmase o discuție „foarte aprinsă". Bilten călătorise prost, întrerupsese pentru „întrevederea" aceea niște experimente de mare însemnătate pe care le visa de doi ani. Fără intervenția repetată a primului adjunct al Consiliului Suprem de Coordonare, dezbaterea științifică ar fi sfîrșit rău de tot. De fapt, nici așa nu sfîrșise grozav, în final, Bilten aruncase cu sarcasm :

— Pot spune că la ora actuală cercetătorii Universității Delphi sînt în măsură să pună la dispoziția Consiliului Suprem de Coordonare proiectele celor mai perfecționate ordinatoare, cărora li se pot implanta programe decizionale de mare finețe, pentru situații neprevăzute. Vă anunț însă că Universitatea Delphi *nu* este în măsură să cunoască toate formele posibile de viață existente în „spațiile paralele sau neparalele", singurul lucru de care vă pot asigura e că *nimeni* în univers nu e în stare să cunoască așa ceva.

Unicul rezultat pozitiv cu care se soldase dezbaterea aceea, absolut puerilă după opinia lui Bilten, fusese că Universitatea Delphi se alesese cu cele mai mari fonduri suplimentare de energie pe care le primise vreodată. Aspectul neplăcut al situației — nu se putea, bineînțeles, fără să apară și un „revers al medaliei" — fu acela că tot Consiliul Suprem de Coordonare numise și o Comisie specială care să se ocupe de „ansamblul cercetărilor" și în care fuseseră incluși opt din cei mai buni savanți programatori prospectiviști ai Centrului Solar de Securitate. Așa cum intuise Bilten din prima clipă, Comisia specială începea în secret o cercetare similară cu a lor, fapt stupid de neeconomic, nemaiîntîlnit în ultimele decenii. Bilten căutase dovezi, obținuse cîteva, se declarase jignit. I se dăduseră o serie de asigurări că n-are motive, se pusese pe lucru întărîtat, colectivele de cercetători pe care le conducea obținuseră în scurt timp rezultate spectaculoase, printre care desăvîrșirea computerelor U cu membrane biologice, de mare eficiență precum și testele

experimentale asupra „modalităților de intrare în contact cu probabilele forme de viață galactică rațională". Nu-l mai deranjau deci investigațiile Comisiei speciale, nici „bîjbîielile stohastice" ale asistentei lui Kund, cibernetiziana cu ochi verzi și păr roșu, care se apucase în taină să le facă o „concurență neloială", invitînd totodată discret cercetători talentați, tineri cei mai mulți, din principalele centre universitare, „în vizite de informare" pe laboratorul spațial; unde cei mai mulți rămăseseră ; hipnotizați parcă de nemaipomenitul „Palat al științei".

Iată însă că acum studenții săi, unii chiar din primii ani, își permiteau să-i „concureze" și ei pe cei mai mari savanți ai Sistemului solar. Veneau cu proiecte de supercalculatoare U, în care era prevăzută implantarea de baterii informaționale de maximă complexitate, ce țineau practic să înlocuiască Omul „în contactele posibile cu orice formă de viață inteligentă existentă în Univers" !

Lucrarea de diplomă pe care-o avea acum în față era din această categorie, i se părea lui Bilten fără sens, soluția nerealizabilă. Codifică totuși rapid formula finală a lucrării după un sistem propriu, o introduse în calculator pentru verificare, aștepta răspunsul surîzind sardonic. Era și a șaptea lucrare de acest gen pe care urma s-o respingă. Cumva trebuia să li se mai scurteze năsucul puștanilor obraznici care se apucau de probleme ce-i depășeau realmente.

— Negativ ! veni prompt răspunsul.

Bilten începuse deja să caligrafieze un R superb pe prima pagină a lucrării de diplomă, cînd auzi în dreapta sa hîrîitul ciudat al ordinatorului de control, privi nedumerit și încremeni.

— RĂSPUNSUL SE ANULEAZĂ. ANULEZ RĂSPUNSUL. insistă ordinatorul parcă bîlbîindu-se emoționat și pe ecranul dreptunghiular se putea citi în clipa următoare : POZITIV. REZULTATUL ESTE POZITIV.

Bilten avu senzația că viscolul „de-afară" se înteți brusc, se ridică fără să știe de ce în picioare, stinse stimulatorul ambiant, se opri în fața ordinatorului, în mîini cu lucrarea pe care începuse să scrie Respins. Dacă soluția era bună, autoarea ei, o studentă din anul întîi, era !...

realizase ceva... imposibil de conceput ! Ceva care, dacă prin absurd ar fi fost realizabil, însemna că cealaltă soluție, Soluția pe care o visase, pe care-o căutase el cu înfrigurare de patru zile... devenea „îmbătrînită" înainte de-a se naște, inutilă... ca o măsea stricată.

Crispat, Bilten introduse problema în cele două superordinatoare și începu imediat să elaboreze o altă codificare a formulei finale, pe sistemul de verificare clasic.

— Profesor Bilten !

De data asta nu era vocea catifelată. Era Pedro al cărui chip de regulă jovial apăruse acum pe ecranul videofonului. Azi însă expresia feței lui Pedro era de-a dreptul nătîngă, urechile cam prea depărtate de cap ale asistentului se lăsaseră parcă, vocea marca o stare de emoție deosebită.

— Ce este ? Ce dorești ? izbucni preventiv Bilten.

— Veniți, vă rog, veniți urgent în ca... în camera numărul unu !

— De ce naiba ?

— ... A dispărut... A dispărut bobina cu sinteza pe relația Q-4, pentru Consiliul Suprem de Coordonare.

Bilten calcula de zor, recepționă abia cînd termină codificarea, o introduse în calculatoare, îi veni să rîdă. Ridică totuși ochii, întîlni privirea lui Pedro în care licărea un soi de disperare, încercă să se autolinistească spunînd repede :

— Fleacuri ! Am pus-o eu ieri în seiful H, pe raftul din mijloc.

— Nu este. În nici un seif, am căutat peste tot.

— Cum ? ! strigă Bilten. Nu mai așteptă însă răspunsul. Alergă înfuriat spre ușă, năvăli în ciuda interdicțiilor medicale în liftul ultrarapid, pronunță „Nivel patru", zbură aproape treizeci de etaje cu brațele încleștate în curelele de amorfizare, pătrunse în fugă, cu inima bătînd să-i spargă pieptul în antecamera Băncii de date, unde Pedro aștepta cu un aer pleoștit, prăbușit în scaunul din fața videofonului de la care îl chemase.

— Delirezi ? !

Pedro ridică din umeri, expresia feței sale era mai elocventă decît orice răspuns, îl urmă pe Bilten, care

atinsese deja cu inelul magnetic siguranța ușii masive, formă cifrul, pătrunse în camera blindată, în pereții căreia se vedeau implantate cele 24 seifuri înguste de numai o palmă. Singur H era deschis. Pe raftul lui din mijloc, exact în locul unde-o lăsase Bilten cu o zi în urmă, bobina albăstrie, ovoidală, imposibil de confundat a sintezei cercetărilor pe relația Q-4 aștepta, unica bobină în tot seiful. Bilten o luă în palmă și se răsuci agresiv spre asistentul din dreapta lui.

— Asta ce crezi că e ? Ou de potîrniche ?

Fără îndoială, despre trăsăturile feței lui Pedro în clipa aceea s-ar fi putut spune multe, Bilten o califică scurt ca fiind „complet tîmpă". Omul privea bobina ca pe-o minune, întinse mîna încet, o atinse cu degetul mijlociu, și-l retrase ca și cum s-ar fi fript, păru că se va prăbuși pe podea, îngăimă privind spre Bilten cu ochi de-a dreptul speriați :

— Nu era... Acum cîteva minute... Nu era acolo !

— Ascultă ! începu Bilten spumegînd. Dacă vrei un concediu de odihnă în care să-i faci întîmplător o vizită asistentei lui Kund, pe ciobul ăla vagabond...

— Nu era ! țipă Pedro cu o nebănuită convingere. Vă spun că nu era acolo ! Iar în camera asta nu a intrat nimeni, am stat cît am vorbit cu dumneavoastră în dreptul ușii, nimeni n-a putut să pună bobina la loc ! Și *nu era* în seif, am cercetat fiecare raft din fiecare seif de două ori ! Iar seifurile le-am lăsat închise, îmi amintesc perfect !

— Calmează-te, făcu Bilten plictisit. Nu-i nimic extraordinar, uită-te în spatele tău cine-a făcut aiureala asta. Vom afla imediat de ce.

Pedro întoarse capul nedumerit. Lîngă ușa care se închisese automat după intrarea lor, stătea în picioare un robot umanoid, pe care îl foloseau rar, doar pentru transportul unor seturi mari de bobine. Din motive de securitate, avînd în vedere valoarea informațiilor pe care le transporta, ciborgul era păstrat în camera aceasta. Bilten se opri în fața lui, întrebă sec :

— Ai umblat în seif ? !... T-40, ai umblat azi în seiful H ?

Nici un răspuns.

Bilten deschise dintr-o mișcare pieptul robotului, privi tabloul de control. Ciborgul era în poziție de repaus, contactul de lucru fusese scos...

În cameră se mai aflau doar trei ordinatoare, dar din tipul imobil, erau simple aparate de codificare și decodificare a datelor. Un om sau măcar un copil care să se ascundă în camera asta era de neconceput, dealtfel cifrul ușii acestei bănci de date îl cunoșteau doar ei doi.

— Deci nu el, șopti Pedro și adăugă disperat : Atunci... Cine, atunci ?

Bilten începu să se îngrijoreze. Dacă Pedro ajunsese să aibă halucinații de un asemenea grad, era grav. Și părea să fie vorba de-o criză puternică, omul acesta...

Dar dacă totuși... ce spunea el era adevărat ?

Aberație ! Bobina nu se putea face nevăzută, nimeni nu ar fi putut intra aici, robotul umanoid nu putea trece „din proprie inițiativă" în poziția de lucru și reintra în starea de repaus... Bine, dar în cazul acesta... ? !

— Se-ntîmplă, oftă Bilten pe un ton ce s-ar fi vrut consolator. Ai lucrat prea mult în ultimul timp.

— Imposibil ! strigă Pedro și, în încăperea goală, cu pereții din aliaj ultradur, strigătul lui căpăta o rezonanță de-a dreptul stranie. Ieri mi-am făcut controlul psiho, totul era perfect normal, este *imposibil* ca de ieri pînă azi să nu mai știu ce fac !

Bilten nu răspunse, introdusese deja bobina în aparatul de verificare, gîndindu-se cu groază că mesajul — sinteza care trebuia expediată urgent Consiliului Suprem de Coordonare — ar fi putut fi șters... *de cineva !* Începeau să-i treacă acum prin minte cele mai stranii posibilități, starea de tensiune emoțională a lui Pedro i se transmisese în mod inexplicabil, își amintise de fapt că într-unul din buletinele informative ce-i parveneau săptămînal, la capitolul ultim, era inserată o întîmplare aproximativ similară, dispăruse de asemenea o bobină care apăruse apoi ștearsă.

Acul ultrasensibil de control descrise un cerc pe mijlocul suprafeței ovoidale. Nici o perturbație semnalată, bobina era intactă, nu fusese ștearsă, nici măcar decodificată de la înregistrare.

— Repetă controlul psiho ! mormăi Bilten abordînd un aer plictisit și ieși din cameră cu pași zmuciți.

*

Nu, poemul „nu ieșea" și pace ! Teo Tern se îndreptă de șale strîmbîndu-se, durerea îi amintea recomandarea medicului de a urma un tratament plicticos. Își amînase plecarea la stațiune doar pentru a termina nenorocitul ăsta de poem care... ajunsese să-l urmărească și în somn ! Și uite că poemul, finalul poemului...

În dimineața asta fusese convins că are să-l termine, se simțea inspirat ! Intrase în birou cu o tonică stare de spirit, dispusese să-i fie trecute adjunctului său lucrările care aveau să sosească, se apucase să dicteze cu febrilitate, totul păruse să meargă din plin ! Și poftim ce ieșea din nenorocita asta de mașină, versuri decolorate, blegi ca niște frunze opărite. Care, dacă le-ar fi trimis, i-ar fi fost refuzate din nou.

De vină era fără îndoială ceața care se lăsase. Poate că totuși ar fi fost mai bine să plece în stațiune, cu clima asta nu se putea acomoda nicicum. Greșise venind aici, iar pentru poezie, era știut...

— Iertați-mă că vă deranjez.

Teo Tern mototoli coala, se răsuci spre videofon, recunoscuse vocea acrișoară, sîciitoare a lui Ians Iason. Mormăi :

— Nu mă deranjezi, presupun că-i vorba de ceva important !

Dacă totuși ar fi luat-o de la cap, acum cît ideea îi era proaspătă-n minte ? Ideea finalului era totuși splendidă ! Realiză că Iason îi tot explica ceva despre o lucrare ce trebuia arhivizată „neapărat" pînă a doua zi.

— Bine, bine, lasă-mi documentarul cînd pleci. Am să rezolv eu totul după amiază... Mai e ceva ?

— Ar mai fi... Bobina din setul nou, 306.

— Ah, da ! Am s-o caut.

Era o înregistrare cam ciudată bobina aia, o selecție de microinterviuri luate în urmă cu un an și ceva unor piloți ce reveneau din călătorii spațiale îndelungate. Ceruse bobina s-o studieze în scopul descoperirii unor surse

de inspirație, munca pe care-o făcea el nu-i oferea deloc teme eroice.

Numai că nu-i prea folosise nici bobina. Își amintea din proiecțiile pe care le urmărise figurile oamenilor aceia ce reveneau pe Pământ : una mai ales îi rămăsese ulmitor de clară, fața prelungă, uscățivă a unui bărbat tînăr, Glad Selv, care părea să-i sintetizeze pe toți ceilalți. Ochii mari, gînditori, cumplit de triști ai pilotului înalt care se întorcea dintr-un fel de „Odisee spațială" erau cumva obsesivi. Dar nu era, nu, nu era deloc ce-l trebuia lui ! Glad Selv nu avea privirea unui erou, iar el de așa ceva avea nevoie ; nu de atletul ăla cu privire melancolic posomorîtă care răspundea sec, morocănos, fără pic de entuziasm...

Ce putuse face cu bobina ? ! O pusese undeva, naiba știa unde, Ians Iason il agasa din două-n două zile întrebîndu-l de ea, se uita și acum la el cu un aer interogativ, așteptînd !

— Mai e ceva, Iason ?

— Nu... Adică, aș fi vrut să termin azi cu clasarea setului 306. Dacă ați fi găsit-o...

— Am s-o caut din nou ! În definitiv, dacă s-a rătăcit, vom mai cere o copie. Și, de fapt, nici nu știu la ce ne trebuie bobina aia ?... În fine, în fine, am s-o caut !

Ians Iason bombăni un fel de răspuns ori salut neclar, era un tipicar grasul ăsta de Iason, ecranul videofonului se stinse.

Teo Tern se instală cît mai comod în fața mașinii, gata să dicteze din nou, rămase așa un timp, constată că-și pierduse total inspirația. Unde dispăruse „finalul eroic" ! ? Glad Selv ! De ce-o fi avut totuși Glad Selv privirea aceea ?

Tern trase distrat unul din sertarele minuscule ale mesei de lucru, mîna dibui după cutiuța de pilule stimulative, dădu peste... Bobina ! Bobina cu care-l pisa Ians Iason de-o săptămînă se afla aici. Singurul lucru de neînțeles era că... ieri, da, ar fi putut să jure că răscolise după ea și în sertarul acesta ! Nu încăpea îndoială, devenise nespus de distrat în ultimul timp ; de cînd lucra

la noua variantă a poemului. Poemul, poemul ! Hotărî că în noaptea care urma trebuia „să-l dea gata" neapărat ! Apăsă deocamdată pe o clapă și anunță plat :

— Iason, am găsit bobina.

*

O oră mai tîrziu, după ce expediase sinteza pe relația Q-4 spre Consiliul Suprem de Coordonare și trecuse prin laboratoarele pe care le conducea personal, Bilten își aminti de lucrărea de diplomă pe care începuse s-o verifice, reveni în biroul său cu senzația că reîncepea să-l agaseze măseaua, dădu cu ochii din ușă de răspunsul ambelor computere care rămăseseră în stare de lucru.

— Pozitiv.

— Pozitiv.

Dar asta nu era tot, în clipa următoare auzi o voce pe care inițial nu o recunoscu. Din videofon îl privea totuși Pedro, care acum zîmbea larg, un zîmbet ce lui Bilten nu-i plăcea deloc.

— Nu sînt nebun ! începu Pedro amenințîndu-l cu degetul. Nu sînt nebun, profesor Bilten, doctorul m-a cercetat pînă acum zece minute, minuțios, m-a declarat apoi absolut normal. „Un aiurit cu sistem nervos de invidiat", este expresia lui.

— I-ai spus... cum „a dispărut și reapărut" bobina ?

— Bineînțeles. Cred că doctorul e nebun, a pufnit în rîs, zice că mi-a făcut o farsă cineva. Farsă la banca centrală de date !

Asta era totuși o ipoteză cît de cît logică, oricum demnă de luat în considerație. unul din asistenții săi făcea experiențe de telechinezie. Dar era plecat la o conferință. De două zile, în Alasca ! Și era dintre cei care nu intraseră măcar o dată în banca aceasta de date.

— Am să vă spun însă ceva, profesor Bilten, dacă stați jos. Luați loc, e mai bine, ascultați-mă, rîse Pedro.

Bilten simți din tonul exagerat de calm al asistentului că era mai înțelept să-l asculte, se așeză, riscă totuși o glumă :

— A dispărut seiful din perete ?

— Nu seiful ! Nu seiful, repetă ca un om beat Pedro. Seiful este la locul lui, precizâ Pedro apăsat. Dar... T-40 a dispărut.

— Ce-ai spus ?

— Da, profesor Bilten, era în poziție de repaus, am verificat amîndoi, nimeni nu l-a putut activa, nimeni n-a pătruns în banca de date după noi, dar... ciborgul a dispărut ! A dispărut, înțelegeți, *s-a făcut nevăzut !* Ori „a trecut în altă dimensiune", oricum în camera blindată nu e, am chemat martori. T-40 s-a evaporat ! izbucni Pedro în rîs, un rîs care dovedea fără îndoială că de data asta omul suferise indiscutabil un șoc.

Pe ecranul celui de-al doilea videofon apăru fața supărată a șefului serviciului zonal de securitate.

— Profesor Bilten, v-am rugat să mă anunțați cînd folosiți ciborgul T-40 pentru mesaje speciale. V-am rugat de cîteva ori, am și eu informațiile și dispozițiile mele, protestă vexat șeful serviciului de securitate.

— Unde e ? articulă moale Bilten, nemaiînțelegînd nimic, însemna că, prin absurd, ciborgul „apăruse" undeva în afara camerei blindate, fusese văzut, se presupunea că ar fi fost trimis de ei să ducă un mesaj. Cine dracu îl pusese în mișcare ? Cum ? !

— Sînt informat că a ieșit acum cîteva minute pe poarta de serviciu numărul trei ! Singur !

— Opriți-l ! exclamă spontan Bilten. Prindeți-l ! strigă el și, mirîndu-se de ce prostii era în stare să spună, adăugă : A fugit !

— Nu-mi arde de glume ! făcu iritat celălalt, iar în videofonul alăturat Bilten auzi rîsul în hohot, cu ceva strident, vecin demenței, al lui Pedro.

— Prindeți-l imediat, e vorba de o dereglare cu consecințe imprevizibile ! izbucni Bilten, neputînd înțelege de ce simțea că era grav, totul, fără să-și poată imagina însă în nici un fel cum un robot, un blestemat de ciborg poate trece singur în stare de lucru. Era o idee la fel de absurdă cu aceea de a-și imagina că cele două videofoane ar fi început să danseze pe biroul său.

În clipa următoare cele două videofoane nu începură ce-i drept să danseze, dar se stinseră simultan.

— *Avarie de gradul trei la Blocul energetic central!* auzi Bilten în interfonul pe circuit special. *Avarie de gradul trei, pericol pentru sectoarele doi și patru, trecem pe măsurile de siguranță, pericol, ocupați-vă fără panică locurile stabilite!*

Bilten sări ca ars, se izbi în ușa ce refuza să se mai deschidă automat, ieși în hol, lifturile erau și ele blocate, începu să urce în fugă, cîte trei trepte, spre nivelul 20, unde se afla așa-zisa Cameră X — centrul de corelare a echipelor de intervenție — blestemîndu-și în gînd ideea de-a-și muta camera de lucru la un nivel atît de scăzut. Numai că... În cei zece ani de cînd conducea munca de cercetări în Universitatea Delphi, Bilten nu intrase în Camera X decît o dată. Cînd se făcuse o alarmă de exercițiu, niciodată nu bănuise... Acum...

Întreruperea bruscă a fluxului energetic în sectoarele doi și patru, unde se făceau experimente pe relația timp-spațiu, putea însemna... o catastrofă nemaiîntîlnită; care era posibil să survină... dintr-o clipă în alta. Se lucra acolo cu gigantice fluxuri energetice, rezervele care intraseră în funcțiune, fuseseră cuplate adică automat, aveau să fie absorbite în cel mult o sută de secunde!...

Nimeni nu considerase ca fiind posibilă o avarie la blocul central energetic, sistemele de siguranță erau acolo triple, considerate imposibil de avariat concomitent... Și totuși — o întîmplare era exclusă — *cineva* reușise să avarieze blocul central energetic!

În momentul următor lumina se stinse. Bilten se împiedică, se prăbuși, rămase nemișcat pe scările reci de granit, cu inima bătîndu-i înnebunitor, așteptînd, înțelegînd că el cel puțin nu mai avea nimic de făcut, imaginîndu-și totodată, cu o înspăimîntătoare claritate, imensa țîșnire spre înalt care avea să proiecteze cele 40 niveluri subterane ale laboratoarelor Universității Delphi spre cerul însorit al Saharei...

O secundă; două; trei...

Apoi Bilten zări, sau i se păru că zărește, nu mai era în stare să fie sigur de nimic — ceva ce părea a fi o pată de lumină, vag vioriu, de mărimea unei mingi de

ping-pong, care... plutea, da, plutea, trecu pe lîngă el, cu repeziciune, prelingîndu-se deasupra balustradei scărilor, dispăru grăbită în sus.

Asta ce mai era ?...

Delira ?... De-li-ra ! ? !...

II — UN SENTIMENT ANACRONIC

O dată cu întunericul se lăsa frigul. Teribilul frig cosmic ce se strecura cu iuţeală reuşea să pătrundă chiar prin pereţii dubli ai microtanchetei de explorare. Glad Selv îşi încheie fermoarul costumului, consultă maşinal acele fosforescente ale tabloului de bord, constată că întîrziase. Şi simţi cuprinzîndu-l, ca întotdeauna cînd trebuia să se grăbească pentru a ajunge la bază, un sentiment de inexplicabilă panică.

Inexplicabilă ? Nu. De vină era asemănarea ; fantastica asemănare dintre pustiul asteroidului acesta straniu — ce avea să devină, poate, cel de-al şaptesprezecelea mare laborator spaţial — şi... pustiul *celălalt !*

„Celălalt" ! Era desigur ridicol, dar evita să rostească măcar în gînd numele asteroidului *acela ;* unde îşi risipise cinci ani din viaţă. Probabil şi cei mai buni ; cei ce *ar fi putut fi* cei mai buni ani ai săi...

În ciuda oricărei autolinişti raţionale, subconştientul său îi crea... *certitudinea* că, asemenea unui uriaş animal vicleau, veşnic lacom, care-l pîndea, cîmpul acesta albicios, îngheţat, cu bizare umbre ascuţite ca nişte cioburi lungi, cenuşii-verzui, încerca să-l reţină, să-l prindă, să-l înşface şi să-l mistuie clefăind mulţumit într-una din crevasele lui.

De ce insistase totuşi să vină aici ?... Asta era o întrebare.

De ce rămînea ? !...

„De ce, de ce, de ce ?" îi trecu prin minte, o frîntură de melodie era, un cîntec la modă, ceva mai puţin stupid decît altele...

Aproape împotriva voinței, instinctiv parcă, mîna lui Glad căută maneta grupului energetic de rezervă, cuplă, vehicolul începu să execute salturi scurte peste crestele neregulate, gonind, tot mai repede, pe drumul cunoscut. Spre bază !

Cu mîinile încleștate pe comenzi, crispat, inutil crispat în scaunul foarte comod, cu spătar mult lăsat pe spate al vehicolului, Glad urmărea cu privirea fuga aceea pe urmele fasciculelor alb-gălbui de lumină, salturile devenite acum prelungi, sfîrșite în plonjeuri ce estompau aproape contactul cu solul, pe care microtancheta le executa nesocotind parcă legile universale.

Glad respiră apoi ușurat. În depărtare, surîdeau prietenoase sclipirile multicolore ale bazei. Se apropia tot mai mult de ele, avea să predea rezultatele măsurătorilor, filmele și probele culese, urma să se retragă apoi în camera lui, să se cufunde în somn... ca într-un lichid cald, binefăcător.

*

Parcă ei i-ar fi displăcut bărbații îndrăzneți ! Pal Pent devenise însă și înfumurat ! Și neparolist, și neserios ! Era a treia întîlnire la care nu venise, scuzîndu-se cu motive de-a dreptul ridicole.

Delia Dyn deschise ecranul central al celui de-al doilea ordinator pe care-l verifica, remarcă dintr-o privire că totul era în ordine, trecu la următorul, gîndindu-se că lui Pal merita să-i facă „o mică figură". Faptul că ea lucra aici, la unul din puținele sectoare banale ale Bazei 12 nu-i dădea dreptul acestui Pal Pent să se poarte așa !

Și, în definitiv, munca ei era la fel de importantă ca oricare alta, după cum spunea Kund, „totul pe baza aceasta este demn de a intra în istorie !" își aminti Delia cu ochii la sutele de cilindri divers colorați care se înghesuiau pe banda transportoare spre aparatul de triere. Poftim, erau aici chiar și mesajele Consiliului Suprem de Coordonare sau ale unora dintre marile universități pămîntene ! Ce-i drept, nu-i erau adresate ei, ci profesorului Kund, sau Ritei Gai. Dar ea, ea, Delia Dyn,

răspundea de primirea și expedierea tuturor acestor mesaje într-un timp optim !

Remarcă în dreapta silueta lui T-37, ciborgul destinat „s-o ajute" ; și pe care nu-l putea suferi. Voia probabil să-i comunice iarăși ceva. O scotea din sărite zilnic cu întrebările lui neroade, căutînd „să se facă util" ! De ce naiba nu-i dădeau cu ciborg modern, o lăsau în compania namilei 'ăsteia care mai mult o încurca și care ar fi trebuit scoasă din uz, ori trimisă la reprogramare de opt luni. Se vede că și repartizatorul aparatajului cibernetic aprecia — probabil ca și Pal Pent — că pentru munca ei era bun și-un T-37. Îl ignoră cercetînd atentă programul celui de-al patrulea ordinator selectiv, auzi în dreapta acel soi de mormăit bătrînesc prin care T-37 căuta să-și facă simțită prezența.

— Ce este ? făcu nervoasă Deli.

— Am reușit ! articulă cu o nuanță parcă de satisfacție T-37.

Deli realiză abia acum că, de aproape trei ore, ciborgul se chinuise să decodifice un mesaj, deși ea nu-i ceruse s-o facă. Acționa încă „în virtutea obișnuinței". Pînă la venirea ei fusese specializat pe asemenea operații și... Ea nu-l întrerupsese, era mulțumită cînd își făcea de lucru cu ceva, fără s-o știe.

— Foarte bine că ai reușit, dar ce-i ăla ?

— Un mesaj de tip K.

— De tip K ? ! se alarmă Deli.

— Da ! Era supracifrat într-un sistem foarte complex, dar am reușit, repetă cibordul cu aceeași notă de satisfacție și Deli se enervă, se înfurie pe T-37, pe programatoarea care lucrase cu el înainte, mesajele de tip K trebuiau decodificate numai de cei cărora le erau destinate.

— De ce ? Cum l-ai descifrat ? Uf, ai să mă înnebunești ! Cui îi era adresat mesajul ?

— ...Mesajul... Lui Pal Pent.

— Cui ? ! tresări Deli. Privi fața veșnic imobilă a ciborgului, repetă pe un ton inutil ridicat : Cui ai spus ? !

— Lui Pal Pent. Pînă cînd a lucrat aici Anda, mesajele de tip K îi erau adresate ei. Anda îmi dădea întotdeauna să le decodific. Mă și ajuta, explică T-37.

Deli luase în mînă banda îngustă de un verde crud al mașinii de decodificat, o cercetă uimită. Indicatorii inițiali ai mesajului erau... ai Centrului Solar de Securitate.

Așadar... Așadar Pal... și probabil Anda....

Deli strînse în pumn banda verde, conștientă că nu trebuia să citească mai departe, înțelegea acum subit cauza comportării lui Pal... acest Pal Pent care nu-i spusese nimic, nici ei. De-asta era deci atît de preocupat în ultimul timp ! ?... Cu ce ? Despre ce putea să fie vorba în mesaj ? Ce naiba putea să-i spună ea acum ? !

Era o situație pur și simplu idioată. Pal și-ar fi putut închipui... ea îi făcuse o mică scenă de gelozie încă din prima zi cînd se cunoscuseră, și-ar fi putut închipui că nu T-37 a decodificat mesajul, ci... Și ce-i putea spune acum, imediat, zevzecului ăsta de tinichea din dreapta ei, care aștepta parcă să fie felicitat ? !

— Reține, T-37 ! Unu ! Să nu mai decodifici decît mesajele pe care ți le indic *eu* ! Doi ! Șterge-ți din memorie tot ce ține de dispozițiile de lucru care ți-au fost date anterior venirii mele ! Trei ! Fă-mi legătura *numaidecît* cu Pal Pent !

— ...Pal Pent a plecat.

— Cum ?

— Pal Pent a plecat. E în drum spre Terra. Am vrut să-l anunț, dar a plecat acum șapte ore și 12 minute pe o navă „Lambda".

Plecase ? Fără să-i spună o vorbă ? ! Spre Pămînt ? Ce cuprindea mesajul ?

Cu un sentiment incert de vinovăție, Deli deschise palma, citi. mesajul era extrem de scurt : „Se aprobă revenirea imediat pe Terra".

Asta era tot ? Pentru ce trebuise supracifrat un mesaj atît de banal ? Și Pal Pent plecase... plecase fără să mai aștepte mesajul acesta... de ce ? De ce ? !

Deli făcu rapid legătura cu dispeceratul zborurilor interplanetare, întrebă scurt :

— Unde e acum Pal Pent ? Ce orbită, distanță, cum pot intra urgent în contact cu el ?

Figura lungă a dispecerului de serviciu al bazei se făcu parcă mai lungă, anunță bîlbîindu-se, cu-o ridicare din umeri :

— Asta... am vrea să știm și noi. Nu, nu mai e. Nava „Lambda" în care era... a dispărut de pe orbită !

*

În camera ecluză Glad Selv scăpă de costumul greoi de protecție, trecu prin sala îngustă a dușului de unde, îmbrăcă din mers alt costum, cel mătăsos, odihnitor, de un oranj cald al investigatorilor de suprafață, așteptă apatic în fața ecranului de control deschiderea ușii masive.

Se simți mai relaxat abia în culoarul lung, cu ascunse lumini albăstrii. Dincolo de peretele transparent din stînga se distingeau compartimentele laboratoarelor automate ; funcționînd reconfortant, ireproșabil ca un imens mecanism de ceasornic.

Se opri în fața dispeceratului, unde asistenta de serviciu, o fată pistruiată cu nas obraznic și păr de culoarea aramei, îi făcu semnul cunoscut. Era „totul în ordine", probele culese de el și de roboții autonomi pe care-i avea în control ajunseseră deja la ea, aveau să fie dirijate imediat spre camerele de analiză.

Totul se desfășura aici într-un ritm îndrăcit, pierduseră cu instalarea bazei mai mult decît se scontase, trebuiau acum să recupereze, să dea în următoarele 19 zile pămîntene un răspuns clar la întrebarea dacă asteroidul pe care-l explorau dispunea sau nu de condițiile necesare pentru a deveni un mare laborator spațial.

— Te așteaptă un musafir ! se auzi în difuzor vocea ușor voalată a asistentei de serviciu.

Glad tocmai pornise cu pasul său lent, se opri, întrebă cam peste umăr, cu o ușoară grimasă :

— Ce musafir, iubito ?

— Surpriză. Cineva de pe Terra.

— E tot ce-mi doresc mai puțin la ora asta, mormăi Glad.

— Ei, nu se știe niciodată ! rise fata amuzîndu-se suspect de bine.

Glad trecu în coridorul curb lateral, se îndreptă cu o senzație crescîndă de iritare spre camera lui. Simțea în venele gîtului, în coloana vertebrală, oboseala aceea ne-

plăcută a efortului prelungit, își amînă că a doua zi urma să-și facă iarăși controlul medical total ; doctorul îl prevenise că la primele semne de oboseală psihică îl va suspenda sau expedia chiar pe Terra. Avuseseră deja două accidente. Cîmpul acela dezolant producea reacții depresive și oamenilor veniți de curînd ; el sosise aici o dată cu prima echipă de amenajare a bazei. Era printre puținii din acel lot ce rezistaseră pînă acum. Simțea însă că o conversație la ora asta, indiferent cu cine, „pica prost", n-avea chef acum decît să doarmă !

Deschise ușa. Încăperea cufundată pînă atunci în întuneric se lumină, era aceeași lumină odihnitoare, molatecă, în care descoperi în fotoliul relaxant de lîngă fereastră pe... musafirul său.

Era o femeie, tînără, cu păr de un blond platinat, care păru să tresară ușor, se ridică, făcu doi pași în direcția lui, se opri surîzînd :

— În sfîrșit ! Era să aținesc.

Glad o cercetă cu atenție. Femeia nu părea totuși să fi fost pe punctul de-a aținea, privirea era foarte limpede, își aranja acum cu mici gesturi reflexe cutele îmbrăcămintii elegante, strălucitoare, neobișnuită aici în lumea combinezoanelor de protecție. Poate tocmai de aceea părea frumoasă. Neobișnuit de frumoasă. Glad mîrîi însă întrebător :

— Nu ne-am mai văzut, nu ?

— Mă pot prezenta ! rostiră pe ton de remarcă buzele femeii. Surîsul ei persista, un surîs mic, prietenesc și totuși parcă pe undeva ironic.

— Dacă... am lăsa pe mîine ? încercă Glad fără convingere.

Ca și cum nu ar fi auzit, femeia îi întinse o mînă îngustă, cu degete lungi, delicate :

— Mă numesc Hellen.

— ...Semeni cu cea din Troia ! lăsă Glad să cadă, strîngînd totuși mîna subțire, plăcut răcoroasă a femeii

— E un compliment ?

— Crezi ?

Răspîndea un parfum vag, ce amintea aroma sălbatică de pădure, asta probabil, și ochii mari, intens albaștri ai femeii, îi readuse în minte cîntecul cu „de ce ?"

— Voiam neapărat să te cunosc, atacă Hellen brusc. Am făcut aici o escală. O escală special pentru dumneata.

Resemnat, Glad îşi invită cu un gest plictisit interlocutoarea să se aşeze, turnă două pahare de băutură răcoritoare.

— Iarăşi o prostie de reportaj, nu ? Asta e al treilea ! preveni el indignat. Risipiţi energie şi timp. Absolut inutil, imaginile pe care le filmăm noi sînt mai bune. Şi oricum le vom trimite pe Terra cît de curînd.

Hellen nu părea să fi remarcat paharul înalt, îl studia pe el, fără jenă, replică rar, pe un ton moale :

— Nu asteroidul mă interesează. Ci dumneata.

Privirea lui Glad o făcu să adauge repede :

— Lucrez la un institut de cercetare. De cercetare ştiinţifică a efectelor fericirii personale asupra muncii de creaţie.

— Oh ! se strîmbă Glad.

— Dumneata eşti... un subiect pasionant, ştii ? Mi s-a spus că ai realizat mult, că ai conceput chiar aici, nişte modalităţi originale de investigare mineralogică. Şi că te simţi în general foarte bine, *singur !* Mi s-a părut ciudat, susură vocea parcă uşor emoţionată a femeii. M-am documentat puţin. Am descoperit astfel în biografia dumitale că... ai suferit o decepţie. Care, în mod inexplicabil pentru teoria mea, nu te-a afectat cu nimic. Asta e ceva nemaipomenit, în datele pe care le strînsesem pînă să aflu de dumneata, totul proba contrariul, totul...

Glad o opri cu un gest. Oftă, îşi strînse fruntea în palme, constată disperat că povestea devenea cu mult mai plicticoasă decît bănuise. Institutul la care spunea că lucrează făptura platinată din faţa sa se făcuse cunoscut de curînd, se apelase, stăruitor, la sprijinul tuturor pentru „a completa materialul de cercetare", se insistase asupra deplinei sincerităţi care trebuia manifestată faţă de anchetele psiho-sociale ale cercetătorilor institutului.

— Hellen, începu Glad pe un ton apatic, masîndu-şi încet pleoapele obosite. După cît înţeleg, vrei să-ţi spun „o poveste de dragoste", asta-i ce te preocupă. Iar eu mă simt obligat să te previn că te afli pe un teren de cercetare steril. În ciuda tuturor încercărilor de revitalizare,

sentimentul acesta e anacronic ; în secolul nostru raționalist prin excelență.

— Anacronic ? zimbi neîncrezătoare Hellen. Dar iubirea pune în cotidian un pic de magnific, nu ?

— Dar de ce crezi, izbucni fără să vrea Glad, de ce crezi că mai are nevoie cotidianul zilelor noastre, cotidianul ce descoperă lumi prăbușite în timp, pe altele pierdute în spații, de magnificul ăsta de care ne agățăm fără rost, de acest „pic de magnific" fals, iremediabil trecător, care lasă în urmă dezamăgire ? ! De ce mai avem nevoie să ne cramponăm de acest sentiment ilogic ?

Hellen tăcea căutînd parcă ceva, observă apoi gînditoare, scandînd încet, ca și cum ar fi rostit un vers :

— Poate că nu este totuși un sentiment ilogic !

— Nu ? !

— Așa cred, explică Hellen, cu surîsul ei enigmatic, își îndepărtă cu palma subțire o șuviță a părului acela de un blond platinat, parcă ireal, adăugă pe tonul ei puțin cîntat : Eu consider, Glad, că... în spatele simpatiilor și antipatiilor noastre, în umbra preferințelor, sentimentelor care se nasc aparent nemotivat, uneori fără să înțelegem de ce, se ascund motive limpezi, reale, pe care poate nu le distingem imediat ; dar care există. Întotdeauna !

— Toate astea sînt ca să mă provoci ! rîse Glad. Vrei de fapt neapărat „povestea mea de dragoste", asta te preocupă, spune drept !

— Sînt o cercetătoare perseverentă, acceptă simplu Hellen, dar dacă-mi vei relata... „povestea" aceea, îți voi demonstra că iubirea *este* un sentiment logic. Absolut logic, în zilele noastre, oricît ți-ar părea de ciudat.

— Hai să facem o convenție ! propuse ostenit Glad. Eu îți ofer materialul de studiu dorit, dumneata nu-mi demonstrezi nimic, nu-mi explici nimic, nu mă mai plictisești cu alte întrebări. De acord ?

Pleoapele grele cu gene lungi căzură încet, Hellen părea să mediteze profund asupra acestei „variante de lucru", apoi ceva, poate curiozitatea femeii învinse, ferestrele mari și albastre ale gîndurilor căutau iarăși cu atenție spre fața sa.

— De acord, șopti abia auzit glasul lui Hellen.

Fotoliul pivotă în aceeași clipă, Glad se răsucise cu fața spre ecranul larg, stins al camerei, părînd că vrea să se concentreze asupra amintirilor depărtate.

— De unde naiba să încep ? bombăni el bosumflat... A, da ! Eram atunci pilot secund pe o navă de cercetări... Plecasem în prima mea misiune spațială. Despre avaria stupidă și despre eșuarea noastră pe nenorocitul acela de asteroid știi, sînt sigur...

— Nu așa ! protestă Hellen. Relatează-mi tot, te rog, cu amănunte.

— Tot ! ricană Glad. Tot nu se știe nici pînă azi. Un asteroid periferic învăluit în mister, aparent favorabil asolizării, cu particularități *încă* inexplicabile. Dispune adică de o calotă de gheață, fapt de o fantastică însemnătate, teribil de tentant pentru echipajul unei nave spațiale avariate, aflată dincolo de Centura relativei cunoașteri. Dar și de un cîmp gravitațional uriaș, nebănuit, disproporțional cu masa, un cîmp cu proprietăți bizare, care absoarbe printre altele orice emisie eletromagnetică. Am găsit acolo epave ale altor nave considerate dispărute de mult, care căzuseră în capcană ca și noi. Fuseseră strivite de propria greutate la asolizare... Zăceau sinistre ca niște schelete chircite. Nava pe care eram s-a deteriorat și ea grav, doi din cei cinci membri ai expediției au pierit. Nicăieri în jur nici o umbră de viață, nici o posibilitate de contact cu Pămîntul. Nu știu dacă poți înțelege ce-nseamnă să trăiești, nu să asculți toate astea, Hellen !

— Cred că da.

— Mă tem că nu, strecură Glad aruncînd o privire fugară spre silueta din fotoliu... Moralul echipajului nostru a scăzut și mai mult, continuă el, cînd ne-am dat seama că ne aflăm într-un fel de fundătură a spațiului, neimaginată pînă atunci, într-un fel de cimitir de nave spațiale, unde orice speranță de întoarcere era exclusă... Făcu o pauză scurtă și adăugă pe un ton sec : Atunci am găsit-o pe Ela.

— Ați găsit-o ? !

— Da. Eu. Într-o expediție de cercetare, în interiorul camerei blindate de pe unica navă ce rezistase cît de cît

şocului de asolizare. Era singurul supravieţuitor, un copil ce părea să aibă zece, poate unsprezece ani ; în stare de anabioză. Se vede că o îngheţase ultimul supravieţuitor de pe nava aceea, în speranţa că va fi găsită cîndva. Iniţial am considerat că nici nu trebuia s-o trezim.

— De ce ?

„De ce, de ce, de ce". Ritmul nostalgic, cu izbucniri repezi, nebănuite îi reveni în minte, întrebarea fusese pusă nu ca o simplă curiozitate, Glad ridică din umerii mari :

— Ce-i puteam oferi noi, Hellen ? Nici o şansă sigură de-a ajunge pe Pămînt ; un moral jalnic ; o viaţă între pereţii sfărîmaţi ai unei cutii de metal. Am propus să nu o trezim. Doctorul nostru a stabilit însă că datele culese de robotul medical de control erau alarmante. Refrigerarea celei pe care aveam s-o numim Ela Nant se făcuse în pripă, durase prea mult, viaţa fetiţei era în mod cert periclitată, dacă rămînea în acea stare. Am reanimat-o. Dar deja întîrziasem. Ela dădea semne de amnezie şi de paralizie aproape totală. După ultimul consult medical făcut prin intermediul ecranului...

— Prin ce ecran ?

— Doctorul nostru se alesese în urma altei expediţii de investigare cu o boală necunoscută, un soi de lepră galopantă. Se încuiase în camera lui, refuza să apară măcar pe ecranul televizorului cu circuit închis, consultaţiile şi indicaţiile ni le dădea privind prin ecran camera de reanimare. A murit cîteva zile mai tîrziu ; convins că şi soarta Elei era „pecetluită".

Glad se răsuci iar, privind faţa femeii care îl asculta în tăcere, continuă cu un zîmbet ciudat :

— Ei bine, acest cuvînt pe care doctorul îl aruncase cu tonul profesionistului care se ştia el singur iremediabil pierdut... m-a înfuriat. Ideea că... de *undeva din timp*, un om necunoscut, al cărui cadavru măcar nu-l găsisem, încercase să salveze, prin singurul mijloc posibil, viaţa unui copil, că încercarea aceea se izbea totuşi de timp, eşua sub ochii mei... începuse să mă înnebunească. Am văzut în încercarea disperată a acelui necunoscut năzuinţa umană de-a înfrunta destinul însuşi ! peroră Glad şi se

enervă, totul. Întreaga sa pledoarie căpătase tente nedorite, emfatice, de vină era oboseala, ori poate ochii aceia care priveau fără măcar să clipească, părînd că posesoarea lor trăia intens fiece clipă a relatării, dată nu cumva se gîndea la cu totul altceva. Ce înțelegea oare din tot ce-i spunea ? Îi putea servi la ceva pentru „studiul" ei răscolirea asta dureroasă, care-i părea că devine penibilă ?

— Da. Continuă, te rog, ceru Hellen parcă înfiorată.

— Am simțit *obligația*, se strîmbă Glad, de-a prelua „ștafeta aceea a vieții", am luat viața Elei în mîinile mele. Cu o răbdare încrîncenată !... Ca pilot de navă spațială învățasem o groază de lucruri despre terapiile moderne, vechile practici indiene mă pasionaseră de asemenea încă din copilărie. Copilul acela trăia, gîndea, părea să sufere cumplit că nu-și amintea nimic, că nu se putea mișca. Am început cu ea un complex de exerciții fizice și psihice, am continuat aproape fără rezultat timp de doi ani . cînd s-a produs un salt brusc, surprinzător !

— Salt e corect spus ?

— Da ! Se trezise în Ela o flămîndă dorință de viață. Nu i-am putut învinge amnezia, dar paralizia fusese complet înlăturată. Mai mult, psihicul aparent gol al fetiței aceleia avea proprietăți nebănuite de asimilare. Prindea greu, dar ce prindea prindea bine. Avea ceea ce psihologii numesc o gîndire de tip Alfa II, creatoare, capabilă să sesizeze esența fenomenelor ; și să caute, să nu se lase pînă nu înțelege cauza lor. Deconcentrarea ei provenea dintr-un surplus de fantezie, din incapacitatea de a privi unilateral, pentru că mintea ei făcea asociații spontane, multiple, care o distrăgeau. Nu mi-a fost greu să pricep că, nativ, dispunea de-o inteligență mult deasupra mediei, găsea uneori soluții mai bune, mult mai simple decît cele pe care le descopeream eu, la problemele pe care i le dădeam. Și dovedea un simț al formelor, un gust artistic înnăscut.

— Vorbești ca de-un copil minune ! remarcă Hellen cu o nuanță vag acrișoară.

— Era un copil minune, se înfurie Glad. Care-mi dădeam seama că se pierdea acolo. Singura șansă era să-i

predau cunoștințe tot mai ample, în speranța că totuși, cîndva, cineva ne va descoperi.

— Am auzit că-i predai și judo ! zîmbi Hellen.

— În cutia noastră, mișcarea era absolut necesară. Iar de predat, îi predam tot ce știam, tot, de la cultivarea algelor și ciupercilor pînă la noțiunile cele mai avansate de informatică, astrofizică și biochimie. Începusem să studiez pe ascuns, pentru a-i putea răspunde la întrebările iscoditoare, își aminti Glad parcă amuzat. Sorbi ultimele picături din paharul cu băutură, continuă nostalgic : Ela făcea parte din categoria elevilor care-și pun în încurcătură profesorii. Trebuia mereu să-i explic... care e „cauza cauzei efectului care produce fenomenul de care vorbeam". Și trebuia să-i explic bine, altminteri descoperea eroarea cu precizia unei mașini cibernetice. Punea atunci fără pic de jenă un minuscul semn de întrebare pe notițele ei, iar a doua sau a treia zi își permitea să mă completeze sau corecteze cu o simplitate pe care începusem s-o suspectez de ironie...

— Nu era ironie. Ca psiholog, sînt convinsă ..

— Acum știu ! surise Glad. În realitate, Ela concepea munca de însușire a cunoștințelor ca pe-o activitate de cercetare, găsea foarte natural să-mi împărtășească „descoperirile" ei. Avea un excelent spirit de investigare și din fericire trei microfilmoteci la îndemînă. Era vorba de-o... simbioză intelectuală completă, ce s-a accentuat după moartea doctorului și-a celuilalt coechipier al meu, care a pierit într-un accident stupid. Era apoi munca aceea aproape extenuantă pentru a ne procura energie și hrană, trebuia să inventăm mereu ceva nou, fără a risca, pustiul ucigător din jur era o amenințare permanentă pe care-o simțeam amîndoi.

— Cinci ani, șopti Hellen cu surîsul ei ciudat... Glad, de ce nu i-ai vorbit atunci, niciodată, Elei de dragoste ?

Glad se răsuci iar, o privi lung :

— ...Mi-am pus întrebarea asta mai tîrziu. M-am întrebat dacă o iubeam... sau iubeam în ea doar „creația mea", victoria asupra morții, care mă salvase de fapt și pe mine de la o depresiune vecină nebuniei. Nu știu nici azi. Fapt e că Ela rămăsese un copil. Părea să aibă cam

15—16 ani, îmi părea însă, în ciuda înclinației ei meditativ științifice, extrem de naivă, copilăroasă.

— Dar o iubeai, Glad.

— Nu știu. Sau nu știam atunci ; după despărțirea de ea doar... am constatat că... nu mai pot iubi. Chipul, gesturile ei reapăreau obsesiv, totul se raporta la ea, Ela era altfel, altceva, paradoxal, dar puștoaica aia îmi apărea superioară net, oricărei femei pe care o întîlneam.

Hellen se juca neatentă cu paharul înalt, întrebă pe un ton de psiholog profesionist :

— Poate ai constatat că o iubeai... abia cînd ea s-a îndrăgostit de Styll ?

— Din contră ! pară Glad cu glasul neașteptat de uscat. Cu Styll a fost cu totul altceva. Altceva ! Cînd nava ultramodernă Medeea ne-a salvat din „cimitirul" acela, m-a înnebunit gîndul că, din toți membrii echipajului, Ela s-a lăsat... sedusă, prostește sedusă, tocmai de Styll ! Îți par subiectiv, dar Styll e un exponat viu, tocmai bun pentru Muzeul antichităților macabre. Iar eu credeam atunci, ca și dumneata, Hellen, azi, că iubirea este un sentiment logic ! Cu preferința ei, Ela a răsturnat, a răsturnat în mine totul ! Pentru că s-a lăsat cucerită de complimentele ridicole ale lui Styll, de florile lui artificiale ! Styll nu era atît de idiot încît să nu-și dea seama că n-o iubește cu adevărat și că eu o iubeam ! Totuși... Odată, în drumul de întoarcere spre Pămînt, m-a provocat în mod primitiv, jignitor, la o întrecere sportivă. Am primit. Eram epuizat, am pierdut. Ulterior aveam să descopăr că făcuse în așa fel încît Ela să asiste la acea întrecere. Făcea astfel de gesturi mereu, cu rafinament, iar eu nu înțelegeam doar... cum de Ela, Ela care căpătase capacitatea de-a gîndi sincronizat cu mine pînă aproape la identitate, *nu înțelege !*

— Dar e foarte simplu, zise Hellen. Este elementar și... perfect logic.

— Logic ?

— Styll o flata, îi stimula mîndria, o făcea să devină pentru cineva „centrul universului". Mă rog, îi spunea asta, spre deosebire de dumneata. E vorba doar de vechea, umana nevoie de afirmare, de individualizare ! Pe dumneata *nu* reușise să te cucerească ! Acum însă reușise

„să cucerească" pe cineva, care „avea nevoie de ea" ! Asta era Styll ! Un semn minus în locul unuia plus, dar ecuația e perfectă, nimic nu e ilogic, dragul meu, o înțeleg perfect !

Glad părea să fi adormit în fotoliu. Spuse după cîteva clipe de tăcere, cu ochii închiși, cu un aer din ce în ce mai obosit :

— Am căutat să-i explic... semnul acela minus !

— Tîrziu !

— Am implorat-o...'

— Inutil ! interveni iarăși Hellen.

— ...Lăsînd la o parte orice mîndrie, să înțeleagă că nu-l iubește cu adevărat, că nu-l poate iubi... Ajunsese la ideea că trebuie să se facă astrobiolog ca și el, deși n-avea pentru astrobiologie nici o înclinație deosebită. I-am vorbit, în ultima zi a călătoriei a rămas cu mine, plîngînd, o vedeam pentru prima oară plîngînd, înțelegi, plîngea cu furie, încercînd să-mi explice că... nu știe de ce, dar trebuie să plece cu Styll. Avea expresia unui mic animal hărțuit... Ne-am despărțit imediat ce am ajuns pe Terra. În mod voit, nu m-am mai interesat de ea. Înțelesesem că iubirea, orice ai spune dumneata, Hellen, e un sentiment irațional, anacronic pentru zilele noastre.

— Și din cauza căruia suferi.

— Tocmai pentru asta îl consider anacronic, surîse Glad.

Părea că Hellen își epuizase argumentele. Tăcea, desenînd cu unghia pe masă semne ciudate. Spuse apoi încet, abia auzit :

— Glad, dacă totuși...

În mod inexplicabil, glasul se frînse. Capul căzuse în piept.

Glad o privi cîteva clipe, se strîmbă, pivotă cu scaunul, formă numărul doctorului Bazei. Pe ecranul videofonului, chipul rotund și bine dispus al lui Zlah apăru imediat.

— Ce s-a întîmplat, Glad ?

— Am primit vizita unei „cercetătoare". De pe Pămînt. E-aici, privește-o. A leșinat, habar n-am de ce. Vino pînă aici.

Chipul doctorului se lumină și mai mult, semăna acum cu o lună plină. Izbucni în rîs :

— Glad, dar asta nu-i femeie ! E un robot. Acum s-a întrerupt pentru cîteva minute circuitul energetic spațial, iar ea, el, robotul, se alimentează cu energie...

— Deranjează-te pînă aici, Zlah, și nu vorbi prostii. Ciborgii pot avea logică, dar asta gîndește. Nu putea fi programată, pentru ce-am discutat.

— Aiurea ! pufni Zlah. I-a păcălit pe toți, eu cînd să-i fac vizita medicală, am descoperit ce e. O jucărie ingenioasă, teleghidată de autorul ei, care e pe vreun asteroid apropiat. E un experiment. Nu-i un robot autonom, execută pur și simplu doar comenzile care i se transmit.

— Și cine e autorul, păli Glad. Cine comandă scamatoria asta ?

— Am aflat că e o anume Ela Nant. Se zice că ar fi găsit-o expediția Medeea, undeva în cosmos. Uite că s-a dat drumul curentului și ți se trezește „leșinata". Te las, dar nu încerca s-o cucerești, așteaptă originalul !

Glad închise videofonul și-și reluă locul în fotoliu. Hellen dădea într-adevăr „semne de viață". Ridică încet capul, deschise ochii în sfîrșit, privi în jur cu nedumerire.

— Ce a fost ? murmură ea. Nu înțeleg ce-am avut.

— N-ai prevăzut mica pană de energie, plasă sec Glad.

— ...Ce pană ?

— Știu tot, Ela. Nu ți-e rușine ?

Hellen închise ochii. Degetele nervoase doar, degetele lungi, care aminteau de cele ale Elei, tresăriră ușor.

— Tot ce aș vrea acum, urmă Glad, ar fi să te iau de urechi. Dar nu prin telecomandă. Ești singură în circuit sau ai și asistență ?

Pleoapele grele se ridicară, o scînteie întunecată trecu prin ochii albaștri, Glad avu senzația cumva stranie că îl privea acum parcă aievea Ela. Cochetăria încîntător jucată a lui Hellen făcea loc încet, de dincolo de ochii robotului, prin ei, acelei priviri intens gînditoare, pe care o cunoștea bine.

— Glad, cum îți închipui așa ceva ? !

— ...De ce ai făcut asta ? Experimentezi ?

— Glad, mi-a fost frică să vin. Așa, direct... Înțelege-mă, Glad ! Te rog !

Oare jucăria știa să și plîngă ?

— Felicitările mele pentru Hellen ! zîmbi Glad. Ai şi modelat-o, nu-i aşa ?

— Da. E un ciborg autonom, de fapt, ar fi trebuit să-l prezint ca lucrare de diplomă luna viitoare. Am simţit că era prea mult pînă atunci, am transformat-o într-un simplu robot manevrabil de la distanţă, credeam că nici nu vei afla ce e.

— Trebuie să-i adaugi o autocomandă pentru cazurile de întrerupere accidentală a curentului spaţial. Şi cînd o trimiţi pe alte corpuri cereşti, procură-i un certificat de imunitate microbiană. Ia notă. Aici a fost o escală, nu ?

— Glad, nu mă jigni !

— Eu ?

— Te iubesc, şoptiră abia auzit buzele jucăricei.

— Prin telecomandă !... Ce-ai făcut cu epava de Styll ?

— L-am azvîrlit într-un canal, mă enervase. Nu ! adăugă ea repede, de trăit trăieşte. Nu ştiu pe unde se învîrte, ne-am despărţit imediat după întoarcerea pe Pămînt.

— Nu ştiam, observă Glad cu indiferenţă.

— Am bănuit. Îmi închipuiam că nu te mai interesezi de mine, că-ţi impui să mă uiţi. Glad, imediat după despărţirea de tine, am simţit că am pierdut totul, că...

— Ela ! Pe asteroidul ăsta vor fi probabil curînd multe posturi libere de cibernetic'eni. Avem nevoie de roboţi teleghidaţi, dar... Va fi o muncă istovitoare. Aproape ca pe asteroidul... celălalt.

— Glad, mă vei ierta vreodată ?

— Încep să cred, lansă Glad cu surîsul lui detaşat, că iubirea e citeodată un sentiment logic. Te aştept, Ela.

— Te iubesc, Glad !

Hellen se prăbuşi subit. Glad de ridică din fotoliu, se apropie şi cercetă cu atenţie jucăria. Da, dacă-n locul pieptănăturii savante, părul acesta ar fi fost strîns într-un coc greu, manechinul ar fi amintit perfect o sculptură antică. Mitologia greacă o fascinase pe Ela încă înainte de-a deveni o sursă pentru proiectele şi misiunile de anvergură, cum era la modă acum. Fusese şi o „cheie" pe care el n-o găsise ?

Se întoarse spre ecranul larg, făcu vizibilă imaginea peisajului înconjurător. Începea forfota de dimineață. Viața oprită cîteva ore începea să pulseze din nou pe suprafața asteroidului înghețat, ce avea să devină, poate, cea mai amplă stație de cercetări spațiale. Asta dacă Zona X, încă neexplorată, nu avea să le rezerve surprize prea mari...

III — ÎNTREBĂRI FĂRĂ RĂSPUNS

Undeva, foarte depărtat, licărul ascuțit ca un vîrf de ac al unei stele. Ba nu, două, trei sînt licăririle mici, abia perceptibile ca și muzica asta, ușoară, ireală, ce-l ajută parcă să plutească, să plutească imaterial, tot mai sus, mai sus...

Iată așadar că ceva încă exista și... *dincolo !*

Pentru că de murit, murise. Era singurul fapt în afara oricărui dubiu, la fel de cert pe cît știa că se numise Iv Pard, își amintea exact ultimele clipe, cînd bordul micronavei pe care-o condusese începea parcă să palpite, să se dilate, se spărgea brusc, în mii de bucăți, se desfăcea în jerbe portocalii roșietice, zvîrlindu-l nopții fără sfîrșit, constelațiilor de-o înspăimîntătoare indiferență, acolo, departe de Zona relativei cunoașteri, la periferia Sistemului solar, la zeci de ore-S de baza lui, cea mai depărtată bază de Pămînt...

Era împotriva oricărei logici să spere că supraviețuise exploziei, vidului sideral ! Era inimaginabil ca cineva să-i fi putut „pescui" trupul sfîrtecat, pulverizat, acolo, la marginea Sectorului W, unde el pătrunsese, prima oară, pe una din cele mai rapide micronave de investigare.

Acolo fusese singur ! Fără nici un posibil ajutor din partea *nimănui,* jocul era așa și o știuse de mult.

Paradoxal, dar unicul raționament logic era deci gîndul — absurd — că se afla acum *dincolo...* poate că „dincolo" însemna o lume paralelă ? sau cine mai știa ce, fapt e că rămînea încă deplin conștient. O mai fi avut de dat „un raport" ? Un ultim raport în fața cuiva, aflat... în norul mov-albăstru ce se apropie ?

Da, în locul celor trei licăriri mici e acum norul, care se tot apropie, îl învăluie... Se topește apoi subit, înghețînd într-o imagine albă, un alb sclipitor, ce începe să se cearnă... ca o nea.

Nu sînt totuși fulgi de zăpadă. Petale ? Da, petale sînt, mărunte petale albe, ce se scutură... de pe ramuri de cireș. E o grădină, o grădină de cireși în floare, el este aici, în această grădină magnifică, de basm pămîntean, care seamănă... cu cea în care a cunoscut-o... pe Ann !

Și undeva, undeva în colțul acela este și Ann ! Plutește apropiindu-se de el, imaterială desigur, în lumina strălucitoare, neasemuită a soarelui pămîntean. Ann, cu zîmbetul ei tăcut. E aproape, acum e atît de aproape de el, încît, dacă ar întinde mîna...

Un gest... Ploaia domoală a petalelor de cireș încremenește, e spintecată brusc de un fulger verde orbitor. Norul mov-albăstrui învăluie iarăși totul, un vîrtej de nori e acum, nori care „fierb", fără să-l atingă... Pe el să-l atingă ? !

Nu vede decît departe, acolo, în mijlocul învolburării care devine cenușie, cum se desprind, încet, siluetele unor ființe stranii, în costume grele de zbor. Una, două, patru siluete greoaie, care înaintează prin masa de nori.

Dar nu sînt stranii deloc, așa este acum, trebuie să se obișnuiască, fețele celor patru încep să se distingă. Da, Ei ! Cei care-au pierit de la începutul Operațiunii Pluton, blestematei Operațiuni Pluton, care-a înghițit pîn-acum deja patru din cei mai buni piloți spațiali autonomi. Au murit — poate — zadarnic. Zadarnic, dacă el, dacă cei ce-au rămas de fapt, nu vor dovedi viabilitatea sectoarelor W pentru Marele Proiect !

Cît de încremenite sînt fețele lor ! Tac. Dar ochii lor, ochii lor, ca și ochii lui Ann, întreabă...

— Nu ! Nu-i adevărat !

Strigătul lui a fost, gîndul unui strigăt, nici un sunet nu s-a auzit, dar fulgerul otrăvit spulberă totul din nou, norul cenușiu se sparge subit, e acum în camera de control de pe Baza 14, medicul pleșuv îl privește c-un aer contrariat, bosumflat, întreabă moale, el întreabă real nu doar din priviri, întreabă cu o notă de vizibilă enervare :

— Iv, vrei să te sinucizi ?

— Ordinatoarele de control zic asta ?

— Nu, mormăie medicul indispus, ordinatoarele sînt de părere că reacţiile ţi-au rămas perfecte. N-am nici un motiv să te suspend. Iv Pard !

— Înseamnă că nu mai trebuie să le verifici, ordinatoarele de control funcţionează normal, surîde el, dar doctorul se supără subit.

— Uite ce e, Iv ! Am făcut parte din comisia care-a cercetat împrejurările dispariţiei lui Ann ! Pot să-ţi spun, poţi să vezi rezultatele anchetei, dacă vrei. Totul a fost un accident. A rămas în laboratorul acela mai mult decît trebuia, decît era omeneşte posibil ! Înţelegi ? Greşeala e-a ei, nu ai absolut nici o vină, n-ai dreptul să rişti la fel, inutil, nu ţi-e permis să periclitezi una din cele mai vaste operaţiuni, n-ai dreptul să distrugi o navă de investigaţii, n-ai dreptul, n-ai dreptul...

Imaginea doctorului se îndepărtează ; piere în norul acum argintiu ; reapare chipul palid al lui Ann, silueta ei delicată ! Nu e în combinezonul bej de laborator, ci în chimonoul tradiţional, chimonoul acela minunat, pe care-l îmbracă pentru el, pentru rarele momente cînd este lîngă ea, cînd el se-ntoarce din raidurile lungi, cînd, invariabil, buzele lui Ann şoptesc chinuit, concentrînd parcă toată teama zilelor în care l-a aşteptat :

— Cum a fost, Iv ? Spune-mi tot, tot, cum a fost.

El mănîncă, înfulecă pur şi simplu din bolurile mici, dispuse savant pe măsuţa joasă din camera lui Ann, camera aerată, în care crenguţele de cireş sînt doar sugerate, se află amîndoi în cea de-a 14-a bază spaţială, la sute ore S de zbor faţă de grădinile însorite ale pămîntului, iar el înghite cu poftă de lup şi mormăie pe un ton plictisit :

— Misiune de rutină, Ann. Şi-o plictiseală de moarte.

Ştie că Ann nu-l crede. E mereu convinsă că-i spune aşa doar dintr-un sentiment delicat. Ea a năzuit, speră şi-acum, au fost colegi în primul lot de pregătire a piloţilor spaţiali, Ann n-a rezistat supertestelor de control, a rămas în suflet cu regretul neşters, cu dorinţa de-a obţine ceea ce îi este strict interzis, Ann ştie că *niciodată* nu va avea prilejul să se-avînte pe-o micronavă de

investigații în noaptea veșnică, pentru a asculta „simfonia stelelor îndepărtate".

— Dacă vrei să asculți „o simfonie stelară", draga mea, ascultă-le pe cele compuse de oameni care n-au zburat niciodată măcar cu avionul. Stelele nu scot decît un huruit surd.

Huruit surd, țiuitul anost, lung, atonal, care acoperă iarăși imaginea de vis, privirea interogativă a lui Ons Kar, ultimul pilot spațial pierit în Operațiunea Pluton, privirea aspră a ochilor aceia reapare, bizar de reală, ochii sînt acum și mai duri, întrebarea lor e limpede și rece ca valul de frig ce-l învăluie subit.

— *De ce*, Iv Pard ? De ce ?

— *Nu știu* de ce ! Nu știu ! !

De ce totuși a explodat micronava ? Niciodată, nici o micronavă n-a explodat „din senin" ! spun necruțători ochii pilotului care-a pierit. De ce micronava pe care-o pilotai tu, Pard, a explodat... desfăcîndu-se, desfăcîndu-se în sute, mii, în zeci de mii de jerbe roșietic-portocalii ?... Cine-i vinovat, unde s-a strecurat *greșeala*, ce a produs avaria, Iv Pard ? !

Hala imensă de lansare de pe Baza 14. Imaginea tehnicienilor de serviciu îmbrăcați în costumele lor corai ; se învîrt în jurul aparatului cosmic de zbor, efectuează ultimele verificări, ultimele sondaje asupra controlului pe care l-a făcut el ieri, minuțios. Totul e-n regulă, nici cel mai mic semnal de alertă, costumele corai decuplează acum sistemele Zeta de fixare, gestul cunoscut, același dintotdeauna, acel O.K. rămas încă de la piloții terestri ; se aude doar zumzetul liniștit al aparaturii electronice de bord, luminițele multicolore aleargă pe marginea ecranului circular al cabinei. Și-aici totul e identic, absolut la fel cu lansările, cu toate impecabilele lansări anterioare... dinainte... și de după moartea lui Ann !

Apoi oamenii în costume corai dispar în pereții de metal ultradur. Semnalele cafenii clipesc, o dată, de două ori, de trei, obloanele imense se deschid, nava țîșnește fulgerător, proiectată spre cerul negru, adînc ...asemeni ochilor femeii care nu mai e.

— Contact !

El nu trebuie să facă nimic. Ordinatorul de bord a primit semnalul și acționează. El încă nu face nimic, simte doar, în aceeași fracțiune de secundă șocul nou, apăsarea din ce în ce mai puternică, strivirea accelerației progresive, pe care motoarele de o forță titanică o imprimă navei, urmărește doar cu privirea cadranul orbitalei de zbor, și, sub el, ochiul albastru de control al computerului de bord. Deviație zero, perturbații zero, acele de supercontrol se retrag parcă mulțumite, ochii ciclopici se sting unul cîte unul, rămîn de veghe doar cei trei albaștri, ai superordinatorului A.

— Lansare perfectă ! anunță Iv plat.

Și din Baza 14, pierită undeva în urmă, din cabina de ghidaj unde fata aceea cu zulufi castanii aștepta crispată cu mîna pe semnalul de alarmă, singură între computerele care bîzîie cu o indiferență agasantă, vocea ei, vocea tinerei care, ca și Ann, n-a zburat niciodată pe o micronavă autonomă de investigare, vocea care se vrea tonică, încurajatoare, vine ușor răgușită de emoție, chiar dacă e la cea de-a două suta lansare maraton pe care-o „moșește" :

— Cu bine, Iv Pard !

Nu, acolo nu, acolo totul a fost și de data asta impecabil ! Înscrierea pe orbită a decurs fără greș. N-a fost necesară o corectură măcar de-o miime de grad, zborul făcut de zeci de ori pînă la farurile de control care limitează Zona relativei cunoașteri a curs și el monoton, ore lungi în care ar fi putut viziona una din benzile filmotecii documentare ori recreative. N-o făcuse. Rămăsese nemișcat, cu ochii la cele trei steluțe de bord, asemeni celor trei licăriri ale stelelor reci care sparg pustiul nopții prin care trece acum, în muzica de vis care-l învăluie, pe care o distinge din nou. S-ar părea totuși că stelele știu să cînte și armonios, Ann avea dreptate !...

Așa este deci cînd ai murit ? !...

Ciudat, are totuși senzația, inconfundabila senzație pentru un pilot spațial, a ponderabilității. Unei ponderabilități normale, care nu există măcar pe Baza 14 ! Asta e culmea absurdului. Ar însemna... că se află pe Terra ; sau pe una din marile stații orbitale. „Patul" pe care

pare a fi întins trupul lui, acoperit doar de... o pătură pufoasă ca un nor, totul pare surprinzător de real... şi ireal totodată.

Visează, desigur. Sau ceva asemănător, poate că... existenţa lui de-acum înainte va fi un asemenea vis, i se dă doar timp, timp, pentru că trebuie, trebuie să răspundă la întrebarea aceea, trebuie să ştie *de ce* a explodat micronava pe care o pilota.

— Iv, vrei să te sinucizi ?

— *De ce,* Iv Pard ? De ce ?

— Spune-mi tot, tot, Iv, spune-mi cum a fost !

Îl priveşte cu un fel de uimire, el ştie că Ann a tremurat la fiecare apel solemn care răsuna pe Baza 14. Fiecare putea însemna pentru ea „sfîrşitul", moartea lui. Cosmosul pe care-l adora, noaptea eternă a stelelor din care mulţi nu mai veniseră... de fapt pe Ann o înspăimînta. Sau o înspăimînta doar gîndul că el nu ar mai fi ?

— Eşti foarte ,tînără, Ann. Dacă voi muri, asta s-ar putea să mi se întîmple chiar şi mie, vei iubi din nou, un alt tînăr pilot sau cercetător de laborator spaţial, din mine nu va mai rămîne...,

— Niciodată, Iv !

— Din mine nu va mai rămîne decît imaginea unui lungan „bronzat", cel mai „bronzat" pilot spaţial pe care-l poţi întîlni aici, care înghite c-o poftă de lup.

— Îmi place cînd mănînci aşa.

— Aşa, cum ?

— ...Aproape sălbatic.

— Sînt un sălbatic, Ann ! Pe sub pielea mea „bronzată", curge sîngele strămoşilor, din care unul, ştiu precis, unul care-a făcut parte din ultimul trib „necivilizat", îşi ascuţea săgeţile cu un cuţit de silex şi credea într-o întîlnire după moarte cu strămoşii. În timp ce străbunicul tău, Ann, dichisea atent o bombă nucleară pentru străbunica ta în chimono.

Idioţenii ! Idioţenii fără rost, o necăjea cu prostii penibile, cu mici răutăţi fără sens, mereu, spulbera, întina orele rare, fără întoarcere pe care le petreceau împreună, abuza de surîsul ei tăcut, delicat, continuase-aşa pînă în ultima lor întîlnire, înainte de-a pleca în misiunea aceea

banală, de unde practic nu adusese mai nimic, misiunea aceea la capătul căreia aflase...

— Ann... nu mai e, Iv.

De ce rămăsese totuşi Ann, dincolo de limita admisă, în laboratorul spaţial de încercare ?

— Aş vrea să reuşesc ceva deosebit, Iv ! Să descopăr ceva... pe măsura ta...

Evident ! Pentru ea, el rămînea irevocabil un „învingător" ! La concursul şcolii de pilotaj spaţial se prezentaseră 5.000 de candidaţi ; el şi Ann printre ei. Din cinci mii reuşiseră să termine primul ciclu al cursului 80. Din 80 doar cinci, doar nervii şi inimile a cinci dintre ei rezistaseră pînă la sfîrşit, el şi încă patru ajunseseră piloţi exploratori autonomi. Unul dintr-o mie !

— ...Şi pe măsura Hannei.

— Care Hanna ?

— Pilotul de care mi-ai vorbit atît, Iv ! Cel mai bun pilot spaţial autonom !

— Asta va fi cam greu, mica mea Ann ! Hanna e deocamdată singura dintre noi toţi care-a descoperit în Spaţiile W...

Blestematele Spaţii W ! Acolo se produsese, acolo începuse, acolo trebuie că era cauza avariei micronavei pe care-o pilotase !

— Am început un experiment important, Iv !

— Asta-i grozav, draga mea.

— Ai putea să vii... N-ai venit niciodată în laboratorul meu. Ar trebui să vezi ; dacă ipoteza se va confirma...

— Bine, Ann ! Îţi promit... o dată cred că am să vin şi-n formidabilul tău laborator ! În ce-o priveşte pe Hanna, fii liniştită, pare să aibă nasul cam scurt. Iar sectorul ei de acţiune e diametral opus, se află tocmai la marginea cealaltă a sistemului solar ! Nici o teamă.

— Dar nu-mi pasă cum are nasul, nici că se află la marginea cealaltă a Sistemului solar ! Ea este pilot spaţial, Iv, ea a reuşit...

...Ce reuşise de fapt Hanna ? Ce erau în definitiv faimoasele Spaţii W, cine putea şti dacă într-adevăr aveau să devină Marile Porţi spre necuprins, aşa cum susţinea

teoria Relației Q a lui Kund, dacă însuși Proiectul Argos avea să se îndeplinească vreodată ? !

— Dacă ar fi după mine, spunea Ons, aș interzice femeilor să rămînă pe bazele de investigare spațială.

— Ești chiar atît de înapoiat ?

— Nu pot avea copii aici ! Înțelegi ? E vorba de un instinct, simt nevoia unei compensații, vor, mai mult decît noi, să realizeze *ceva cu totul deosebit !* Și... Sîntem mii de oameni pe bazele de investigare, Pard ! Cîți dintre noi am reușit să realizăm ceva *cu totul deosebit* ? Facem doar niște pași timizi pe marginea unui nesfîrșit ocean. Sau, dacă crezi ce susține Kund, pe marginile unor oceane care se întrepătrund !

Da, cuvintele acestea le rostise Ons Kar, Ons Kar, unul din cei mai buni piloți spațiali, Ons, pilotul cu față de piatră, care-o iubea pe fata cu zulufi castanii de la cabina de ghidaj a raidurilor maraton. Îi debitase teoria asta c-o zi înainte de-a pleca în misiunea din care Ons nu avea să revină niciodată. Ons, care așteaptă acum alături de ceilalți în norul mov-albăstriu răspunsul la întrebarea *De ce*, din vina cui explodase micronava.

Dar, în definitiv, dacă nu era totuși mort ? !

Iv încercă să se ridice pe ceea ce părea a fi un pat confortabil de nori, o durere cumplită în ceafă îi stopă elanul. Fulgere globulare verzi și galbene joacă prin fața ochilor cu o iuțeală amețitoare, în urechi încep să-i vuiască valurile unui ocean înfuriat.

Se estompează apoi totul... Treptat, lăsînd în loc ceva cunoscut, imaginea bordului micronavei lui, navigraful care indică depășirea Zonei relativei cunoașteri știe toate astea, da, este zborul spre Sectoarele W, unde se aventurase, sînt orele anterioare exploziei, nimic altceva !

Acum ar fi trebuit să se întoarcă. Raidul său nu are o limită precisă, singurul aspect de care trebuie să țină seama este rezerva energetică a propulsoarelor de bord. Dar dacă va folosi la maximum energia, urmînd să revină la bază doar cu grupul de rezervă, medicul îi va pune din nou întrebarea aceea tîmpită. Ar cam trebui deci, conform graficului de zbor, să devieze orbita pentru a se reapropia de zona limită a farurilor de ghidaj, pentru ca *apoi* să iasă

iar în spațiul extrasolar, acolo unde, cum spunea Ors, „făceau pași timizi pe marginea nesfîrșitului ocean".

Acum *trebuia* să intervină, să înceapă devierea orbitală, mîna sa împingă pînă la refuz maneta de reducere a vitezei, dar nava lunecă încă înainte, fără a devia nici o zecime de grad. Va face un pas prudent, dar mai mare decît toți ceilalți, pînă dincolo de Spațiile W ! Cîndva, cineva trebuie să o facă, Hanna n-ar fi descoperit niciodată nimic, dacă ar fi respectat cu sfințenie graficul de bord, dacă nu ar fi *îndrăznit* !

Iar acolo, în timpul raidului anterior... Curios, și-acum Spațiul W ar trebui aici să înceteze. Contrar calculelor, contrar întregii teorii pe Relația Q, el se intensifică însă, cîmpul de forță se amplifică aici, inexplicabil, pare că a nimerit într-un tunel gravitațional în care totuși *nu e nimic*, nici o masă, nici un corp ceresc cît de mic nu se ivește pe ecranul observatoarelor de control, reflectoarele pe infraroșii nu depistează nici ele nimic, dar cîmpul crește în intensitate, cu fiecare clipă, inimaginabil, împotriva oricărei rațiuni, oricărei teorii, din nenumăratele teorii asupra cîmpului pe care le cunoaște.

Simte senzația aproape materială de pericol. Ordinatoarele nu indică stare de alertă, viteza a scăzut mult sub limita de securitate, dar el simte, poate cu instinctul strămoșului care își ascuțea săgețile cu bucata de silex, că *trebuie* să părăsească imediat cîmpul acesta de forță.

O verificare, aparatajul a înregistrat tot, mîna acționează sistemul de reintrare în orbita graficului de bord, simte șocul, senzația cunoscută, mizerabilă, de leșin, proprie deviațiilor plus unu, dar cîmpul gravitațional crește continuu, încă un minut de zbor și va fi atras, fatal, spre acel ceva fără masă, dar care totuși există, care nu poate fi o stea neagră, aici, la marginea sistemului solar și care totuși pare a avea ceva din proprietățile ei !

Și apasă maneta de oprire, șocul, luminile argintii-verzui încep să alerge repede, repede pe ecranele lor, suportă încă, auxiliarele intră în acțiune, grupul de rezervă, nava s-a cabrat parcă, simte pulsația nebună, fluxul sîngelui în urechi, încă poate rezista, încă... De la manevrele de rodaj nava n-a mai folosit niciodată tot acest

cuplu de forțe. Cîmpul gravitațional crește însă în continuare cu o furie nebună, vrea să-l prindă, să-i capteze micronava neapărat !

Poate așa a murit Ons ? Numai el ? !...

Nava a stopat. A rămas în sfîrșit suspendată la o distanță constantă de acel ceva, începe imediat să se deplaseze în direcție opusă, pe drumul de întoarcere.

Controlează încă o dată dacă aparatura de bord înregistrează tot, absolut toate perturbațiile acestui cîmp fantastic, aflat aici, unde nimeni, nici un pămînteam nu ajunsese vreodată.

Accelerație ! Decuplează grupurile de rezervă, dar lasă centralul și auxiliarele în plin, trebuie să se depărteze cît mai repede de cîmpul acesta, pînă nu se va întîmpla ceva, imposibil de explicat logic, dar simte că acolo, în epicentrul cîmpului de forțe, se petrece totuși ...ceva !

Apoi, cîteva clipe doar, imaginea aceea de neuitat, fantomatică !

O navă spațială nălucă, stranie, cu profil necunoscut, nebuloasă, care se materializase o clipă pentru a dispare imediat, ca și cum n-ar fi fost !...

Zadarnic, acele indicatoare de masă au oscilat, curbele graficelor de zbor au sărit brusc, aparatele de fotografiat și filmat au înregistrat automat, n-a fost o părere, nu o iluzie, totul a rămas, fixat, definitiv, pe zecile de pelicule de tip diferit care-au intrat instantaneu în funcțiune.

Și toate astea acum s-au pierdut ! ar vrea să strige, nu poate însă măcar să șoptească. Nava lui a explodat, ridicol, rătăcind aceste imagini unice, pe care doar memoria lui le mai poate păstra ! Dar el... Cui îi mai folosește memoria lui ?

Acum însă *știe* ! Ons Kar, unde ești, acum el, Iv Pard, singur dintre toți, știe de ce a explodat micronava lui !

Unde este Ons Kar ? Unde sînt cei patru, unde norul albăstriu ? În locul lor, imposibil de evitat, imaginea, din nou imaginea bordului navei sale, pe al cărei ecran central însă... zîmbește Ann !

Nu ! Ann nu era acolo ! ar vrea să strige iarăși, nava fantomă nu a fost o iluzie, Ann nu era acolo, nu i-a apărut atunci, halucinațiile acum îi apar, nu atunci, el

niciodată nu a avut halucinații, are cel mai bun sistem nervos din...

— Aș vrea să reușesc ceva deosebit, Iv !

— Nu acum, Ann ! Nu acum ! Eu am descoperit acum ceva deosebit, Ann ! Ons și toți ceilalți nu au murit poate zadarnic, nu acum, Ann !

— N-ai venit niciodată în laboratorul meu, Iv. Ar trebui să vezi... Dacă ipoteza...

Iv încearcă să-și acopere ochii, visează, coșmarul cu Ann nu era atunci...

Simte cumplită durerea din ceafă, din nou, Ann, însă, chipul ei a dispărut, nava pe care este se îndepărtează cu viteză de locul acela fantomatic, cîmpul de forță scade în intensitate, se apropie de Spațiile W.

Cîmpul de forță a pierit. Instantaneu, neverosimil, n-a ajuns încă în Spațiile W, dar nimic, nici o urmă de cîmp nu mai apare pe ecranul cenușiu, fluxul a dispărut ca și cum n-ar fi fost vreodată.

A reapărut în schimb senzația aceea copleșitoare, paralizantă, senzația de spaimă, atroce, nemaicunoscută, știe parcă, fără ca nici un indicator de bord s-o anunțe, că există ceva, că persistă pericolul iminent, senzația pe care unul din strămoșii lui trebuie s-o fi avut simțindu-se neînarmat în fața unui monstru necunoscut, apărut deodată, în fața colibei lui. Și simte că va muri, așa, ilogic, în ciuda acelor indicatoare de bord, în ciuda murmurului liniștitor al ochilor ciclopici albaștri...

Fluxurile cadranelor de bord oscilează însă deodată înnebunite, orbitalul se dă pur și simplu peste cap, paralizia acută a voinței pare că se extinde, nu mai poate clipi măcar, nu mai poate raționa, nimic, bordul navei parcă s-a muiat, palpită, se dilată, absurd, parcă ar fi dintr-o ceară care se topește, se-ntinde, deformîndu-se înspăimîntător...

Apoi fulgerele globulare devin pete mari colorate care se întrepătrund, ca „țărmurile oceanelor" de care vorbea Ons, țiuitul lung, o emulsie lăptoasă acoperă totul, o secundă, urmează, știe acum că urmează, înfiorătoare, descompunerea a tot ce-i în jur, a bordului, a navei în mii de bucăți...

Nu încă ! Uitase, da, iar uitase ceva. Emulsia lăptoasă se șterge, nu mai e acum la bordul navei, e într-o cameră, o cameră de un albastru pal, lumină molatică în jur, el e întins pe spate în camera asta, parcă pe-o masă de operații, deasupra lui se apleacă chipul lui Ann. E în costumul ei bej, din laboratorul spațial, poartă o cască de pilot autonom, surîde vag :

— Totul e-n ordine, rămîi liniștit.

Cele trei stele care înțepau cu licăritul lor noaptea siderală sînt acum trei indicatoare ale unui aparat complicat, aflat la picioarele patului lui, pare să se afle într-un ciudat sicriu de cristal, aude însă perfect vocea lui Ann, care anunță parcă emoționată, cu teama ei dintotdeauna, încercare rugătoare de a-l mîngîia :

— Nu căuta să-ți miști capul, nici să vorbești, ai să răspunzi, dacă poți, clipind.

Are să urmeze explozia ! Senzația aceea cumplită a exploziei va urma visului acesta, sfaturilor și întrebărilor lui Ann, el e încă *acolo,* acolo, pe navă, pe nava care se deformează, urmînd să...

— Iv, nu e nimic grav, o paralizie trecătoare, important este acum să-nțelegem... cum ai ajuns aici.

Are să urmeze, da, acum are să urmeze... Emulsia aceea albă învăluie brusc totul, mîna cu degete lungi a lui Ann care se sprijinea pe capacul de cristal dispare subit, e din nou la bordul navei de investigații, bordul devenit de nerecunoscut, deformat îngrozitor, țiuitul lung se sparge într-un bubuit chinuitor, o clipă de întuneric total, apoi jerbele roșietice, portocalii în care se desface nava întreagă, zvîrlindu-l vidului cosmic, fără sfîrșit.

Gata ! A murit din nou.

Noaptea siderală e aceeași. Muzica ireală se aude din nou. Cele trei stele îndepărtate licăresc liniștit, indiferente. Va urma imaginea norului mov-albăstriu, grădina cu flori albe de cireș, ciclul reîncepea ...Așa avea oare să continue... *Pînă cînd ? !* Mereu ! ? ! Chiar *la nesfîrșit* ? !

Dar nu este norul mov-albăstriu, nu este grădina de basm, reapare lumina molatică, albăstrie... Ciclul pare să se desfășoare acum invers !

Da, e din nou în camera de un albastru pal, din nou chipul lui Ann, se apropie de „sicriul" lui de cristal,

Dincolo de el, în față, pulsează încet cele trei indicatoare de control ale aparatului complicat.

— Mă numesc Oll Ner.

Asta ce mai e ? De ce spune Ann că se numește Oll Ner ? !

Și deodată, reapare senzația inconfundabilă a ponderabilității, o conștiință stranie că *totuși* nu a murit, chipul femeii nu pare a fi al lui Ann, seamănă doar, seamănă uimitor de bine, dar știe, vede limpede că nu este ea !

— Te afli în sectorul spațial L-4-P.

Așadar *totuși este Ann !* Nebunia reîncepe, înseamnă că a murit. L-4-P e sectorul de acțiune al Hannei, al Hannei, al Hannei, Ann nu poate uita, Hanna, obsesia lui Ann, cum să fie el în sectorul L-4-P, cum să fi ajuns acolo, L-4-P se află *la cealaltă margine a Sistemului solar, la mii de ore S de zbor,* imposibil deci să trăiască, e totuși mort, iar chipul acesta...

— Totul e în ordine, rămîi liniștit, surîde Ann, sau Oll, nu mai are importanță, coșmarul continuă deci, urmează indicația să nu încerce să-și miște capul, să...

— Nu încerca să-ți miști capul, nici să vorbești, ai să răspunzi dacă poți clipind.

Are totuși aberant de clară senzația că trăiește, că *acum* trăiește, că timpul *acesta* este cel real, ochii frumoși, mari, emoționați ai femeii de lîngă el sînt neverosimil de limpede conturați, vede cîteva pete mici de iod pe degetele subțiri care se sprijină pe capacul de cristal și poate, uimitor, cu o durere cumplită în articulații, dar poate... să miște ușor degetele mîinilor.

Așadar trăiește ? ! Paradoxal, imposibil deocamdată de înțeles, însă el trăiește *acum.* Ce este *acum* ? Cînd este de fapt acest *acum ?* Acolo cînd nava era pe punctul să explodeze, a mai auzit cuvintele astea ale femeii care spune că se numește Oll ! *Cum de le-a auzit ?* Își aduce aminte de ele sau... Sau ce ? De ce a putut... să-și rememoreze... să-și rememoreze... nu, nu e de conceput, dar el știa, el *avea în memorie* — absurd, dar avea în memorie — *timpul acesta prezent !*

Și atunci, liniștitoare, nemilos de liniștitoare, înnebunitoare, ultimele cuvinte pe care el *le știa,* se aud, vocea

calină a acestei Oll, sau Ann, nu, nu Ann, nu vrea, nu trebuie să fie Ann, spune rar, perfect distinct, vorbele pe care *le mai auzise o dată :*

— Iv, nu e nimic grav, o paralizie trecătoare. Important este acum să înțelegem... cum ai ajuns aici.

Acum ! Cînd este totuși acest *acum* ? !

*

Ians Iason sorbi din băutura fierbinte și aromată pe care și-o preparase meticulos și se instală cît mai comod în fața televizorului. O reporteriță mlădie și bălaie ca un spic de grîu făcuse aproape înconjurul lumii pentru a realiza o emisiune care, lui cel puțin, i se părea plicticoasă. Blondina punea invariabil aceleași întrebări unor oameni aflați în diverse colțuri ale globului, pe Lună sau baze spațiale ; și care oameni n-aveau altă vină decît aceea că fuseseră prieteni, colegi în ciclul trei de pregătire școlară, în urmă cu 30 de ani. Ideea reportajului voia să fie aceea a descoperirii cauzelor care determinaseră alegerea unor profesii atît de diverse, motivele realizării — sau nerealizării depline — pe plan profesional și social etc., etc.

Ians Iason se întrebă cum ar fi fost dacă ar fi picat și el în plasa unor asemenea întrebări. Prietenii lui ? Nu se mai interesase de nici unul de mult. Ei și ? Schimbă enervat canalul, știa că lui nu avea să-i ia nimeni vreun asemenea interviu. În epoca lor, el era un fel de „troglodit", făcea parte, după cum scrisese într-o compunere fi-su, care avea opt ani, din „cei mai înapoiați indivizi ai Sistemului solar". Asta pentru că el nu naviga în spații interplanetare, nu croia proiecte gigant, nu supraveghea hale industriale sau imense ferme subacvatice, nu, el era doar una din cele mai neînsemnate rotițe. Nici atît. Era... un circuit secundar ori... un șurub care, dacă s-ar fi pierdut, ar fi fost înlocuit cu ușurință ; asta în cazul în care cineva i-ar fi remarcat dispariția.

Sorbi din nou din cupa cu băutură fierbinte. Pe ecran apăruse un tip voinic, negricios, care... La naiba, era un curs de reciclare pentru surdomuți ! Alt canal, o emisiune sportivă. Schimbă canalul iar, nu-l pasionau, uite că pe

el nu-l pasionau măcar emisiunile sportive! Ce era de vină dacă... ?!

Şi sport făcuse cîndva. Aşa cum încercase aproape zece profesii. Ei şi ? Părea dotat, *părus* dotat pentru orice, dar nu reuşise. Nu reuşise să rămînă în niciuna, ajunsese acum la arhiva unui institut despre care nu se interesa nici un reporter ; ajunsese pe-un post de care precis avea să se satură la fel ca de celelalte ; mai ales dacă Teo Tern — „poetul", uite că şi caraghiosul ăsta avea totuşi „un ideal" — va continua să-l mai sîcîie zilnic ; pentru tot felul de prostii.

Pe ecran se lăfăia acum imaginea unui lungan cu trăsături frumoase, un african cu umeri largi şi zîmbet sigur, aproape arogant. Crainica vorbea ceva despre pilotul spaţial Iv Pard, dispărut nu se ştia cum, într-o misiune de la marginea Sistemului solar. Părea să fie un soi de necrolog ; în care zîmbetul acela sigur, „ca o sfidare adresată destinului", ar fi scris fi-su într-o compunere, aducea cumva cu o ironie a soartei. Iv Pard celebrul pilot spaţial deci... dispăruse. El însă, uite că el, trogloditul epocii lor, înapoiatul deceniului „Marele salt" pe care-l străbătea omenirea cea plină de idealuri grandioase, *trăia !*

Alt canal ! Era un curs pentru elevii de zece ani, unde-o fi fost fiică-sa să-l asculte, ar cam fi trebuit la ora asta să vină acasă de la bazin, spera să devină campioană absolută la înot, haimanaua mică. Deci şi ea avea un ideal !...

Apăsă iarăşi pe clapă, ecranul fu acoperit de-o suprafaţă semiconvexă, albastră, plină de relee ciudate. Asta ce-o mai fi fost ? Un capac închis, camera de luat imagini se depărtează, se vedea acum un robot, mai exact spus un ciborg, din seria ultimă, pentru treburile casnice, căruia i se făcea reclamă. Urma să fie livrat doritorilor, în scop experimental, putea fi ridicat oricînd de la magazinele... Unul din magazine era chiar în oraşul lor, intrau în perimetrul experimentului preconizat, care, se explica, foarte doct, viza să verifice măsura în care „noul produs", era adaptabil la cele mai diverse operaţiuni casnice. Singura datorie a celor ce voiau să se pricopsească peste

noapte cu un asemenea „agregat" era să completeze săptămînal un chestionar, timp de două luni. Chestionarele erau desigur menite să servească „perfecționării ciborgului". Oare ?

Mai întîlnise reclama asta în urmă cu vreo zece zile. Probabil, doritorii nu se prea îmbulzeau ; combinele casnice și roboții neperfecționați li se păreau se vede încă buni. Dar de ce aleseseră experimentatorii ca eșantion de probă o zonă atît de puțin densă sub aspectul numărului de locuitori, tocmai de pe coasta asta a oceanului, una din cele mai puțin dezvoltate de pe glob ? Testau aparatul sau... adaptabilitatea „troglodiților" la tehnica modernă ?

Pe ecran, Max-2, așa îl chema pe ciborg — nu era evident la fel de frumos cizelat ca frații lui destinați marilor complexe spațiale, arăta mai repede nostim — se îndeletnicea cu aspiratul prafului, curățirea îmbrăcămintii, pregătitul dejunului, toate astea erau vechituri, ia te uită însă, știa să se ocupe și de... și de copiii de școală !

Ians Iason era cam sătul de aparatele cibernetice, de la serviciu. Nu te mai puteai mișca în aproape nici o profesie fără să dai de „tinichelele" astea „indispensabile", el nu reușise să ducă pînă la cap nici un „curs practic" de familiarizare cu ciborgii moderni, dar perspectiva de-a fi scutit de „meditațiile" zilnice, pe care trebuia să le acorde mai ales lui Nell la teoria mulțimilor, îl tenta. Cu atît mai mult cu cît lui Nell i se preda de curînd un curs nou care pe el... începuse să-l cam depășească. Nimic mai penibil decît să-i spui propriului tău copil de nici nouă ani că nu pricepi boabă din ce pretinde el să-l faci să-nțeleagă. Oare în capul ăla de tinichea erau vîrîte într-adevăr cunoștințele necesare pentru a medita chiar și un copil de nouă ani ?

Ce-ar fi fost... Ce-ar fi fost dacă ar fi luat, în mod experimental, un Max II ? În definitiv, putea să-l restituie oricînd, dacă avea să se dovedească inutil, dar... poftim, știa să joace nu numai șah și bridge, ci și table !

Ians Iason bău pînă la fund cupa, se ridică hotărît să formeze numărul magazinului care livra ciborgi experimentali. A ! A, nu ! Uitase ceva. Nevastă-sa, „troglodită" și

ca, se enerva dacă nu era „consultată". Dacă i-ar fi adus așa, netam. nesam un ciborg în casă...

Totuși, ideea unui partener de table era extrem de tentantă. Pentru asta trebuia folosită însă o mică strategie, în așa fel încît Jeni Iason să rămînă cu convingerea că inițiativa îi aparține ei. Liniștea familiei merita mici sacrificii.

Asta nu era oare un ideal ?...

*

— Ești sigură că este Iv Pard ?

În lumina verzui-opalescentă a laboratorului, Hanna o privea lung cu o expresie crispată, așteptînd parcă un răspuns hotărîtor pentru propria-i viață. Oll răspunse cu o întrebare :

— Ești sigură că nu sînteți autorii stării în care-a ajuns ?

— Da, Oll.

— Nu s-a făcut nici un experiment pe Relația Q în ultimele 24 de ore ?

— Nu. Eu și Kund eram pe o navă de serviciu care venea dinspre Terra. Am pescuit capsula cosmică de salvare în care era pur și simplu din întîmplare. Rita neagă de asemenea.

— Neagă ? ! tresări Oll. n-o putea suferi pe Rita Gai, știa că nici Hanna, izbucni, oprindu-se cîteva clipe din minuirea aparatului de analiză la care lucra : Ce-nseamnă „neagă" ? E vorba de viața unui om. Hanna, o viață care pare pierdută, e de mirare că omul ăsta încă trăiește ! Contează acum orice deslușire privind...

— E vorba de mult mai mult ! tăie Hanna fără să ridice tonul, dar cu nota aceea de voință aprigă ce o definea.

Oll o cercetă cu atenție. Părul negru tuns foarte scurt al celei mai bune navigatoare spațiale avea o buclă mică albă în care lumina verzuie punea sclipiri ciudate. Fața femeii căpătase o încremenire aproape dură, ochii inteligenți, de culoarea oțelului fixau fața doctoriței părînd că nu mai e cazul să adauge și altceva.

— Mai mult decît o viață ?

— Oll, dacă cineva dintre noi, începu rar și foarte scăzut Hanna, ar fi izbutit să-l aducă pe Iv Pard cu nava lui... într-o secundă, dintr-un capăt în altul al Sistemului solar... asta ar însemna practic dovada, *indubitabilă*, strecură abia șoptit, dar printre dinți Hanna, că Marele Proiect poate fi realizat... Nenorocirea e că nu am reușit pînă acum să obținem o asemenea dovadă. Că nu cred... ca Rita să fie autoarea... Și că saltul acesta în spațiu... ridică o teribilă întrebare. Căreia... mă tem, Oll.. că nu-i putem găsi vreun răspuns !

IV — DIRECTIVA NESSUS

Întins cît era de lung în nisipul roșiatic, Harald Pin „se sorea" ca o șopîrlă.

În ciuda cerului senin, a valurilor de un verde îmbietor, plaja era pustie și azi ; complet pustie.

Țărmul „de paradis" fusese uitat în ultimele zile, abandonate partidele de schif și pescuit subacvatic, părăsite orașele de joacă ale copiilor. Toți, toată mulțimea care anima altădată limba mirifică de nisip a insulei părea magnetizată de la mic la mare ; o absorbea irezistibil muntele pleșuv ce se ridica semeț dincolo de stîncile acoperite cu verdeață.

Se descoperise acolo, în pîntecul masivului brun de piatră ce cobora abrupt pînă-n valurile spumeginde, „o peșteră minune" !

Un computer auxiliar de investigare o depistase de fapt. Și tot el lansase ipoteza unui „mare gol" în interiorul muntelui ce străjuia solitar imensitatea oceanului. Cercetările minuțios întreprinse confirmaseră presupunerea, fusese descoperită, apoi deblocată cu grijă intrarea ascunsă, parcurs un lung coridor și, în fața ochilor uluiți, se înfățișase deodată peștera tăiată în stîncă. O peșteră sferică, aproape desăvîrșit sferică spuneau aparatele, cu desene încrustate după o tehnică necunoscută, desene de o rară vigoare și plasticitate, însoțite de insemne al căror sens scăpa. Se bănuia doar, începuse deja să se vehiculeze ideea unui „mesaj de o maximă complexitate".

Mesaj sau nu, era evident vorba de o bizară capodoperă, veche după „absolut sigura" părere a specialiștilor de 16.500 de ani, care dormise în noaptea de piatră, neștiută, nebănuită măcar pîn-atunci. „La un pas de-o pieire anonimă !" adăugase Harald în gînd, se număra printre cei ce știau că în urmă cu mai puțin de-un secol, insula singuratică în mijlocul întinderilor de apă, fusese desemnată la un moment dat ca poligon nuclear. Atunci, stînca semeață ce ascundea o milenară taină ar fi putut intra în vizorul unui submarin atomic : o clipă, două, o apăsare de buton și...

Harald văzuse de două ori „magnifica descoperire", dar revenise de fiecare dată la țărmul cu nisip cald și fără mister, la golful în care se zbenguiau delfini dolofani. Computerele informaționale intraseră însă în alertă. Începuseră să bîzîie încă din prima zi a „revelantei descoperiri", primele imagini ale peșterii fuseseră simultan transmise pe toate canalele de televiziune, demarase, cu o iuțeală de nebănuit, acel adevărat exod de paleoetnologi, pictori, cibernetic ieni, reporteri și curioși, curioși, curioși, care transformaseră pînă mai ieri banala și liniștita insuliță într-o modernă babilonie. Nu mai exista zi și noapte, parcă înspăimîntate de o destrămare posibilă a mirajului, peliculele ultrasensibile ale aparatelor „imortalizau" neîncetat, metru cu metru, suprafața concavă care înfruntase tăcută mileniile... Profesioniști și amatori, savanți recunoscuți din cele mai diverse domenii posibile de cercetare și puștimea cu nasuri pistruiate se agitau fără întrerupere, se contraziceau cu patimă, în acel adevărat furnicar omenesc iscat de la o zi la alta, se făceau speculații de tot felul asupra freneticului dans circular care se oferea mut ochilor lacomi, asupra „ultramisterioaselor" inscripții indescifrabile, scrijelite într-o limbă „cu totul necunoscută".

Cele mai fantastice ipoteze se plămădeau cu spontaneitate, se încrucișau cu fervoare, cînd Harald ajunsese a doua oară în peșteră, începuse să se vorbească de ideea unei „ingenioase și *intenționate* închideri a cavității sferice perfecte, pînă la presupusa epocă modernă de investigare cibernetică, singura în stare să depisteze tăinuitul mesaj".

Harald zîmbise doar gîndindu-se dacă în calculele inventivilor și prevăzătorilor expeditori ai „mesajului" figurase și etapa submarinelor cu rachete nucleare.

Ceea ce uluia cel mai mult era însă faimosul „atlas ceresc" ce se presupunea că ar fi fost „magistral realizat" pe gigantica emisferă superioară. Și „simbolica înfrățire" a siluetelor pămîntene schițate, cu altele ale unor diverse și multiple imagini de „ființe necunoscute".

De fapt, Cronos își făcuse nemilos datoria, după Harald n-ar fi fost exclus ca „nebuloasele spirale ale atlasului" ca și o parte din siluetele necunoscute care abia se distingeau să fi fost opera zîmbetului său milenar.

Exaltarea însă creștea. Insula era năpădită de noi și noi vizitatori, care năvăleau incitați, cu teorii gata elaborate, alergau direct la intrarea peșterii, topind speranța lui într-o liniștitoare insulă de vacanță. Căci după furia primelor zile, torentul curioșilor avea să se abată desigur aici, pe plaja deocamdată pustie, într-o vijelie mult prea zgomotoasă de controverse neelucidate.

În mod interesant, odată cu prodigiosul ritm de creștere a mijloacelor de informare, simultan cu tot mai sigurele explicații savante ale „tainelor celor două infinituri" în care omul pătrundea mereu mai mult, rămînea, indiscutabilă, setea omului de mister ! Iar misterul li se oferise acum nesperat, palpabil, nu la mii de ani lumină, nu în obiectivele microscoapelor ultraperfecționate, ci aici, la îndemîna oricui, într-o insuliță feerică.

Asta era însă „o altă poveste". În mod concret și imediat, el trebuia să-și caute pentru ultima parte de vacanță o altă insulă ; fără taine ce „trebuiau numaidecît dezlegate". Computerul medical de control dăduse după cît înțelegea în cazul lui un verdict nu tocmai plăcut, doctorul institutului la care lucra îi recomandase pe un ton fără replică „odihnă desăvîrșită".

Al institutului unde lucrase, mai corect spus. Părăsise acum institutul. Și mai corect spus, fusese „radiat" din corpul investigatorilor speciali, așa, de la o oră la alta, pentru o greșeală măruntă, care măcar nu-i aparținea.

Din valurile golfului, doi delfini își ridicaseră capetele curioase, îl priveau parcă mirați de prezența lui acolo, făcură un salt acrobatic și dispărură în adînc.

Harald își aminti una din cele mai nostime ipoteze auzite, potrivit căreia cîteva dintre „ființele necunoscute" scrijelite pe concavitatea de piatră ar fi fost delfini, „în forma lor anterioară, cînd nu deveniseră încă mamifere pur marine". Își aminti totodată că își propusese să facă înainte de a părăsi insula o vizită la delfinariul despre care începuseră să circule adevărate legende. La drept vorbind, „experimentele nemaipomenite" care se tot făceau acolo cu „inteligentele animale", ca și „vizionarele teorii" care se țeseau în jurul descoperirii din pîntecul muntelui, pe el îl lăsau absolut rece. Era un tip practic, „sceptic din naștere", cum spuneau cei ce-l cunoșteau, devenit și mai sceptic în cei doi ani de investigații speciale, care nu-i stimulaseră cîtuși de puțin spiritul de aventură. Îl interesau faptele, nu speculațiile, nu ipotezele uimitor de originale, nu seducătoarele perspective probabile, nu teoriile nou-nouțe. Cinstit vorbind, chiar delfinariul îl atrăgea, pentru că, aflase, șefa bazei de cercetări marine era o femeie nespus de frumoasă. Cel puțin așa se spunea, un reporter o numise recent „Regina delfinilor", într-un reportaj însă anost, în care practic nu se spunea mai nimic concret și-n care chipul „reginei" nu apăruse în mod suspect.

Merita totuși să facă o vizită acolo ; poate chiar azi, după programul de gimnastică statică și ora de înot.

De ce naiba se dispensaseră totuși caraghioșii de la institut de serviciile lui ? De ce atît de brutal, fără o explicație măcar, pentru o eroare ce aparținea mai mult ca sigur unei greșite implementări a cîtorva date în calculatorul general, săvîrșită de cine știe care programator căscat ? ! Asta după ce numele Harald Pin fusese asociat cu noțiunea de cel mai bun investigator al institutului, după ce își riscase viața de patru ori în misiunile de mare complexitate ale Centrului.

I se păruse pur „trăznită" radierea. Nu-l afectase însă prea mult. Cei care „se scandalizaseră" fuseseră colegii lui, înaintaseră chiar un protest spre nu mai știa ce foruri justițiare. El zîmbise, își luase rămas bun, plecase direct la insula asta, puțin îi păsa în definitiv dacă ancheta care eventual avea să se întreprindă ar fi stabilit că „se făcuse

o greşeală în cazul Harald Pin". Avusese oricum de gînd să părăsească investigaţiile Centrului Solar de Securitate; pentru care abandonase, în mod copilăresc, un amplu studiu de cercetare a telecomunicaţiilor spaţiale. În urmă cu cîţiva ani baza studiului acela, care fusese şi lucrarea sa de diplomă la pretenţioasa Universitate Delphi, făcuse vîlvă în lumea specialiştilor. Misiunile institutului îl îndepărtaseră de finalizarea lucrării, se reprofilase în funcţie de necesităţile imediate, pe acţiuni de antipoluare, apoi trecuse la psihologia cibernetică, domenii care-l atrăgeau însă mult mai puţin. Era tocmai momentul să se retragă într-un loc liniştit, poate chiar în apropierea insulei acesteia — dacă „Regina delfinilor" era într-adevăr atît de frumoasă, fapt îndoielnic — să-şi reia oricum cercetările, asimilînd în primul rînd tot ce se elaborase nou în domeniu.

Situaţia era limpede, perspectiva viitorului apropiat surîdea deci feciorelnic. Se întrebă de ce totuşi îl irita radierea aia netoată? Care era oare mecanismul ascuns ce declanşa enervarea fără rost pentru prostia altora? În psihologia cibernetică nu se ridicau asemenea probleme. Ordinatoarele aveau, uite că asta aveau indiscutabil, suveranul avantaj de-a nu se enerva niciodată.

„Se enervează doar cei ce vor s-o facă neapărat!" Astea erau cuvintele şmecherului de medic al institutului, care susţinea totodată că cel mai bun remediu contra tuturor enervărilor inutile era „un bun pui de somn". Se întrebă dacă ilustrul medic ar fi reuşit să-şi aplice pe propria piele sfatul, în cazul în care s-ar fi trezit eliminat peste noapte; pentru o măruntă greşeală de diagnostic săvîrşită de computerul său.

Ei şi? Treaba doctorului ce-ar fi făcut în cazul acela, sfatul era bun. Aşa că Harald se răsuci pe burtă decis să-l urmeze.

În clipa aceea se auzi strigătul. Slab, depărtat ca o părere, nelămurit, ciudat ca începutul unui cîntec de sirenă, părînd să vină de-acolo, din mijlocul undelor verzi, unde pînă mai adineauri se fugăreau doar delfini.

Crezu chiar că se înşelase. Strigătul se repetă însă, de data asta cu o nuanţă parcă de disperare, peste crestele

valurilor înspumate reuși să zărească, o clipă doar, ceea ce putea fi un cap omenesc.

Primul gînd în clipa cînd sărea în picioare fu la reportajul în care principala asistentă a „Reginei delfinilor" își lăuda lighioanele capabile „să salveze orice naufragiat". Iată însă că acum „inteligentele animale" dispăruseră, marea, parcă mai agitată, devenise ca și țărmul bizar de pustie, se întrebă dacă delfinii nu simțiseră cumva o primejdie. Care oare ?

Harald străbătea cu pași mari valurile ce se rostogoleau pe țărm, plonjă cu un salt lung în apa sărată, începu să înoate cu repeziciune spre larg, de unde țipătul, al unei femei părea să fie, se auzi din nou, alarmant.

Cum de ajunsese tocmai acolo zăpăcita aia ? Cum de n-o zărise pînă atunci ? De ce se făcuseră nevăzute mamiferele jucăușe ?

Descoperi apoi că se afla nebănuit de aproape de capul cu plete blonde al naufragiatei, străbătu ultimele valuri ce părcau încă să crească, săltă pe spinarea unei mase de apă, nu mai văzu însă nimic. Întîrziase ?

Femeia care cu numai cîteva clipe înainte își agitase cu disperare brațul spre el nu se mai zărea nicăieri, deși în locul acela ar fi trebuit să fie. Harald respiră profund, se scufundă.

Apa era din fericire de-o limpezime de cristal. Întrezări imediat, mult sub el, corpul care luneca spre adînc, remarcă în aceeași clipă cîțiva delfini care se învîrteau în jurul trupului ei, părînd s-o conducă spre fundul stîncos al oceanului.

Harald începu să spintece apa spre grupul ciudat, i se păru, ba nu, nu era o impresie, femeia cu plete blonde și lungi înota, ba încă înota cu mișcări precise, spre fundul golfului acoperit de plante mari, luxuriante. Reuși, se prinse de un bolovan cu formă ciudată, îi făcu semn, un semn cu mîna, ce părea a fi o invitație s-o urmeze.

Ajunse lîngă ea în momentul cînd femeia scotea ceva dintre plantele unduitoare de la baza stîncii, iscînd un nor de nisip fin. Se întoarse spre el în mîini cu două măști de oxigen. Îi putea vedea acum fața, o față prelungă, zîmbitoare. Îi puse în mîini una din măști, ea și-o fixă pe cap pe cealaltă, Harald îi urmă exemplul, aspiră cu

nesaț oxigenul, privi nedumerit spre femeia care dădea la o parte o adevărată perdea de alge din stînga ei.

Un nou semn, femeia se prelinse prin perdeaua deasă de alge, într-un adevărat coridor de corali, Harald își aminti amuzat de poveștile cu sirenele ce atrăgeau navigatori spre abis, intră în coridorul strîmt, înotînd pe urma pletelor blonde, foarte lungi.

Era o luminozitate slabă aici, un cîrd de pești dungați se agitau fugind din calea lor. Culoarul se ramifică brusc, femeia alese cu siguranță deschiderea cea mai îngustă. O urmă intrigat, întrebîndu-se cum se făcea că nu remarcase niciodată cînd se scufundase aici, labirintul acesta, ce părea tăiat de o mînă omenească. Culoarul coti, se ramifică iar, femeia se răsuci scurt, îndepărtă altă perdea de plante mari, verzi-albăstrii, Harald o ajunse în ceea ce era o adevărată peșteră subacvatică, unde lumina pătrundea slab printr-o tăietură lungă, îngustă, făcută exact deasupra lor.

Călăuza sa se opri lîngă o scoică uriașă, cum Harald nu mai văzuse pînă atunci.

Apoi... scoica se deschise. Femeia se strecură imediat cu îndemînare între cochilii, un alt îndemn sugestiv și, blestemîndu-se în gînd, Harald o urmă și-acum, se așeză lîngă ea, între cele două capace sidefate care se închiseră ca o capcană.

Din interior erau transparente ! Da, se putea vedea totul în jur, jocul dezordonat al peștilor tărcați, unduirea leneșă a plantelor ce șerpuiau spre razele difuze de soare, pereții de coral care aici erau evident tăiați, șlefuiți.

Prin două valve din spatele lui, bule mari de aer năvăliră apoi în interiorul strîmt, apa începu să bolborosească, să scadă cu repeziciune, dispăru în cîteva secunde. Se aflau în ceea ce părea a fi o cameră de observare a mediului submarin.

Femeia își smulse masca de oxigen, Harald făcu la fel, întîlni imediat ochii de un verde marin care-l priveau cu o bună dispoziție molipsitoare.

— Mă temeam că prudența dumitale recunoscută te va opri să mă urmezi, rîse gazda sa, răsucindu-și cu înverșunare pletele lungi, Harald se întrebă ce sens avea

aici acel „recunoscută", ar fi putut jura că nu se mai întîlnise cu femeia aceasta niciodată. Știa ceva despre el ? De unde ?

— Aș fi regretat probabil întreaga viață, lăsă Harald să cadă, pe un ton care se putea interpreta oricum.

— Să nu exagerăm, veni prompt răspunsul. Mi-aș fi pus delfinii să te răpească de la ora de înot, Harald Pin ! Și tot ai fi ajuns azi, aici !

Ca pe oricare alt investigator al Centrului, pe Harald surprizele regizate de alții îl indispuneau vădit.

— Ești Regina delfinilor ? încercă el să glumească.

— Sau Ina Sind, veni, răspunsul prompt. Sper să-ți amintești de mine. Măcar din operațiunea Ceto, unde am fost colegi, anul trecut.

Colegi ? În Operațiunea Ceto ? !

Operațiunea care purta numele mamei celor trei Gorgone avusese loc într-adevăr anul trecut, antrenase mai bine de două treimi din forțele speciale de investigare și intervenție. Și auzise vorbindu-se de numele Inei Sind, nu și-o amintea însă, fusese atunci un adevărat vălmășag de oameni și evenimente, încîlcite și mai mult de codificările folosite pentru participanți și pentru locurile de intervenție. Căci Operațiunea Ceto fusese o acțiune secretă de anvergură, începută cu cercetarea efectelor unor containere cu substanțe toxice, scufundate în urmă cu mulți ani „undeva în Pacific". Inițial nu se cunoșteau măcar locurile de depozitare. Se știa însă precis că gazul lichefiat își păstrase, contrar părerilor optimiste, teribila forță ucigătoare, că imensele containere asemănătoare depistate și neutralizate pe un alt fund de ocean erau corodate într-o măsură înspăimîntătoare. Se desfășurase cu totală discreție întregul complex de lucrări, semnalul de alarmă lansat de un oceanolog cunoscut ar fi creat panică atunci, inutil, în întreaga omenire.

„Inutil" era un mod de-a spune. De fapt lichidarea grozavului pericol costase enorme resurse energetice care trebuiau mai devreme sau mai tîrziu justificate, costase mai ales vieți. Chiar lîngă el murise unul dintre foarte bunii investigatori. Alți colegi ai săi se aflau și azi în spitale speciale de recuperare.

Participase într-adevăr femeia din fața sa la Operațiunea Ceto ? Ori era o reporteră isteață care mirosise ceva și încerca să facă „un reportaj bombă" ? ! Consemnul Centrului Solar de Securitate era ca despre operațiunea submarină să nu se discute încă nimic, nu se suflase pînă atunci nici o vorbă.

— Operațiunea Ceto ? păru să-și răscolească memoria Harald și gazda sa pufni în rîs, o auzi scandînd ușor cuvintele, păstrînd încă tonul unei vechi cunoștințe :

— Nu-i nevoie de tactica tăcerii, Harald ! În cochilia asta totu-i în ordine, am să-ți spun multe lucruri care te privesc direct, mai secrete, decît faimoasa operațiune submarină.

— O femeie frumoasă nu trebuie să spună prea mult, filozofă Harald pe un ton galant-obraznic, în timp ce lua cu detașare mîna Inei, privi de aproape inelul a cărui lucrătură splendidă strîngea un imens smarald. O jucărie reușită ! aprecie el pe un ton nevinovat.

— Exact, aprobă Ina. Un mic detector. „Scoica" în care sîntem e foarte sigură, dar jucăria e totuși o măsură suplimentară ; ce-ți voi spune nu trebuie să audă nimeni, în nici un fel.

— Ne-ar putea auzi cineva aici ? bagateliză Harald, gata parcă să caște.

— Că cineva ar fi interesat să afle ce-ți voi spune sînt convinsă ; cine — nu știu ; deci... Asta ce mai e ?

În strîmtul spațiu în care erau închiși, Harald se răsucise căutînd să-și găsească o poziție mai comodă, încerca de fapt să-și așeze capul pe coapsa bronzată a gazdei sale.

— Nimic rău, explică el, continuă !

— Termină cu trucurile de verificare, rîse Ina îndepărtîndu-l. Știu regula, adăugă ea acrișor.

— Ce regulă ? se miră parșiv Harald, se întoarse însă, stăteau acum față-n față.

„Regula" exista într-adevăr, chiar dacă nu era întotdeauna respectată întocmai, ca între partenerii unei operații speciale să nu existe „relații particulare" de nici un fel !

Nici măcar nu era atît de frumoasă pe cît se spunea. Trăsăturile feței erau incerte, aminteau pe undeva tipul polinezian ; dar fața era prelungă, forma capului, ochii

și părul auriu vorbeau de strămoși scandinavi. O combinație interesantă, o sănătate desăvîrșită, asta da, pielea aramiu-roșietică acoperea un trup bine modelat. Ceea ce lipsea însă era „șarmul" femeilor cu adevărat frumoase. În jurul gurii, romb perfect dacă n-ar fi fost umbra aceea a unui surîs parcă trist, două cute se distingeau clar, dînd o anumită asprime și uscăciune feței tinere.

— Lasă gluma, spuse foarte încet femeia. E vorba de-o misiune. Periculoasă. Pentru a nu fi reperat în nici un fel ai fost scos formal din institut : s-au luat și alte măsuri de siguranță despre care nu știi încă prea mult.

Nu cumva era adevărat ? Nu cumva pușlamaua de doctor care-i recomandase cu nonșalanță insula asta ca loc „ideal de recreere" primise „sugestia" să-l trimită aici ? Putea exista o operațiune atît de secretă încît să nu trebuiască aflată, nici măcar bănuită de colegii lui de institut ? !

— Pot să-ți spun, adăugă Ina cu ochii mari fixați în ochii lui, că... omul care primise misiunea aceasta înaintea ta a murit. O oră după ce acceptase... Că poți refuza *încă*. Acum !

— De la cine primise misiunea ? se interesă Harald.

— A, nu de la mine, zîmbi Ina. O primise într-o discuție cu șeful Serviciului Special de Securitate, într-o cameră a Consiliului Suprem de Coordonare. De-atunci, măsurile au început să fie draconice.

Era implicat și Consiliul Suprem de Coordonare ?

— Cum a murit omul acela ? vru să știe Harald.

— Accident de pilotaj.

— O coincidență este exclusă ?

— Nu, bineînțeles. Dar... omul fusese campion de zbor. Iar coincidențele, Harald, sînt cam multe în jocul ăsta.

— Care ar fi a doua ?

— Nu-ți pot spune. Decît dacă accepți. Ai fost selectat dintr-un lot de o sută de investigatori speciali. Ai toate calitățile necesare, ai beneficiat inclusiv de o scurtă perioadă de odihnă ; de care în curînd mă tem că nu vor mai avea parte mulți.

— Mă sperii ! se strîmbă Harald cu un aer și mai plictisit. Spune-mi măcar...

— Nu întreba, nu pot adăuga nici un cuvînt în plus, preveni vocea scăzută a femeii. Pînă nu am acordul tău. Care capătă valoare de angajament. În fața Marelui Consiliu.

— Foarte bine, zise Harald și adăugă pentru a cîștiga timp : Să lăsăm atunci morții și coincidențele, vorbește-mi mai bine despre animalele tale inteligente.

Ochii de un verde ciudat îl cercetară o clipă — unde mai văzuse totuși ochii aceștia, nu, nu de Operațiunea Ceto era vorba, înainte — Ina acceptă apoi nesperat de repede, jucîndu-se cu inelul de aparent smarald :

— O, e un subiect pasionant ! Ar trebui însă, ar fi fost mult mai bine să-i fi văzut la lucru.

„Ar fi fost" ! Precizarea însemna că nu mai era cazul că vină la delfinariu ?

— I-ai profilat pe investigații speciale ?

— Ei, nu chiar ! Deși, în Operațiunea Ceto ne-au fost de un real ajutor. Deocamdată fac progrese în stabilirea unei legături cu ei, pe linie telepatică.

— Înțeleg ! spuse cu seriozitate deplină Harald. Te gîndești să stea pe coadă în mijlocul valurilor și eu stau.

— Și asta, acceptă Ina fără să pară a sesiza ironia. De ce nu ?

Cîți ani putea să aibă de fapt ? Părea să fie de 26, poate 28. El avea 30, arăta 35, cei cîțiva ani petrecuți în serviciul special lăsau urme, fapt binecunoscut. Deci cîți ani putea să aibă femeia asta, care primise misiunea de a-l „încărca" — în limbajul profesional al serviciului lor — deci avea cel puțin patru ani de experiență în investigații speciale, sarcini de acest gen se încredințau doar unor profesioniști versați. Cînd se mai ocupase și de dolofanele mamifere zîmbărețe ? Sau exista o legătură ? Delfinariul era ca și institutul la care lucrase el o filială a Centrului Solar de Securitate ? Misiunea care urma să-i fie încredințată avea legătură cu Lumea tăcerii ? Sau, avînd în vedere secretul operației, n-avea nici o tangență ?

Putea fi iar ceva legat de „Problema poluare" ? Cine știe prin ce ghețuri urma să fie expediat, unde cine știe ce stat, din cine știe care deceniu trecut, mai dosise cîteva

zeci, sute, ori mii de containere conținînd cine știe ce substanțe drăgălașe ?!

„Selectat dintr-o sută" ! Dar fusese vorba de-o singură sută ? Ori urma să acționeze împreună cu mai mulți ? Dacă singur, trebuie că era vorba de-o operațiune de tip G, gen anchetă, discretă foarte, urgentă foarte, încîlcită foarte, în care trebuia să se descurce, fără să sufle cuiva în numele cărui for acționa, culegînd informații fără să trezească nici o suspiciune, pentru că în cazul acela... Ar fi preferat, la drept vorbind, substanțele toxice sau radioactive dintre ghețuri, ori și mai cinstit, nimic din toate astea.

Realiză că Ina îi vorbea ceva despre „nebănuitele capacități telepatice ale delfinilor", se întrebă unde văzuse totuși ochii aceștia de un verde marin, cumva neverosimili, unde și cînd ? Era o colegă într-adevăr ?

— ...Nici tu, nici cei care se amuză făcînd glume ieftine pe seama experiențelor noastre, zicea Ina cu convingere, nu pricepeți ce-nseamnă în fond „să stea pe coadă", cum zici tu, un delfin în clipa cînd eu gîndesc asta ! E ceva extraordinar ! E o *altă cale* de comunicare, străină vorbirii, o altă posibilitate de a intra în contact cu o ființă inteligentă ! Îți dai seama ce înseamnă asta pentru stabilirea unui contact cu ființe dintr-o lume extrasolară ?

Pe naiba ! Nu însemna nimic ! Navele de investigație extrasolară se preconiza a fi pilotate exclusiv de roboți. Dacă nu cumva, în alt laborator, poate în clipa asta, fără ca el să aibă habar, cineva nu crea posibilități „cibernetico-telepatice" ?! Sau dacă... ființele acelea extrasolare nu se așteaptă cumva să aterizeze ele...

Unde mai văzuse totuși ochii aștia ? Și ce hotărîre trebuia să ia acum, imediat ?

În scurta lui carieră de specialist al Centrului Solar de Securitate, Harald refuzase o singură misiune. Și regretase apoi, cumplit. Primise misiunea aceea un coleg ; care se alesese cu o invaliditate pe viață. Era convins și azi că el, Harald Pin, ar fi scăpat teafăr, ar fi acționat altfel, fără risc, riscul inutil îl irita întotdeauna. Silueta omului acela îi rămăsese fixată în memorie, un bărbat înalt, brunet, atletic, la fel ca el. Îi făcuse din ușă un semn

liniștitor de rămas bun, cînd încercase să-l prevină... Cine fusese de vină, în esență, pentru că acel om... ?

„O acțiune pentru care ai toate calitățile necesare" ! *Calități* în limbajul sever al Serviciului special de investigații însemna în proporție de 70 la sută *pregătire* !

Prostii ! Încerca să caute soluția unei probleme pentru care nu avea suficiente date, un computer ar fi remarcat asta din prima clipă, era posibil ca... Era posibil orice într-o misiune de acest gen. Problema numărul unu i se părea, în mod inexplicabil, să înțeleagă de unde-i erau cunoscuți ochii Inei... Dacă Ina Sind era într-adevăr femeia care-i înșira acum povești despre delfini, lui putea să-i spună despre asta orice, nu se pricepea.

— Ina ! tăie Harald expunerea teoretică. Dacă, de pildă, ai gîndi acum să vină doi dintre fermecătorii tăi elevi aici, ar veni ?

— De ce nu ?

Harald aruncă o privire iute peste umăr, spre coridorul de corali, gîndindu-se că în fond putea primi liniștit misiunea, dacă exista vreuna, fără să spună nimic, nici un cuvînt care să deconspire ceva, asta era important deocamdată, zise calm :

— Cît trebuie așteptat ?

— Cel mult zece secunde, păru să se amuze Ina și preciză : Îmi asigură întrevederea cu tine, sînt pe aproape.

Harald o cercetă lung, întrebîndu-se dacă glumea.

— Privește, dragul meu !

Cînd Harald întoarse capul din nou intrigat, remarcă unul, apoi al doilea delfin : se strecurau cu o viteză nebănuită, prin coridorul îngust, stopară spectaculos în fața scoicii uriașe. Așteptau acum cuminți, absolut nemișcați, lui Harald i se păru însă că rideau.

— Nu-i rău, aprecie el sec și adăugă scurt : Primesc misiunea. Despre ce-i vorba ? !

În privirea Inei trecu o zbatere ușoară, aproape imperceptibilă, nu se putea distinge dacă satisfacție era sau regret, îl avertiză apoi cu o sclipire mică în ochi :

— Pot să-ți vorbesc încă despre delfinii mei, dacă vrei să te mai gîndești.

— Nu-i nevoie, murmură Harald neplăcut surprins. Ina îl studia acum cu o notă de gravitate. Vru să adauge ceva, el o opri întorcîndu-se spre cei doi delfini. Ești sigură că ei nu recepționează decît ce vrei tu ? Și că nu pot transmite mai departe ?

— Nu exagera acum ! Ei nu înțeleg decît mesaje simple și doar atunci cînd vreau eu.

— Asta întreb dacă ești sigură.

— Da.

— Dă-le oricum... ceva de făcut !

— De acord, zîmbi Ina și o secundă mai tîrziu delfinii dispăreau în coridorul strîmt.

Harald reîntîlni privirea de o ciudată intensitate gînditoare a femeii, rombul mic al gurii se zbătea abia perceptibil ; ca o promisiune ? Sau poate ca un trist adio ?

— Directiva care s-a primit azi dimineață, începu ea foarte scăzut și zîmbetul nelipsit devenise subit îngrijorat, parcă îndurerat, este ....„Verificați Ipoteza Nessus !"

— Aha ! făcu Harald fără măcar să clipească, deși vestea, dacă era adevărată, era... copleșitoare. Bine. Mă interesează baza de lucru.

•

Ce însemna de fapt ea pentru Pal ? Sau ce însemnase ? !... Delia Dyn verifica rapid circuitul nesfîrșit al mesajelor pe care T-37 le expediase în ultimele 18 ore. O făcea cu gesturi mecanice, știa că T-37 nu putea greși, sperînd totuși să descopere o eroare ; care i-ar fi justificat solicitarea de înlocuire a ciborgului cu unul modern. Nu reușea deloc să se concentreze. Gîndul îi zbura mereu, departe, spre inima Asiei, acolo unde, probabil, se afla Pal, pe „un colț însorit de Pămînt".

Părăsită ? ! Fără măcar un cuvînt ? Însemnase pentru el chiar atît de puțin ?... În definitiv, ce era ea, Delia Dyn, ce altceva decît „fata de la poștă", personajul vechi, banal, insignifiant, o copie de serie a altor funcționare conștiincioase care supravegheau, mai mult din rutină,

complexele de telecomunicații, pretutindeni în compania unor T-36, 37 sau 38 ?

Nu ! Nu și nu, totuși *nu era asta !* Deși, în comparație cu ce făceau aici Kund, Hanna, Rita și Oll, în comparație cu ei...

De ce însă din inima Asiei venise acea singură telegramă a lui Pal ? De ce doar trei cuvinte, „Totul este bine" ? Bine ? Era într-adevăr ? Acolo unde era el acum se afla unul din cele mai mari sanatorii de recuperare. Ce căuta Pal acolo ? De ce plecase de-aici atît de grăbit, ce se întîmplase cu nava Lambda pe care era și care dispăruse de pe orbită ? Navă despre care nu se mai spusese apoi nici un cuvînt ?

Delia verifică din nou programul, tresări. Descoperise o ștersătură. Da, în completul mesajelor trimise de T-37, un set informațional fusese dirijat inițial spre altă destinație, ștearsă acea destinație, reorientat prin procedeul Delta III spre Pămînt. De unde însă... confirmarea de primire nu sosise ! De ce ?

Delia cuplă sistemul automat de înregistrare, asta era o invenție de siguranță a Andei, fata care lucrase aici înaintea ei. Constată uimită că setul informațional *fusese transmis* inițial nu spre Pămînt, ci... spre periferia Sistemului Solar. Și retransmis apoi... ba nu, netransmis apoi spre Pămînt, deși din banda ordinatorului reieșea că ar fi fost trimis !

— Ce-ai făcut aici ? se întoarse Delia spre T-37, care apăruse nechemat lîngă ea. Căuta mereu prilejuri „să lucreze împreună", privea acum fără să pară a înțelege ceva. T-37, unde a fost expediat mesajul ăsta ?

Ciborgul cerceta în continuare nemișcat fișa sintetică a expedierilor, ștersătura era suficient de vizibilă, confruntarea cu fișa anexă scoasă din aparatul de înregistrare al Andei era elocventă.

— T-37, m-ai înțeles ? De ce ai înlocuit destinația mesajului ?

Și atunci, după ce androidul clipi parcă buimac de cîteva ori, Deliei îi fu dat să audă un răspuns incredibil :

— Nu știu.

— ...Cum ? ! se înfurie Delia. Știi bine că răspunzi de mesajele pe care le expediezi ! Ai transmis sau nu mesajul acesta ? Ai schimbat destinația ori nu ? .

— ...Nu știu.

Delia deschise grăbită tabloul de control de pe pieptul ciborgului, cercetă dintr-o privire cei patru ochi de rubin ai detectării dereglărilor posibile ; totul părea în cea mai perfectă ordine.

— Ce-nseamnă asta, T-37 ? Cine ți-a cerut să transmiți mesajul ăsta și unde ? *Este imposibil* să fi uitat !

Era imposibil afară de cazul cînd i s-ar fi cerut să șteargă din memorie transmiterea, așa ceva însă...

— Nu știu, repetă sec T-37 și adăugă parcă scuzîndu-se : Îmi pare rău, dar nu... nu știu nimic.

O clipă doar, prin ochii Deliei trecu o sclipire de triumf. Avea *motivul !* Motivul de a solicita imediat înlocuirea lui T-37 cu un ciborg modern de tip U, care să nu poată face asemenea...

Asemenea ce ? De ce inventase Anda sistemul de înregistrare despre care nu spusese nimănui nimic ? De ce apoi Pal... ?

Delia se așeză încet pe un scaun, privi lung ciborgul care i se păru dintr-o dată nefericit. Spuse rar :

— Nici o nenorocire, T-37. Verifică dacă există și alte ștersături. Ba nu, o să verificăm împreună.

•

Ipoteza Nesus ! Era una din variantele de acțiune cu totul rare, secretă, prevăzută pentru situații absolut excepționale, care „nu-și găseau altă explicație". Se analiza în ultima lună la cursul de pregătire a investigatorilor speciali, era pe cît de tăinuită, pe atît de incredibilă, părînd mai degrabă o năstrușnică idee a instructorilor, menită să umple timpul rămas pînă la misiunea-examen.

Harald era convins că ar fi regretat întreaga viață, într-adevăr de data aceasta, dacă nu ar fi acceptat o asemenea misiune ; care, oricît de aiurită ar fi fost, era *altceva*, avea să cunoască fără doar și poate una din cele mai secrete acțiuni. Chiar dacă s-ar fi dovedit un bluf, merita știută, „așa, pentru cultura lui generală". Dacă

o fi fost vorba de fapte, nu cumva de o mult prea ipotetică...

— Ei bine, nu e puțin de spus, continuă Ina, instalîndu-se mai comod în strîmta lor „cameră de taină". Cunoști rezultatele anchetei întreprinse la Universitatea Delphi luna trecută ?

— Rezultatele nu, faptele da.

— E cam același lucru. Raportul comisiei speciale este că dereglarea ordinatorului care putea produce o catastrofă de mari proporții este inexplicabilă.

— „Inexplicabilă" ? ! se amuză Harald.

— Este primul raport de acest gen întocmit de vreuna din comisiile speciale. Evident, s-a dispus imediat reluarea cercetărilor, de către cei mai buni investigatori ai Centrului, ajutați de savanți și practicieni de la șase universități, sub conducerea șefului Consiliului terestru de securitate. Rezultatul a fost comunicat ieri dimineață : Inexplicabil !

— Sper că se cunosc și alte *fapte*, pufni Harald.

— Din păcate, da. Acum șapte zile, în marele laborator de biochimie din Antarctica... au dispărut două seturi de bobine magnetice.

— „Au dispărut" ? ! Aha.

— Ca și în cazul Universității Delphi, au fost copiate și repuse la loc, fără a fi decodificate. Ipoteze : a) Graba în care s-a făcut sustragerea a împiedicat decodificarea ; b) Nu se știa că sînt codificate ; c) Cei care le-au sustras... dețin codul sau pot efectua orice decodificare cu ușurință.

— Ciborgul T-40 „fugit" din banca de date a Universității Delphi a fost în cele din urmă descoperit ? se informă plat Harald.

— Da. Pe o navă autonomă intercontinentală pe care „o răpise". Cînd s-a luat legătura cu el și a fost somat să aterizeze, a izbit-o de sol, provocînd incendierea unei păduri.

— Manifestase, în timpul contactului cu el, o dereglare de tip V sau R ?

— Nu am habar de ce dereglare putea fi vorba, faptic *nu a răspuns la comenzile primite*... Uimitor începe să fie însă abia acum, Harald.

— A, da ?

— Pe asteroidul devenit a douăsprezecea bază spațială condusă de Al Kund, continuă Ina pe un ton neverosimil de sprințar, se afla întîmplător Pal Pent, unul dintre investigatorii noștri pricepuți ; care a solicitat revenirea imediată la Centrul Solar de Securitate, cînd i s-a cerut să înceapă cercetările preliminare. A refuzat orice explicație, cerea să vină imediat pe Terra.

— Presupun că i s-a refuzat solicitarea, zîmbi strîmb Harald.

— Nu. I s-a aprobat. Pal nu mai așteptase însă aprobarea, se urcase pe o navă ultrarapidă condusă de un ordinator de tip U. În drum spre Terra, nava... a dispărut la un moment dat...

— Nava ?

— Timp de patru ore, nici unul dintre aparatele care o urmăreau nu a mai putut-o depista. După exact patru ore a apărut brusc, în exact punctul orbital unde ar fi fost dacă și-ar fi urmat cursul prevăzut.

— Probabil aparatele de ghidaj au pierdut nava, propuse Harald.

— Ar fi singura explicație logică, acceptă Ina, dacă Pal Pent nu ar fi suferit o amnezie ciudată. I s-a *șters* din memorie ultimul an de viață. Complet.

— Cine i l-a șters ? făcu Harald plat.

— Mai există straniul salt făcut în spațiu de la o margine a Sistemului solar la altul, de un anume Iv Pard, pilot spațial autonom, continuă Ina ca și cum nu ar fi auzit întrebarea. Dacă ar fi să credem aparatele de ghidaj pe orbite limitrofe, și nu avem motive să n-o facem, Iv Pard „a dispărut" din sectorul W al cîmpului 7-II-B și a apărut *în aceeași secundă* în cîmpul L-4-B, la aproximativ...

— L-4-B ? tresări Harald.

— Da, sectorul surorilor Rita și Hanna Gay, locul unde se afla în acel moment pe orbită asteroidul Bază 12, condus de Kund, preciză cu intenție Ina. Cei trei neagă însă cu tărie orice experiment pe relația Q în timpul acela. Presupun acum că faptele prezentate ți se par suficiente.

— Toate datele acestea nu pot fi ținute în secret, șopti Harald, mirîndu-se singur de reducerea volumului vocii.

— Chiar crezi asta ? rîse Ina.

— Da, zise Harald cu convingere. Dacă vrei să ştii, am condamnat întotdeauna tactica aceasta a struţului ; încă din timpul Operaţiunii Ceto. Oamenii Sistemului solar au dreptul să ştie...

— Cum, Harald ? Cum am putea-o face, fără ca acel „cineva" să nu afle că l-am descoperit, dar că nu ştim cine e şi de ce forţă dispune, cum acţionează etc. Asta dacă acel cineva există şi totul nu-i decît rezultatul unui şir de coincidenţe ulterior explicabile. Ar fi oricum o imensă eroare. Fără să mai vorbim despre... Adu-ţi aminte de „Teribila greşeală de pe Baza 6" ! spuse cu o voce parcă străină Ina şi Harald amuţi. În toată operaţiunea asta trebuie acţionat cu perfect calm şi cu o maximă discreţie. E stric necesar.

Baza 6 ! Era într-adevăr de o cruzime elocventă avertizarea ei. Care explica, cel puţin pînă la un punct, desfăşurarea în secret a operaţiunilor Centrului.

Se petrecuse în urmă cu 18 ani, pe cea de-a şasea bază spaţială, cea mai îndepărtată atunci de Pămînt. Apăruse o boală inexplicabilă pe moment, o boală care se transmitea indiferent de măsurile profilactice, se semnalau dispariţii stranii ale unor oameni, părea ca şi acum, că forţe obscure acţionau pe unul din asteroizii consideraţi „optimi" pentru desfăşurarea cercetărilor umane. Şi se comisese atunci, ceea ce ulterior avea să se numească „Teribila greşală", de a se relata tot, de a nu se elimina nimic din faptele ce sfidau parcă raţiunea, care puseseră în pericol viaţa cercetătorilor de pe a şasea bază spaţială. Rezultatul fusese dezastruos. Boala ucisese de fapt patru oameni, cei dispăruţi fuseseră în cele din urmă găsiţi, dar efectele panicii, înspăimîntătoarele efecte ale panicii apărute în lumea unor oameni obişnuiţi să conceapă totul raţional, absolut raţional şi care se vedeau dintr-o dată în faţa unor fapte ce păreau „să scape oricărui control al minţii omeneşti" dusese la pierderi grave, cu mult peste pierderile înregistrate pe baza „sinistrată".

— Harald, şopti Ina, gîndeşte-te că prima concluzie logică în urma celor ce ţi-am spus e că în lumea ordinatoarelor se petrece un lucru bizar... Că *cineva* reuşeşte să

le controleze, deregleze ori folosească fără ca noi să știm. Care ar fi reacția psihică de-aici?... Harald. 95 la sută din activitatea umană actuală se bazează pe ajutorul calculatoarelor electronice! Sînt sectoare vitale, care perturbate prin evitarea folosirii, prin suspicionarea măcar a ordinatoarelor, ar duce la catastrofe inimaginabile. Știi că întreaga noastră economie este practic ghidată de ordinatoare. Cercetările științifice folosesc în fiecare domeniu computerele, populația utilizează pentru a învăța, pentru a-și ușura muncile casnice, ciborgi cu membrane biologice, despre care majoritatea știu tot atît de puțin cît știau despre televizoare sau aparate radio toți cei ce le foloseau în secolul trecut. Ce vor crede toți oamenii aceștia despre meniurile științifice sau despre emisiunile de perfecționare profesională ori școlară programate de „computerele-spion" ?

— Și ce se va întîmpla mîine, Ina, dacă dintr-o dată... ?!

— De ce va fi mîine, răspunzi tu, dragul meu! Și alții care primesc în momentul acesta misiunile. Și nu te speria, nu vom acționa singuri nici unul din noi.

— Adică!

Nemișcată, privindu-l atentă, Ina ezita încă, spuse apoi rar, parcă scuzîndu-se :

— Misiunea ta... este Glad Selv.

— Glad ?!

— Harald, dacă acceptăm ipoteza, aberantă dacă vrei, a unor intruși, care spionează discret cercetările ce privesc esențial viitorul uman, a unor necunoscuți care dispun de o tehnică superioară și care șterg urmele posibilei lor depistări, trebuie să ne gîndim cine a stabilit *contactul* cu ei ? Cine i-a orientat în a înțelege mecanismele lumii noastre ? Cine sînt, poate, mesagerii ori ..pionii lor înaintați" ? Cine manevrează, ori perturbă ordinatoarele, efectuează „salturi" inexplicabile în spațiu, în ce scop ?

— Vrei să spui că e vorba și de oameni ai Pămîntului ? Care lucrează pentru ei ?

— Conștient sau nu! Există și posibilitatea să nu aibă habar că o fac.

Harald simțea că în cochilia strîmtă se făcuse o căldură înăbușitoare.

— Toți cei ce sînt implicați într-o formă sau alta în afacerea asta bizară, motivă Ina, cei de care ți-am spus și alții despre care nu are rost să știi acum, au „pete albe" în memorie, momente în care, aflați în spațiul interplanetar, au trăit stări ciudate, ore sau zile de care nu-și amintesc nimic.

— Presupunerea e că s-a intervenit atunci asupra lor ?

— E o posibilitate. Cine a intervenit nu știm, cum nu știm, habar n-avem și dacă ei acționează întotdeauna independent ori sînt „ghidați" în anumite situații. Dar există și posibilitatea cealaltă ; s-o facă perfect conștient !

— Deci Glad a devenit „suspect" ?

— Nu ! Ela Nant.

— Ela ? ! Puștoaica pe care-a găsit-o Glad pe asteroidul acela ? pufni Harald în rîs.

— Puștoaica a crescut, dragul meu ! Are o înfățișare mai mult decît atrăgătoare, am văzut-o de curînd, o memorie în care s-au șters — posibil de către cineva — anii copilăriei, un psihic *insondabil* cu mijloacele moderne de investigare, se ocupă de cibernetică și pare un miraculos talent în domeniul ăsta. Și-a amintit de Glad subit și pare că l-a cucerit cu o mașinațiune cibernetică nostimă, un ciborg cu înfățișare absolut umană, indetectabilă. A manevrat în așa fel încît Glad a invitat-o să se stabilească pe asteroidul unde lucrează acum.

— Și ce-i cu asta ?

— Nimic, decît că asteroidul acela va deveni cea mai modernă bază spațială de investigare. Marele ordinator a decis asta în aceeași zi în care Ela a primit invitația lui Glad de a veni pe Baza 17. Și-acum, conchise Ina cu un surîs ciudat, tu... trebuie să-l cîștigi pe Glad, pentru a fi alături de noi. Ți-e prieten, o vei face cum crezi de cuviință, dar repede ! Asta-i misiunea ta, pentru început.

V — DEFECTUL DE A PUNE ÎNTREBĂRI

Prin fereastra concavă, ce deschidea spre exterior mai bine de jumătate din sala supermagazinului, se vedea panorama cenușie, cețoasă a vechiului oraș. Printre blo-

culețele bicisnice, zgîrie norii cu profil arogant, construiți de curînd, păreau patru transatlantice rătăcite într-un banal golf cu jonci pescărești.

Noul ! Noul gigantic, eficient pătrundea cu pasul lui de uriaș grăbit chiar și în acest colț de lume, despre care se spusese la un moment dat că ar fi „un regretabil muzeu viu al tradiționalismului".

Jeni Iason își coborî privirea pe prospectul-contract pe care-l ținea absentă în mîini, constată că, oricît s-ar strădui, nu avea să priceapă nimic din schema pluricoloră a acestui „Max doi". Ciborgii cu membrane biologice de tip U depășeau prin complexitate tot ce învățase cîndva despre ordinatoare și roboți. Erau superagregate domestice, croite pe principii noi și neînțelese. Mai important i se păru să descopere că Ians Iason șușotea cam mult cu ciberneticiana blondă și foarte tînără. Oare spălăcita aia era în stare într-adevăr să priceapă exact fiecare „parametru multifuncțional al memoriei operaționale" de pe schema acestui Max-2 ?

Jeni Iason se ridică de pe fotoliu, se apropie de soțul său și de femeia care tocmai monta fișa de contact unui al treilea ciborg Max-2, căruia Ians îi dădea ocol privindu-l cu un scepticism evident. Ba, caraghiosul, îl și apăsase puțin cu degetul pe ciborg, parcă pentru a se convinge că era real. Tăceau însă acum amîndoi.

— Spune-mi, te rog, începu Jeni Iason, ce scrie în prospectul acesta este perfect adevărat ? Vreau să spun, e chiar atît de... de ideal ciborgul ăsta de tip U ?

— Ei, nu ! răspunse cu o obiectivitate suspectă ciberneticiana, adresîndu-i un surîs poznaș. Văd că ați sesizat dintr-o dată... reversul medaliei, pe care proiectanții au uitat să-l menționeze în prospectul contract.

— E clar, nu-l mai luăm atunci, decise repede Ians Iason.

— Despre ce e vorba ? se interesă Jeni ignorîndu-și soțul.

— Ei bine, reluă cu aceeași obiectivitate blondina, Max-2 e într-adevăr unul din cele mai moderne ordinatoare operaționale de uz gospodăresc ; tot ce se spune

în prospect e adevărat, s-a omis doar un mic amănunt. Şi sînt obligată să vă atrag atenţia asupra lui, pentru că am primit deja o mulţime de reclamaţii ; iar contractul odată încheiat...

— Care e amănuntul acela ? tăie Jeni Iason.

— E un defect, ezită parcă ciberneticiana şi adăugă pe un ton cumva jenat : Max-2 pune întrebări. Vrea să ştie cît mai mult, pentru a nu greşi.

— Vă deranjează foarte mult acest defect ? se auzi atunci o voce plăcută, nuanţată, puţin cîntată, prin care Max-2, încălzit se pare, îşi exemplifica prompt defecţiunea de concepţie.

— A. nu !... Adică să ne mai gîndim, se bîlbîi încruntîndu-se Ians Iason, surprins de intervenţia ciborgului în conversaţia lor.

— Pe mine nu mă deranjează deloc, preciză Jeni Iason. Şi nu văd de ce să ne mai gîndim ! Abia mai ai cu cine schimba o vorbă, adăugă ea piano-voce, aparent fără intenţie.

— E vorba de un contract, draga mea ! Sîntem obligaţi. dacă-l luăm. să-l ţinem cel puţin şase luni şi să completăm săptămînal un chestionar.

— Foarte bine. o să-l completăm, hotărî fără drept de apel Jeni Iason şi se adresă ciberneticienei pe un ton cam de sus : Faceţi formele, vă rog !

Formele fură făcute imediat, Jeni şi Ians Iason semnară, coborîră alături de Max cu liftul şi urcară în autoturismul antediluvian al familiei, porniră spre cartierul unde locuiau ; într-o tăcere stînjenitoare şi de neînţeles.

Max fu cel care sparse gheaţa. întrebînd cu amabilitatea sa binevoitoare. parcă puţin bătrînească, de cît timp şi-a luat permisul de conducere capul familiei. Jeni chicoti încîntată, Ians Iason rise şi el cam strepezit, deveni mai atent la volan. Max-2 află răspunsul dorit, dar puse imediat altă întrebare : dacă Jeni Iason ştie să coasă ? Văzuse căptuşeala puţin desprinsă a pardesiului lui Ians Iason, ceea ce produse un alt hohot de rîs, dar cu nuanţe puţin diferite faţă de primul. Şi în sfîrşit, ajuns în pragul locuinţei, Max vru să ştie dacă, în caz că soţii se ceartă,

el trebuia să înregistreze discuțiile, care ar putea servi ulterior într-un eventual divorț, întrebare care produse consternare ambilor soți.

— Ați venit pentru controlul Psi ?

— Nu ! tăie repede Hanna, adăugă : Unde e Oll ?

Asistenta mărunțică, șatenă, o privea parcă nedumerită. Era o ciberneticiană sosită de curînd pe Baza 12, foarte tînără, care preluase partea tehnică a atribuțiilor doctoriței. Computerele medicale de investigare trebuiau verificate și reprogramate mereu, personalul navigant al bazei se înmulțise, iar controalele de rutină se efectuau acum tot mai des.

— Știți că ar fi trebuit încă de ieri să...

— Știu, tăie Hanna. Am să-mi fac mîine controlul total, pînă atunci nu plec în nici o misiune. Unde e Oll ?

— A rugat să nu fie deranjată decît pentru situații de intervenție urgentă, spuse evaziv asistenta.

Hanna blestemă în gînd aversiunea doctoriței pentru ciborgi, un ciborg aflat aici, în locul șatenei, i-ar fi dat pînă acum răspunsul dorit. Explică scurt :

— E o situație urgentă ! Unde o găsesc ?

— În dispeceratul laboratoarelor, dar...

— Mulțumesc ! făcu sec Hanna, intră în coridorul tubular care ducea spre compartimentul laboratoarelor, îl parcurse grăbită, pătrunse în camera ecluză a dispeceratului.

Prin peretele verzui transparent se vedea mica sală de comandă a investigațiilor de laborator, în centru biroul-consolă acoperit de plăcuțe multicolore ca un mozaic, dincolo de el ecranele de control ce legau încăperea de toate sălile de analiză unde se efectuau cercetări.

Mai intrase aici o singură dată, în urmă cu cîteva luni. Pescuise și atunci o navă în derivă, o navă auxiliară pe care găsise o tînără femeie pilot ; într-o stare însă mai mult decît deplorabilă. Cînd o găsise era realmente zdrobită în urma impactului navei eșuate cu un roi de meteoriți. O crezuseră toți moartă, Oll nu. Se încăpățînase să încerce imposibilul, efectuase analize complicate, ope-

rații chirurgicale și mai complicate, lucrase 36 de ore în șir, dar reușise „să o recompună" pe femeia care păruse iremediabil pierdută.

O sărbătoriseră în ziua aceea pe Oll. Toți piloții navelor autonome de pe Baza 12 fuseseră prezenți, doctorița le crease un sentiment tonic prin intervenția aceea. Știau bine că, în ciuda tuturor măsurilor de prevedere luate, oricînd, în locul pilotului sfîrtecat de nenorocitul accident, ar fi putut fi oricare din ei...

Acum însă Oll, care „nu dorea să fie deranjată", zăcea în fotoliul masiv, întors spre singurul perete gol al încăperii, într-o atitudine de abandonare totală... sau de meditație ; Hanna se întrebă ce putea fi cu ea.

Deblocă sistemul ușii duble, Oll nu reacționă nicicum.

Hanna intră în cameră, se opri în fața doctoriței, care nu realizase încă o prezență străină.

— Oll !

— ...Ce s-a-ntîmplat ?

— Vreau să știu care e soarta lui Iv Pard.

Femeia din fotoliu o privi abia acum, fără să se clintească, pivotă apoi cu fotoliul foarte încet, readucîndu-l în fața consolei-mozaic, rămase un timp așa.

— Aceeași situație, Hanna...

În lumina vag albăstrie, cîrlionții blonzi ai doctoriței, profilul ei frumos se conturau delicat, părea azi mai mică, așa înfundată în fotoliul relaxant în care stătea aproape întinsă.

— Și perspectivele ? ! Cînd crezi că va ieși din starea asta ?

Umerii mici ai doctoriței schițară o ridicare aproape imperceptibilă.

— Starea în care este Iv Pard... E nemaiîntîlnită. Pare să fie vorba de o maladie a cîmpului.

— Bine, și ? Ce faci ? se enervă Hanna.

— Am invitat aici, pe patru din cei mai buni specialiști ai Sistemului Solar... Am trimis datele de investigație medicală...

— Ascultă, Oll ! Îți spun încă o dată, începu Hanna crescendo, viața lui Iv nu înseamnă în cazul ăsta atît de mult. Da, nu mă-ntrerupe, te rog, Iv Pard era pilot auto-

nom. Ca și mine, ca și toți ceilalți, el știa perfect, că viața lui nu înseamnă nimic în comparație cu misiunea Marelui Proiect. Esențial acum e să aflăm, trebuie neapărat să aflăm cum a ajuns aici.

— Pentru asta ar trebui întîi să-și revină, nu ? șoptă Oll.

— Nu ! Există complexul Psi III ! Este necesar să-l folosești ! Fără să mai aștepți nici o comisie, nici o aprobare, dacă Iv dispare, putem pierde o cantitate de informații pe care nimeni nu o mai poate recupera !

Oll se răsuci iarăși în fotoliul pivotant, o cercetă, spuse cu o voce tărăgănată :

— Pătrunderea în subconștientul unui om, fără ca el să...

— Etica medicală n-are-a face cu cazul ăsta ! strigă aproape Hanna. Avem o șansă de-a întrevedea ceva din misterul acestui salt inimaginabil în spații ! Sînt pilot, ca și el. Singurul gînd al unui pilot aflat într-o situație limită, Oll, în care simte că va pieri, e să transmită celorlalți cauza eșecului său ! Pentru ca alții să nu repete greșala lui ! Dacă va trăi, Iv nu ți-ar reproșa niciodată, se înflăcără Hanna. Oll o potoli însă cu un gest mic :

— Am făcut, spuse ea, sondajul Psi III... Iv se află în control și acum. Dacă va muri, lumea conștientului și subconștientului său din ultimele zile ne va rămîne... Dar nu am voie să decodific investigațiile făcute în psihicul unui om care încă trăiește... Care... are dreptul să discearnă el... ce trebuie să ne spună... și ce nu.

— E o prostie ! Un scrupul fără sens ! peroră Hanna, făcînd contrariată cîțiva pași. E pe deplin posibil ca din sondarea psihicului lui să-ți dai seama ce trebuie întreprins : pentru a-l salva ! Să înțelegi ce s-a întîmplat cu el, cum a ajuns în starea asta ! Cu etica ta medicală îi reduci șansele de-a trăi, nu pricepi ? !

Oll sări din fotoliu cu o violență nebănuită, se opri în fața ei, întrebă cu ochii numai flacără :

— Ești sigură că dacă ai fi în locul lui, ai vrea să-ți cunoască altcineva cele mai intime gînduri ?

— Da ! strigă Hanna. Puțin mi-ar păsa de asta, fiecare putem avea conștient sau inconștient gînduri, complexe,

dracu mai ştie ce, foarte intime, dar... Omul ăsta a îndrăznit poate ceva extraordinar, e posibil să fi aflat ce pimenti nu ştie încă !

— Ei bine, zise acum pe un ton moale Oll, am făcut-o...

— Ai şi decodificat ? exită Hanna dintr-o dată.

— Da. E posibil să fiu eliminată pentru asta din corpul medical. După cum ştii, este strict interzis sondajul Psi III, fără aprobarea subiectului sau a unei comisii speciale. Am sperat, ca şi tine, să aflu ceva ; care să-mi ajute la găsirea unei căi de atac împotriva acestei maladii necunoscute.

— Şi ? !

— Nu îţi voi relata nimic, Hanna, şopti Oll. Nimic din ce am aflat. Trebuie să aştepţi pînă Iv Pard îşi va reveni.

— Şi dacă nu îşi va reveni niciodată ? !

Oll o privi lung, spuse foarte încet, dar cu o voce sigură :

— Îşi va reveni, Hanna. Foarte curînd, sper !

— Ştii bine că nici un om care a suferit o maladie a cîmpului nu a supravieţuit !

— Iv Pard va trăi, zise la fel de încet Oll.

— De unde ştii ? Pe ce te bazezi cînd spui asta ! ? Mi-ai explicat ieri că ordinatorul medical de prognoză a dat un verdict clar !

— Da, acceptă Oll cuminte. Şi şeful comisiei pe care am invitat-o aici e convins de acelaşi „verdict", cînd i-am transmis parametri înregistraţi. Se înşeală însă amîndoi. Nu ţin seama niciunul de... dorinţa lui Iv de-a trăi... Pentru a ne comunica... ceva !

Hanna o privi cu atenţie pe doctoriţa subţire şi blondă, îşi aminti subit un gest pe care Oll îl făcuse cu cîteva zile în urmă, erau amîndouă lîngă patul africanului care părea să doarmă liniştit. Crezuse atunci că se înşelase, acum se întrebă dacă nu cumva medicul se îndrăgostise de pacient, dacă acel sentiment nu întuneca orice gînd raţional în capul acestei Oll, pînă azi extrem de lucidă.

Îndrăgostită, Oll ? !... Cu trei ani în urmă îl iubise nebuneşte pe unul din marii investigatori spaţiali, pierit, stupid, nu într-o misiune interplanetară, ci pe Terra,

într-o operație de cercetări submarine, unde se înrolase voluntar...

— Știi foarte bine, spuse Hanna, că dorința de viață a unui om este insuficientă. Atît timp cît trupul său a trecut printr-un cîmp gravitațional de-o asemenea forță, este imposibil ca...

— Aici te înșeli și tu, zîmbi gînditoare și indulgentă Oll. Nu este *imposibil*, cineva a dovedit-o. Acum vreo șase ani.

— Cine ?

— Acel cineva nu era măcar medic, nu știa deci... că este imposibil ! Nu credea în cuvîntul ăsta și a reușit.

— Cine ? ! repetă agasată Hanna.

— Am studiat cu atenție interviul care i s-a luat la întoarcerea pe Terra. L-am căutat după aceea și am discutat cu el, am avut o conversație pe aceeași temă și-acum, recent. Incontestabil, simptomele lui Iv și-ale pacienței pe care-a tratat-o el sînt identice. Și-asta m-a făcut să înregistrez sondajul Psi III. E posibil ca Iv, la fel ca Ela Nant, să nu-și mai amintească nimic în clipa cînd își va reveni...

— Ela Nant ? ! șopti uimită Hanna. Oll, ipoteza asta... Nici nu-ți dai seama ce descoperire nemaipomenită e posibil să fi făcut !

— Povestea cu „petele albe" din memorie ? surîse parcă amuzată Oll. Care-i pune pe gînduri pe investigatorii Centrului Solar ?

— Știai ? !

— De la Ela Nant. O preocupă chestiunea asta, am discutat cu ea nu de mult.

— Dar... Ela de unde știa ? făcu Hanna consternată.

— Asta habar n-am, zise Oll, părea deja preocupată de cu totul altceva. Are vreo importanță ?

* *

— Ca să strecor „șopîrla" asta m-ați chemat ? zîmbi Ina Sind.

Lev Gorr o privi cu aerul lui bosumflat, stătea nemișcat, masiv în scaunul din spatele biroului semicircular încărcat de interfoane decor. Era o așa-zisă „cameră vid"

pentru discuții strict confidențiale, o încăpere absolut „curată".

Constată din nou că Ina avea o față plăcută. Asta remarcase de mult. obrazul bronzat, expresia de sănătate perfectă, luminoasă, a șefei Delfinariului Z era pur și simplu creatoare de optimism.

— Da, zise Lev. Ai fost studenta lui, Bilten are deplină încredere în dumneata. Și este... o misiune importantă!

— Chiar? făcu Ina, s-ar fi zis că „misiunea" asta o amuza.

— În primul rînd, explică bătrînește Lev Gorr, Bilten este, în ciuda defectelor lui, un coordonator bun. Și un specialist foarte bun. În al doilea, oamenii Universității Delphi n-au nici o vină pentru ce era să se-ntîmple. Totul rămîne încă... inexplicabil sub aspect tehnic.

— Totuși! spuse Ina cu fermitate, cu intransigența aceea a tinereții. Cînd o asemenea situație se ivește, sistemul de apărare presupune o lacună, nu?

— Numai că e aceeași lacună, socoti Lev, pe care o puteam întîlni pînă zilele trecute la... nouă din zece mari universități. Ne-am obișnuit să considerăm, remarcă rar Gorr, toți, că nu pot exista acțiuni de diversiune. Sistemele de alertă și exercițiile de evacuare urgentă deveniseră pretutindeni simple formalități plicticoase... În al treilea rînd, constată Gorr, dar nu ca importanță, Bilten este al patrulea mare coordonator care vrea să renunțe la responsabilități decizionale, cerînd să rămînă doar simplu profesor...

— Asta nu știam! recunoscu Ina gînditoare.

— Nu este momentul să se facă schimbări în aceste funcții. Iar „epidemia" asta trebuie lichidată înainte de-a se întinde.

— ...Bilten va veni aici?

— Da, răspunse Lev cu un aer distrat. L-am invitat aici, acum un ceas. E mai bine, funcția mea oficială de șef al cercetărilor perspectiviste se dovedește bună încă o dată. N-ar avea rost să apărem în universitate niciunul dintre noi... Spune-mi, cu cealaltă misiune cum ai rezolvat?

— ...Bine, ezită Ina.

Lui Gorr i se păru că ar fi vrut să spună „sper că bine", Ina făcea parte din oamenii care se îndoiau întotdeauna, de ce făcea ea mai ales. Spre deosebire de alții însă, cînd Ina spunea „bine", însemna că este mai mult decît atît. Nu ratase de fapt niciodată, în plus își cenzura cu atenție cuvintele, încercînd să fie cît mai obiectivă, să nu creeze „false probleme", demobilizatoare pentru ceilalți.

— Cred că bine ! adăugă totuși chiar în clipa aceea Ina, asta însemna că ceva o preocupa în mod deosebit.

Se referea la „încărcarea" lui Harald Pin, niciunul din ei nu rostise numele acesta, dar orice confuzie era înlăturată, corespondau aproape telepatic, urmare a celor cinci ani de cînd lucrau împreună.

— A ridicat obiecții cumva ?

— Nuu... zise cuminte Ina. Nu a ridicat obiecții, preciză ea cu același aer meditativ. Bănuiesc însă... că va fi pentru el o misiune grea. Sub aspect moral, dacă vreți, a fost prieten bun cu Glad Selv.

Ușa se deschise, în cadrul ei apăru silueta înaltă a profesorului Bilten. Se opri dînd cu ochii de Ina, care sări veselă în picioare, aerul nostalgic se spulberase subit, îi făcu „bătrînului" o primire triumfală, amintind în treacăt două din ultimele succese ale Universității Delphi de care auzise recent. Da, se orienta rapid și perfect fata asta...; chit că Bilten ar fi putut bănui dintr-o asemenea introducere ceva.

Ei bine, nu bănuia ! Surprinzător, oamenii reacționau încă în fața flatărilor, probabil cam la fel ca acum cîteva mii de ani, asta pe Lev Gorr îl uimea mereu. Fața prelungă a lui Bilten, încadrată de pletele scurte, zburlite, albe, ca un fel de aureolă puțin bizară, căpătase o expresie de indiferență plictisită, se vedea însă bine că frazele discret laudative ale Inei îl încîntau, le savura pur și simplu.

— Eu am să plec acum, păru Ina să realizeze că era în plus, întîndea coarda parcă prea mult, uite că totuși calculase bine. Bilten spuse cu o notă puțin emfatică :

— A, nu, te rog să rămîi. Eu am venit să dau doar un răspuns, stabili el, privi spre biroul semicircular, adăugă : Răspunsul este nu ! Nu pot să mai rămîn în funcția pe care o dețin ! declară el ușor teatral.

— ...Cum ați spus ? ! făcu o față uluită Ina.

— Da, este cazul, să-i las pe alții mai tineri, își mușcă buzele Bilten. M-am gîndit mult, e mai bine.

Aștepta acum desigur protestul său. Lev spuse însă pe un ton absolut plat :

— Este și mai bine că ați reușit să vă hotărîți atît de repede. Trebuie anunțat... cel care va prelua obligațiile dumneavoastră. Desigur tot o personalitate însemnată, va trebui să predea funcția pe care o are acum și asta nu se poate rezolva tocmai simplu.

— Cine e ? se interesă deodată Bilten.

— ...Nu... nu s-a stabilit încă definitiv, făcu puțin încurcat Lev Gorr.

— Totuși la cine s-a gîndit Consiliul de coordonare ?

— ...Asta nu pot deocamdată să vă precizez, păru și mai încurcat Lev. Oricum, vă mulțumesc pentru că ați dat răspunsul atît de operativ, chiar dacă regretăm foarte mult hotărîrea luată. Mi s-a spus dealtfel să vă comunic... să vă gîndiți bine. Mîine se întrunește de fapt comisia care...

— De ce nu pot să aflu cine e ? făcu enervat Bilten.

Lev se foi pe scaun cu un aer morocănos indispus, atinse discret un buton de sub biroul decor, din camera alăturată vocea secretarei cibernetice anunță prompt :

— O convorbire urgentă pe firul special. Vă fac legătura ?

— ...Nu ! zise parcă ușurat de intervenția asta Lev. Vin să vorbesc acolo. Mă iertați ! se scuză el, ieși din cameră cu pași iuți, închizînd ușa cu grijă, apăsă pe o clapă a meseî pe care se afla secretara automată. Deocamdată nu se auzea nimic.

— Ina ! rosti apoi vocea iritată și preocupată a lui Bilten. Nu știi chiar cine-ar fi înlocuitorul meu ?

— ...Nu... Îmi pare rău, dar... n-aș putea să vă spun... se auzi glasul Inei.

— S-ar putea totuși să bănuiești ! prinse Bilten nuanța din zbor.

— Ar fi o încălcare a tuturor regulilor, profesor Bilten... din moment ce Lev...

— Nu-i spun lui Gorr, nu spun nimănui, fii liniștită, mormăi o asigurare agitată Bilten. Cine e ?

— Ei bine, se codi Ina, e o... simplă presupunere a mea, să ştiţi. Cînd am intrat aici... Lev cred că vorbea cu Baza spaţială 12.

— Kund ? ! Ţipă Bilten ca ars.

— Poate fi o simplă coincidenţă, Lev spunea însă că definitiv îi va putea comunica răspunsul abia mîine, să se pregătească însă oricum să predea.

Se auzi risul sarcastic al lui Bilten, apoi o tăcere ameninţătoare de furtună.

— Vă rog foarte mult, profesore, făcu Ina speriată, nu trebuie măcar să lăsaţi impresia că...

Lev Gorr decuplă aparatul, începu să-şi maseze încet tîmplele încărunţite. Operaţia reuşise. Numai că... altceva îi dădea acum de gîndit.

Crezuse, cîndva, că vanitatea e o trăsătură a oamenilor nerealizaţi. A celor care aveau senzaţia... nemărturisită a unei goliciuni interioare, a inutilităţii. Uite însă că Bilten... Cum era posibil ca Bilten să fie atît de uşor „manevrabil" speculîndu-i-se orgoliul ? ! O făceau ei acum, bine, într-un scop absolut corect, dar... dar dacă mîine, altcineva...

Nu cumva Bilten avea... un complex de îmbătrînire ? Care ar fi justificat... Sau era altceva aici, altceva care deocamdată îi scăpa !...

Trecu în camera alăturată. Ina vorbea ceva despre cercetările ei de la delfinariu, schimbase evident firul discuţiei în clipa cînd intrase el. Profesorul îl cercetă cu ochi aprigi.

— Da, începu Gorr. Aşadar, hotărîrea dumneavoastră, profesor Bilten...

— Dacă abia mîine se întruneşte comisia, zise Bilten apăsat, cred că aveţi dreptate... Am să mă mai gîndesc foarte serios pînă mîine... Cu bine, Gorr ! făcu el decis şi ieşi prin uşă ca o furtună, uitînd de Ina complet.

Undeva, în acvariul încastrat în perete, un peşte de adînc uriaş şi urît îi privea parcă ar fi vrut să-i înghită.

— ...Operaţia a izbutit, constată cu un surîs ciudat Ina. Aţi ascultat ?

— Da.

— Şi nu credeţi... c-a reuşit... înspăimîntător de uşor ?

Lev Gorr ciocăni cu degetul în acvariu, peștele monstruos încercă să-l înșface, Lev se întoarse spre Ina posomorît :

— Există ceva și mai... îngrijorător, bombăni el. deschise o mapă de birou, îi întinse Inei o coală mov. Citește asta !

Ina parcurse textul cu atenție, își ridică privirea aceea de un verde dens în ochii lui:

— Cine v-a trimis mesajul ? întrebă ea repede.

— O fată de la stația de comunicații de pe Baza 12, ridică din umerii mari Gorr. Se pare că-l iubea pe Pat Pent.

— Interesant știți ce e ?... Că direcția în care a fost dirijat mesajul peste care a dat ea... e sectorul în care-a dispărut pilotul Iv Pard.

— Știu. Mă preocupă însă altceva, Ina... Și mai important. Fata aia a intuit ceva și ne-a semnalat. Alții poate nu intuiesc...

Ochii Inei tresăriră ușor, se apropie de el, întrebă pe un ton derutat :

— Credeți că ar trebui să devină cunoscută Ipoteza Nessus ? !

— Mă-ntreb doar, mormăi îndispus Gorr.

— Asta era și părerea lui Harald, zîmbi Ina visătoare.

— Dar a dumitale ? se interesă Lev devenind atent.

— Și-a mea... Deși l-am convins pe Harald că nu e cazul să creăm o psihoză... Și să afle astfel... „ei" că sîntem alertați, dar că știm atît de puțin despre ce-i vorba.

— Da, constată Gorr, reinstalîndu-se în spatele biroului. Trebuie găsită o soluție... în așa fel încît oamenii să știe... iar „ceilalți", cine-or fi, să nu afle că ne-am alertat.

— Cum asta ? !

— Nu-mi dau seama încă, se strîmbă Lev. Deloc. Dar soluția trebuie găsită, Ina. Cît de curînd.

•

Începerea cunoscută, cam înghesuită, „de studiu și odihnă" a navei ; iese din ea, străbate a doua alveolă argintiu-cromată și mai strîmtă a camerei ecluză, deschide ușa dublă care dă în cabina pilotului ; omul din

fotoliul sofisticat nu realizează că a intrat, ascultă ceva atent, pare a fi un mesaj pe care îl primește acum. Mîna pe umărul pilotului, nici o reacție, apăsă mai mult, corpul omului din fotoliu se lasă, se lasă moale, capul i-a căzut într-o parte, e... Omul acesta e mort !

Se află, da, se află deci pe... o micronavă spațială, al cărei pilot a murit !... Iar fața, fața pilotului ăsta e ciudată, unde a mai văzut... trăsăturile, trăsăturile perfect regulate ale feței... Nu-i un om pilotul, nu-i om, ci... un ciborg ! ? Un ciborg care s-a defectat !

Semnalele luminoase ! Semnalele luminoase de avertizare de pe ecrane, bîzîitul de alarmă, tot mai strident, nu știe ce să facă, e o micronavă rapidă de tip nou pe care nu e în stare s-o manevreze, își dă seama doar că *se întîmplă ceva*, grav, poate iremediabil, că el nu poate controla aparatele astea, că nu va mai ajunge probabil niciodată, întîlnirea cu Glad, întîlnirea despre care Ina îi vorbise nu va mai avea loc, pentru că acum... Cîmpul de forță al unui corp ceresc uriaș ! Crește mereu în centrul ecranului frontal, se tot întinde *corpul acela* care nu știe măcar ce e, nu cunoaște codul, nu parametrii orbitei, nu mai știe nimic, decît că nava, nava pe care e se prăbușește fatal, se prăbușește, se va izbi, cu o forță nebună de asteroidul uriaș care este — poate — o bază de cercetare, unde oamenii... Și, într-o fracțiune de secundă, vede textul care va comunica : „Catastrofă, nava tip Lambda, în care se afla Harald Pin... s-a izbit de..."

Podeaua... Podeaua camerei de studiu... S-a trezit, strînge în palmă nu umărul pilotului ci... o margine a patului pliabil. Cum ajunsese aici ? Coșmarul ?... O deviație bruscă ce-l azvîrlise pe podea ?...

Se ridică buimăcit, cu o senzație de durere apăsătoare în cap. Strînse cu o mișcare ostilă patul, aruncă o privire spre indicatorul orbital. Se afla mai aproape de capătul drumului decît credea. Înseamnă că... da, se vede că dormise zdravăn.

Ușa grea, strîmta cameră ecluză, ușa dublă care dă în cabina pilotului. Omul din fotoliul sofisticat nu-i aude intrarea. Și imaginile de coșmar explodează brusc, totul *pare la fel*, absolut la fel ca în visul acela delirant. Mîna

ezită, a oprit-o deasupra umărului pilotului, Harald atinge totuşi costumul vişiniu...

— V-aţi trezit ? tresare pilotul. Tocmai voiam să vă chem.

— ...De ce ?

— N-ar strica să vă întindeţi în fotoliu. Şi să vă fixaţi sistemul de siguranţă. Mi-a fost semnalat un roi micrometeoritic pe care va trebui să-l evităm.

— În zona asta ?

— Da. Nu se ştie deocamdată de unde-a apărut ; nici dacă e un roi micrometeoritic, dar ceva pare să fie aici, în faţa noastră ; ordinatorul de ghidaj interplanetar nu se poate înşela.

Se execută, întinzîndu-se în fotoliul alăturat, în faţa ecranelor de control pe care pulsează fluxuri indescifrabile. Nu înţelege într-adevăr mai nimic din sistemele de manevrare a navei ăsteia, visul...

— Parcurgi des ruta asta ?

— Da.

— S-a mai întîmplat să-ţi fie semnalate astfel de apariţii ?

— Rar.

De ce folosise cuvîntul „apariţii" ? De ce starea aceea de somnolenţă care îl cuprinsese, nebulozitatea asta a gîndurilor, de ce coşmarul ? De ce răspunsurile atît de concise ale pilotului ? Nu cumva...

Harald întoarse capul, cercetă atent faţa omului ale cărui degete aleargă grăbite pe un soi de claviatură. Nu. Expresia concentrată a feţei, buza inferioară muşcată uşor, cu nervozitate, ochii, ochii care fug de la un ecran la altul cu o notă de îngrijorare... nu erau ai unui ciborg. Dealtfel, în operaţiunea asta, se specificase clar, trebuiau utilizate cît mai puţin, dacă era posibil deloc, ordinatoarele, roboţii umanoizi. Nu i se putea da totuşi un pilot ciborg !

De ce însă expresia de îngrijorare, nervozitatea pilotului ? Era un simplu roi meteoritic acel *ceva* din faţa lor ?... Şi dacă nu-l vor putea evita ? Atunci... el ar fi *al doilea* care primeşte misiunea asta şi care dispare într-un „accident" !...

— Ceva în neregulă ?

— Nu, zise pilotul nedumerit. Decît că aparatele de bord... nu semnalizează în față nimic.

Și totuși ordinatorul general de ghidaj interplanetar semnalase în zona asta, în drumul lor...

Începea să se teamă ! Asta nu mai era prudența lui cunoscută, era teamă ! Constată asta, așa cum ar fi simțit că a transpirat brusc, era un sentiment sigur și dureros de simplu — dacă teama putea fi simplă cîndva. Își aminti cuvintele Inei, ideea posibilei drame pe care ar fi putut-o declanșa pentru omul modern, pentru îndrăznețul și raționalul om modern... *inexplicabilul evident !*

Îl impresionaseră oare atît de mult relatările Inei ? Starea lui nervoasă era cauzată de... *altceva ?*

Discuția cu Glad. Cum avea să decurgă ? *Acest altceva* părea să fie — rațional — adevăratul motiv, regreta de fapt că acceptase misiunea. Glad ! Ei doi, care nu se mai văzuseră de ani, ei doi în cabina strîmtă a micronavei acesteia. Pe navă trebuia să aibă loc discuția, în acea inghesuită cameră de „studiu și odihnă" care de fapt... nu era doar atît.

„Trebuie să-l cîștigi neapărat pe Glad de partea operațiunii noastre !" spusese Ina... *Cum ?* Și... „de partea noastră" însemna în fond... „eventual împotriva femeii pe care-o iubește" ? *El trebuia să-i explice...* Oare ce putea să-i explice lui Glad, care fusese ce-i drept pilot spațial, deci antrenat la școala prudenței și exclusivului rațional, dar care totuși...

În setul documentar pe care-l găsise la bordul micronavei pe care se afla acum revăzuse de trei ori „probele suspiciunii", care fuseseră adunate asupra Elei. Din toate. Îl obseda ecranul acela alb, curat, imaculat al aparatului P-10 de sondaj pe care îl folosise Ina discret. Psihofiziologic, cum se putea explica incapacitatea aparatului acela — verificat — de a sonda psihicul fetei cu plete scurte, negre ca noaptea și ochi albaștri iscoditor-fascinanți ?... Celelalte „probe", acele „pete albe" din memorie, revenirea ei subită la Glad, erau cumva explicabile, logic explicabile, ecranul acela însă... A, da ! Mai era și aplicația Elei pentru cibernetică, acea capacitate... stranie aproape a fetei găsită de Glad undeva, *singură pe o navă*

abandonată, de a se juca pur și simplu, de a asimila irațional de rapid teoriile cele mai moderne ale extrem de complexei științe biocibernetice ; pe care cei mai buni studenți, spunea Bilten, abia reușesc să le stăpînească în ani de studiu.

Era un geniu ? Era un mic monstru această Ela Nant ? Putea fi premeditată venirea ei „lîngă Glad" ? Era logic posibil ca fetița cu aere de puștoaică emancipată să fie într-o ocultă legătură cu marele calculator solar ce hotărîse în aceeași zi ca asteroidul acela să devină cea mai modernă bază de cercetări spațiale ? !

Aberant ! Totul era — sau numai părea ? — aberant în operațiunea asta, din capul locului.

— Am înțeles că, odată ajunși pe Baza 17, trebuie să vă las nava la dispoziție 12 ore, spune pilotul.

— Da.

— Ați mai pilotat așa ceva ?

— Nu.

Acum el era cel care dădea răspunsuri monosilabice, de robot, pilotul îl privește surprins, ridică din umeri, anunță plat :

— Mă rog, mi s-a precizat să nu pun întrebări. N-aveți însă idee ce-aș putea face 12 ore pe-o bază în curs de amenajare ?

— Presupun că te-ai putea odihni.

— Mda. După aceea ne întoarcem pe Terra ?

— Poate.

Nu era „o conspirare", n-avea într-adevăr nici un plan, nu avea habar ce avea să facă după acea întîlnire „întîmplătoare" cu fostul lui coleg. Ina spusese doar...

Unde mai văzuse totuși ochii Inei ? Era misterul pe care încă nu reușise să-l dezlege, se vede că memoria sa...

Memoria ? ! Nu cumva avea și el „pete albe" ? O amnezie... de care poate nu era conștient !... Asta era culmea, nu-i ajungea că începuse să bănuiască ciborgi în oamenii vii, nu-i era suficient că suspecta ciborgii întîlniți, începea acum să...

Își aminti ; după despărțirea de Ina fusese asta. Ieșise din valurile verzi pe nisipul auriu roșiatic, întîlnise un grup de copii care învățau să înoate sub supravegherea

a doi ciborgi. I se păruse în clipa aceea, desigur sub influența celor discutate cu Ina în „școica" submarină, că ochii rotunzi și cuminți ai unuia dintre ciborgi se opriseră cu o expresie de curiozitate — poftim, curiozitate la un ciborg! — asupra lui, că își notase undeva, „în memoria lui cibernetică", ora exactă la care „ieșise din valuri Harald Pin".

Ina avea deci dreptate. Lasă-și ideea asta! Și totuși, dacă el, după cei cîțiva ani petrecuți în investigații speciale, el, tipul sceptic recunoscut, își făcea astfel de probleme, ce s-ar fi întîmplat cu miliardele de oameni pentru care noțiunile de „secret", „operațiune ultrariscantă", le erau rememorate doar de filmele cu caracter istoric sau de anticipație? Chiar, cum ar fi reacționat un cercetător obișnuit, educat în ideea că o activitate paralelă cu cea a altui institut însemna o irosire stupidă, deplorabilă de energie și timp, dacă ar fi aflat că acum, dintr-o dată, trebuie să păstreze secrete ultimele sale descoperiri, pe care *cineva* era interesat să le cunoască într-un scop *necunoscut*! Dacă ar fi aflat că băncile de date, marile ordinatoare informaționale care înghițeau pînă atunci cu promptitudine toate datele investigațiilor întreprinse... nu mai erau sigure, ele putînd fi sondate de către același *cineva*? Exista însă acel cineva?...

Glad cum avea să reacționeze? Avea să accepte Glad, și dacă avea să accepte, va putea Glad să nu-i spună femeii pe care-o iubea nimic, să nu lase măcar ca pe fața sa să se citească vreun semn asupra gîndurilor ce aveau să-l macine de-aici înainte?

Glad cum avea să reacționeze?! Dar cum avea să acționeze el, Harald Pin, în această, probabil cea mai neplăcută misiune care-i fusese încredințată? Cum avea să joace rolul prietenului de treabă, care pune întrebări degajate, ce aveau fiecare un sens ascuns, în timp ce va urmări în camera „de studiu" a micronavei acesteia, reacțiile lui Glad pe ecranul ascuns al detectorului psihic de control?...

Și trebuia s-o facă. Dispoziția era clară, Glad trebuia „multilateral sondat", înainte de-a i se vorbi de scopul real al „întîmplătoarei" întîlniri peste ani. Numai în cazul în care rafinatul test al echilibrului psihic și al sinceri-

tății ca și celelalte teste, H și L. aveau să indice coeficienți foarte buni, lui Glad i se putea destăinui „o taină pe care să n-o divulge *nimănui*". După cîte îl cunoștea pe Glad... Glad avea să-l trimită la dracu ; spunîndu-i că pe el „nu-l interesează tainele serviciului special".

Ce era de făcut în cazul acela ? Ce s-ar fi întîmplat dacă testele dădeau rezultate neconcludente ?

Testele ! Dacă el, Harald, ar fi fost supus acum unui test... ce rezultat s-ar fi obținut ? La „echilibru psihic", mai ales...

„E firesc să te îndoiești de tine, Harald ! În cazul unei asemenea misiuni doar nătărăii sau aventurierii nu s-ar îndoi. Vei reuși însă". Fuseseră cuvintele de despărțire ale Inei.

Nu, nu de despărțire. Despărțirea fusese mai puțin tonică, făcuse greșeala — greșeală era oare ? — de-a o întreba pe Ina unde o mai văzuse, de unde își amintea ochii ei. „Regina delfinilor" îl privise întîi surîzînd, surîsul acela indecis, abia sesizabil, credea că glumește ; înțelesese apoi că nu, privirea ei devenise ușor îngrijorată, Harald se întrebase atunci, prima dată, dacă în memoria lui nu se strecuraseră cumva „pete albe" !

„Asta n-ar fi trebuit... măcar n-ar fi trebuit s-o spui", încheiase Ina pe un ton sec, fuseseră într-adevăr ultimele ei cuvinte, după care deschisese brusc „scoica", își fixase masca de oxigen, Rald fusese nevoit să facă la fel și... De ce n-ar fi *trebuit* să spună ?

— Inexplicabil ! se auzi glasul pilotului.

— Cum ?

— Da, este *inexplicabil !* N-am întîlnit nici urmă de roi micrometeoritic sau altceva. Deși ordinatorul de ghidaj... Să se fi înșelat... ordinatorul de ghidaj interplanetar ? !

Fața pilotului uimită. Era limpede, așa ceva i se părea de neconceput.

•

Privirea lui Glad se opri pe ecranul navigrafului. Indica deja parcurgerea a mai bine de două treimi din drum, peste numai 18 microunități S urma să execute

ultima corecție orbitală. Avea să fie și examenul reluării activității de pilot asta ?

„Nu vei izbuti să uiți, Glad ! Ești un pilot înnăscut". Cuvintele profesorului său, i le spusese în urmă cu un an, cînd, revenit pe Terra la bordul „Medeei", îi destăinuise intenția de-a renunța... definitiv la expedițiile spațiale. Avusese dreptate bătrînul ?...

Pînă azi nu crezuse, deși rămăsese la curent cu tot ce era nou în pilotaj — asta de ce oare ? — că se va simți bine, că va avea din nou sentimentul acesta de... plenitudine, aproape de beatitudine, mîngîind clapele multicolore ale consolei ordinatorului de bord.

Ela ? ! Avea dreptate Hellen, adică Ela sau cine o fi născocit teoria raportului precis exprimabil dintre munca de creație, de afirmare și ...dragoste ? Dar exista o asemenea teorie științifică ? Sau o născocise Ela pentru stratagema cu Hellen ?... „A născocit-o Ela !" părea să spună zumzetul sacadat al superordinatorului A ! „Da, a născocit-o Ela !"

Auzi în spate icnitura înfundată a ușii duble care ducea în camera de acces. Intrase Zlah, strecurîndu-și cu greutate trupul voluminos în cabina ce părea gîndită pentru oameni mai supli. Ca întotdeauna, doctorul zîmbea jovial, întrebă vrînd să fie ironic :

— Speri să ajungem unde trebuie ?

— Ce-ți face pacientul ?

— Bine. Doarme... Cred că-și va reveni complet.

— Doarme sau l-ai adormit ? vru să știe Glad.

— Doarme. De ce ?

— Atunci fii bun, Zlah, și stai în compania lui. Nu-mi place să conduc nave spațiale la bord cu un pilot nesupravegheat, care are dereglări psihice.

Zlah mormăi ceva, venise desigur în cabină dispus să facă puțină conversație, ieși totuși pentru a se întoarce lîngă pacientul lui.

Dar era pilotul într-adevăr un pacient ?

— Zilele astea s-ar putea să primești vizita prietenului tău Harald Pin, spusese Ela părînd amuzată.

Erau atunci numai el și ea în cabina strîmtă a tanchetei de investigații mineralogice, Ela venise pentru prima

bară cu el într-o asemenea misiune, îi spusese cuvintele acelea numai după ce se asigurase că toate circuitele de legătură cu baza erau întrerupte.

— Harald Pân ? Vine pe Baza 17 ?

— Știi cu ce se ocupă acest Harald ? se interesase Ela mijindu-și ochii.

— Acum nu. Nu ne-am văzut cam de mult.

— Ei bine, va veni aici. Să elucideze „misterul Ela Nant" ! Va vorbi cu tine întîi, pentru asta unul din noi doi va primi o scurtă misiune în afara Bazei 17, ca tu și Harald să puteți discuta nestînjeniți. Numai după aceea e dispus să dea ochii cu mine.

— Despre ce mister e vorba ?

— Dragul meu, nici nu știi cu cine stai acum la taifas ! După ilustra părere a unor experți, sînt declarată „un mister oficial" ! spusese cu un fel de gravitate ironică Ela, lipindu-se de el. Au scos de la arhivă o anumită „Ipoteză Nessus". O știi ?

— ...Da.

— Ei bine, potrivit acelei ipoteze, eu sînt... un posibil spion al unei civilizații extraterestre căreia tu „i-ai făcut jocul", aducîndu-mă pe Pămînt !

— Cine ți-a spus bazaconiile astea ?

— Mie nu trebuie să-mi spună nimeni, aflu. Tot ce mă interesează. Tu mă interesezi ! Nu cred deci că ar fi bine să le stricăm socotelile. Dacă primești o misiune, accept-o, povestea asta mă amuză nemaipomenit.

Crezuse atunci că totul era o fantezie a Elei, deși rîsul ei era puțin forțat, nu mai era Ela în clipele acelea. O Elă îngrijorată, dar jucînd indiferența era ceva ciudat.

De cînd venise pe Baza 17, Ela se ținuse numai de idei „trăznite", inventa în fiecare zi ceva nou, da, aceea era într-adevăr Ela, el primea aproape zilnic reproșuri pentru năzdrăvăniile ei. Apoi primea scuze. Năzdrăvăniile ei se dovedeau rentabile. O zi mai tîrziu auzea însă de altă „trăznaie", și primea iarăși observații. Ela ridea de fiecare dată și-l avertiza : „Să vezi mîine ce-or să se sperie !"

Misiunea o primise însă într-adevăr. Șeful Bazei 17 îl chemase chiar a doua zi după discuția pe care-o avusese cu Ela. Îl întrebase dacă mai poate pilota o navă rapidă.

— De ce ?

— Glad, pe Baza 16 s-a declanșat o epidemie. Medicul lor a căzut printre primii la pat. Au nevoie de-un doctor și de medicamente suplimentare. Sintem în momentul de față baza cea mai apropiată.

— Și nu mai există alt pilot ?

— Uite că nu ! făcuse indispus șeful bazei. Au fost chemați dintr-un motiv necunoscut la centrele de dispersare. Singurul care rămăsese aici s-a întors din ultima misiune cu... halucinații vizuale și auditive ! Îți dai seama, nu poate pleca. Așa că m-am gîndit... dacă crezi că poți, bineînțeles...

Avusese Ela dreptate ? Juca teatru omul acela atunci ? Era totul o coincidență ?

— În două ore sînt gata de zbor. Pînă atunci rezervele energetice să fie complete, nava pe care-a venit pilotul cu halucinații sterilizată.

— Perfect, Glad. Nu e însă tot...

— A, nu ?

— Pilotul este bolnav, continuase încurcat șeful bazei. Iar Zlah e singurul nostru medic. Ar trebui... să-l luați pe pilot cu voi.

— Aha... Bine, îl luăm cu noi și pe pilot.

Ce însemna asta de fapt ? Era bolnav pilotul într-adevăr ? I-l dădeau ca însoțitor pentru cazul că nu s-ar descurca după atîta timp de cînd nu mai condusese o navă ? Totul era un truc, menit să-l îndepărteze de Ela, pentru a discuta Harald Pin cu ei ?

Avea dreptate Ela ? Harald, primise misiunea asta ingrată ? Credea oare într-adevăr Harald că Ela... ?

Harald ? ! Se amuzaseră amîndoi la cursul special unde fuseseră colegi, de Ipoteza Nessus ! Uitase Harald asta ? Intervenise ceva cu totul nou, neprevăzut ? Legat de evenimentele bizare petrecute la Universitatea Delphi ? Ce naiba se întîmplă în definitiv ?...

Un clinchet ușor, repetat. Trebuia să facă deocamdată corecțiile orbitale, ultimele înainte de-a asoliza pe asteroidul... unde Harald urma să sosească și el ? Pe asteroidul unde exista într-adevăr o epidemie ? Ori fusese „o falsă alarmă" ?

Glad manevră fotoliul, readucîndu-l în poziție de lucru, începu să-și plimbe degetele nervoase pe claviatura consolei zîmbind.

— Spune-i complimente din partea mea, îi zisese Ela la despărțire. Lui Harald ! Și Inei Sind.

— Cine mai e și Ina Sind ? întrebase el nedumerit.

— Harald știe. O fată drăguță, care a încercat să-mi facă discret un fel de test, cînd eram încă pe Terra, rîsese Ela de data asta cu o bună dispoziție reală, molipsitoare. Și adăugase, zvîrlindu-și pe spate pletele scurte și negre, cu o notă de orgoliu feminin : Nu i-a mers !

•

Era atît de simpatic acest Max-2 ! Atît de drăguț și de simpatic, decise încîntată Adi Iason, întinzîndu-se fericită în patul moale, electrizată la gîndul că a doua zi, a doua zi avea să le povestească tuturor ce cadou au primit, ea și Nel. Din clasa în care era, nimeni nu avea un Max II, părinții ăștia erau atît de conservatori, întotdeauna, toți părinții, ai lor însă, nu. Ea avea să fie prima din clasă, ba poate și din școală, care avea să le spună a doua zi colegelor : „Ei, să văd dacă ghiciți ce cadou am primit ieri !" Niciuna n-avea să ghicească !

Și cîte avea să le spună ! Numai de intrarea lui Max în casă ar fi putut să vorbească un sfert de ceas, caraghiosul de Nel se speriase și răsturnase tușul peste planșa la care desenase mai bine de-o oră, da, și rămăsese cu gura căscată, nevenindu-i să creadă că cel care venise avea să facă parte de-acum... din familia lor !

E drept că și ea își uitase fierul de călcat pe-o rochiță, se învîrtise în jurul lui Max punîndu-i întrebări, iar Max, Max era primul în casa asta care nu se supăra cînd i se puneau întrebări ! Răspundea uimitor de clar și de frumos, înțelegeai imediat și exact ce vrea să-ți spună ! Ba, întreba și el ! Și nimeni nu se supăra ! Îl conduseseră prin casă, îi arătaseră tot, tot, sigur că lecțiile fuseseră uitate, nici chiar mămica nu se mai gîndise la ele !

Cine să se mai gîndească la lecții ? ! Cînd Max ceruse permisiunea să facă o demonstrație practică a competenței

sale, pregătind cina familiei ! Vai, dar era de pierdut un asemenea spectacol ? !

Ce i-o fi venit totuși mămichii să-i spună lui Max să pregătească un sufleu ? De ce un sufleu, așa ceva mămica nu făcuse niciodată, n-aveau pur și simplu un termen de comparație !

Ce spectacol fusese ! Cînd avea să le spună a doua zi fetelor ! Max începuse prin a-i ruga să-l lase în bucătărie, zece minute, singur. Mămica protestase, dar tăticu o convinsese, așteptaseră cele zece minute chinuitoare, pline de pronosticuri cam sumbre din partea mămichii, în timp ce tăticu își freca mîinile încîntat, dar puțin neliniștit și el. Cînd Max deschisese în sfîrșit ușa, erau să nu mai cunoască bucătăria. Aia era bucătăria lor ? ! În zece minute ? ! Semăna aproape cu o farmacie, totul sclipea de curățenie, cei trei vechi roboți auxiliari — biete cutii obtuze și recalcitrante — fuseseră puși la treabă, harababura firească din orice bucătărie dispăruse ca prin farmec, vasele stăteau cuminți, înșirate pe rafturi, iar masa, masa era *absolut goală !*

Max îi invitase să se așeze toți patru pe niște scaune lîngă perete, el începuse, cu o dexteritate de... de neimaginat să... să jongleze pur și simplu cu cratițele, castroanele, alimentele, manevrînd roboții auxiliari care-l ascultau, niciunul nu se bloca, totul mergea „ceas, ceas" ! Și cînd sufleul a fost scos în sfîrșit din cuptorul cu infraroșii, vasele erau iarăși toate curate ! Masa deja pusă, cu șervețelele împăturite frumos ca la restaurant — de ce-o fi oftat mămica ? — și cu apa minerală distribuită în pahare milimetric egal — de ce oftase tăticu știa — nu mai aveau altceva de făcut decît să mănînce, un sufleu delicios, inegalabil, cum niciodată nu crezuse că se poate face o mîncare ! În cinci minute !

Chiar și mămica, deși păruse că se simțea puțin rău în seara asta, aplaudase la sfîrșit, cînd Max le spusese „Să vă fie de bine, v-a plăcut ?" iar seara, cînd toți se culcaseră în sfîrșit, Max venise în camera ei și-i spusese o poveste, dar o poveste adevărată, adevărată, nu ca cele pe care le bojmăgea tăticu, un basm extraordinar, cu Feți

Frumoși, balauri și vrăjitoare, cum ea nu auzise decît... de mult, tare de mult, de pe timpul cînd trăia bunicul

Ce ciudat ! Max, vocea lui Max semăna parcă pe undeva cu vocea bunicului... Max-2, Max-2, Max... Oare se pricepea Max să-i facă și catastrofalele probleme de matematică ?...

•

Harald aruncă încă o privire spre pilotul care nu mai scotea nici un cuvînt, se întinse mai bine în fotoliul confortabil.

Cum avea să reacționeze Glad auzind de verificarea Ipotezei Nessus ?

Cîndva se spunea că ei doi se asemănau foarte mult. Fuseseră coechipieri nedespărțiți în jocuri sportive, în misiuni simulate, unde găseau soluții de regulă similare independent unul de altul... Asta era grav, asemănarea lor era în primul rînd psihică, în ciuda scepticismului său cunoscut, și a optimismului raționalist al lui Glad... Da, conflictul dintre ei avea să izbucnească acum din primul moment, știa cè părere avea Glad despre întreaga teorie Nessus.

— Un șir de greșeli, Harald, care s-au comis fără rost și care au generat faimoasa ipoteză !, avea să spună cu zîmbetul lui sigur Glad.

— Care greșeli ? avea să tatoneze el.

— Povestea a început, urma să se amuze desigur Glad, dacă bine imi amintesc, de la mesajul așa-numit „Alfa 2". Era vorba de-o încercare frumoasă, cinstită, prin care o civilizație extrasolară căuta să intre în contact cu civilizația noastră. Ni se comunicau cu generozitate, printr-un sistem matematic de o simplitate genială, formule de transformare și transmitere a energiei. Teoria de-a dreptul fascinante pe relația timp-spațiu, de care, dacă iarăși bine mi-amintesc, am profitat. Așa-zisa *Relație Q*, descoperită de Kund și Rita Gay, toate ipotezele Proiectului Argos au avut ca punct de plecare informațiile primite atunci prin „Alfa 2". Teoria lui Kund „a explo-

dat întîmplător", exact după descifrarea limbajului în care fusese transmis „Alfa 2". Greșesc ?

— Exagerezi ! Existau preocupări și pînă atunci, avea să spună el, da, avea s-o spună pe un ton foarte convins, deși...

— Nu prea inspirate însă ; fără o unitate ! Esențial e însă, Harald, că ni se cerea în finalul mesajului un răspuns, ființele acelea raționale cu care intrasem în sfîrșit în contact ne solicitau să le comunicăm stadiul în care am ajuns pe controlarea Relației timp-spațiu, hotărîtoare pentru nivelul de progres al unei civilizații. Ce face însă Marele Consiliu al savanților noștri în fața acestei posibilități de contact mult așteptată ? ! Deliberează îndelung și dintr-o eroare...

— Din prudență, Glad !

— Dintr-o prudență ridicolă atunci, va accepta cu condescendență Glad, se decide să nu răspundă necunoscuților cu aceeași sinceritate ! Și în hotărîrea asta, rolul principal l-a avut Centrul Solar de Securitate.

— De unde știi că autorii mesajului „Alfa 2" erau sinceri ? De unde știi că ne comunicaseră într-adevăr nivelul lor de dezvoltare ?

— N-avea de ce să fie altfel, Harald ! Erau oricum mult înaintea noastră, n-ar fi fost cazul să ne prezentăm mai înapoiați decît eram, trimițîndu-le un mesaj de răspuns în care figurau doar teorii ce se învață în ciclul elementar ! Cu atît mai ridicol era să ne ascundem de ființe infinit mai înzestrate ca noi, dovadă cel de al doilea mesaj al lor în care se menționa scurt, ca o palmă : „Date false !". Trișasem, ne prinseseră, refuzau să continue schimbul de informații cît timp încercam, copilărește, „să-i păcălim". Marea majoritate a savanților au fost atunci de părere să ne cerem corect scuze și să trimitem de data asta un răspuns cinstit. Intervine însă iarăși Centrul Solar de Securitate și în final se adoptă un mesaj prin care îi invităm „la un punct de contact pentru elucidare". Firesc, necunoscuții își dau seama că „tragem de timp", că au de-a face cu parteneri neloiali sau suspicioși, renunță la orice răspuns, găsind probabil că nu au cu cine discuta.

— Şi nu ţi se pare asta ciudat, Glad ?

— De ce să mi se pară ciudat-?

— Nu te întrebi în primul rînd de unde ştiau atît de sigur că i-am trişat, transmiţîndu-le nu ultimele rezultate ştiinţifice ? Nu ţi se pare bizar faptul că de-atunci au încetat definitiv mesajele ? Că n-au acceptat un contact direct ? Poţi fi sigur că toate astea înseamnă că şi-au pierdut şi interesul pentru noi ?

— Singurul aspect bizar mi se pare „Ipoteza Nessus" ! avea să declare desigur Glad cu deplină convingere. Faimoasa ipoteză potrivit căreia „o civilizaţie străină încearcă să otrăvească mersul normal al progresului Terrei, simţindu-se trădată în schimbul de informaţii pe care-l încercase". De-aici, un semn de suspiciune pus asupra mesajului „Alfa 2" primit, în care specialiştii Centrului au descoperit subit probabile „teorii periculoase", a căror aplicare în practică ar putea duce „la o anihilare a vieţii solare" !

— Experimentarea în laboratoarele din Antarctida a uneia din acele teorii era să ducă la o catastrofă, Glad. Ştii asta !

— Pentru că nu am cerut date suplimentare ! Pentru că am încercat „să-i ajungem din urmă", preluînd controlul unei relaţii pe care nu eram stăpîni ! Pentru că, urmare a istoriei noastre zbuciumate, vedeam posibil ca fiinţe ajunse la un asemenea grad de dezvoltare să rămînă totuşi agresive ! Ceea ce este o aberaţie, dragul meu Harald !

— Poate ! *Dacă* n-ar fi existat şi mesajul primit anterior. Acel „Omicron 1" !

— Mesajul „Omicron 1" venea de la o distanţă de milioane ani-lumină, avea să obiecteze Glad. Tragedia aceea se petrecuse pe timpul cînd Terra...

— La nivelul universului, milioanele de ani-lumină nu înseamnă prea mult. Iar graţie Relaţiei Q, distanţele nu mai par să însemne nici ele nimic. Fapt e că cei care au transmis mesajul „Omicron 1" erau nişte fiinţe paşnice, superioare nouă ca dezvoltare. Şi totuşi au căzut victimă unei agresiuni externe ! Săvîrşită de barbari care ajunseseră să stăpînească distanţele !

— Nu este exclus ca „agresorii" să nu fi realizat că distrug o civilizație !

— Vina nu-i cu mult mai mică, Glad, rezultatul e-același. De acord ? Iar ființele capabile să transmită un mesaj „Omicron 1" nu puteau fi chiar atît de insignifiante ! Ar fi fost o greșeală de nepermis ca, prevenîți de ei prin acel „cîntec de lebădă", să nu ținem cont și de o asemenea posibilitate ! Așa s-a născut „Ipoteza Nessus", Glad, și nu e nici pe departe atît de fantastică pe cît ți se pare, pe cît mi s-a părut și mie cîndva ! Dovadă unele evenimente petrecute recent, dovadă...

„Dovadă poate și Ela !" ar fi trebuit să adauge. După care urma să-i înșire toate motivele pentru care... Ela era posibil să...

Cum ajunsese de fapt Ela, un copil atunci, pe o navă eșuată, undeva la marginea Sistemului Solar ? Cum de nava pe care fusese găsită nu putuse fi nici pînă azi identificată ? Unde dispăruseră corpurile membrilor echipajului, măcar cel al omului care o trecuse pe Ela în stare de anabioză ? Cum se explica psihicul insondabil al Elei și acea incredibilă aplicație pentru cibernetică ? !...

— Stai puțin ! avea să pufnească în rîs Glad, dacă i-ar fi spus toate astea. Credeți deci, specialiștii voștri au ajuns la concluzia că Ela e o ființă extraterestră sau ce naiba ?

Ce răspuns se putea da acestei întrebări, fără să cazi în ridicol ? ...Dar Glad ce răspuns putea da întrebărilor privitoare la Ela ? Și le pusese vreodată ?

— Nu ne putem continua drumul ! anunță deodată vocea pilotului, Harald tresări, întoarse capul spre omul de lîngă el.

— Cum ai spus ?

— Roi meteoritic pe orbită, origine necunoscută. Va trebui să asolizăm urgent pe Baza 17. E soluția propusă de ordinatorul central, în baza datelor trimise de radiolocatoarele de pe Baza 17.

Harald încremeni. Pe Baza 17 se afla Ela. Glad fusese trimis într-o misiune tocmai pentru ca să poată discuta cu el, între patru ochi, înainte de a discuta cu Ela !

*

— Trebuia să-ţi dau mîine un răspuns, începu pe un ton explicativ Bilten şi constată că, subit, pe ecranul televideofonului, faţa prelungă a lui Cell Anx capătă o expresie posomorîtă.

— Am înţeles. „Termenul a fost prea scurt".

— Din contră. Ţi-am trimis deja rezultatul.

— Negativ ? se strîmbă Anx.

— Pozitiv. Puteţi trece la executare.

— Asta e o veste de-a dreptul minunată, se însenină Anx, adăugă binedispus : Colectivul de constructori ai navei Pallas îţi mulţumeşte.

— Vă urez succes ! încheie cu un surîs Bilten şi închise

Privirea i se opri pe vaza mare cu flori albastre, de un albastru pur, care îşi găsiseră locul de cîteva zile pe măsuţa dintr-un colţ al încăperii. Avea ciudata senzaţie că de cînd pătrunseseră florile în biroul său totul îi mergea din plin.

— Profesor Bilten !

Pe ecranul videofonului cu circuit special apăruse chipul rotund al lui Lev Gorr.

— Totul e-n regulă ?

— Da, şi-ţi mulţumesc, profesore. Sînt tot la dumneata acasă... Cînd am putea discuta ? Azi.

— Peste trei sferturi de ceas e tîrziu ?

— E perfect. Te-aşteptăm.

Ecranul se întunecă. Bilten îşi strînse buzele contrariat, constată că de fapt intrase, fără să vrea, într-una din complicatele afaceri ale Serviciului Special de investigaţii.

Treburile Serviciului Special îl deranjaseră de cînd se ştia, amestecul Centrului Solar cu vetourile lui nesfîrşite îl indignaseră întotdeauna. Cu Lev Gorr păstrase pînă atunci relaţii bune, Lev cel puţin nu se amesteca niciodată în „bucătăria" treburilor de conducere a universităţii. „Cooperarea" lor de-acum însă...

Începuse totul cu o seară în urmă cînd, întorcîndu-se acasă de la universitate, îl găsise instalat într-un fotoliu pe unul din foştii lui studenţi, cibernetician Pal Pent.

— Nu vă speriați, începuse cu un zîmbet obosit Pal, n-am „evadat" de la spitalul de recuperare.

Bilten aflase într-adevăr de strania întîmplare a lui Pal care „își pierduse memoria" și suferea de „o ușoară dereglare psihică", după ce nava pe care se aflase fusese pierdută de radiolocatoarele orbitale.

— Am venit la dumneavoastră, continuase Pal Pent, pentru a vă ruga să-l anunțați personal pe Lev Gorr. Spuneți-i că sînt aici ; omul care se afla în nava Lambda rătăcită era o simplă dublură a mea.

— ...Cum asta ? făcuse Bilten nedumerit.

— Am descoperit cîteva lucruri interesante. Am prevăzut că cineva ar putea să încerce a mă neutraliza ; mi-am luat în consecință măsurile de prevedere. Lev și-a dat seama desigur cine era omul de pe Lambda, versiunea cu pierderea memoriei lui Pal Pent e pentru a-mi crea o acoperire de perspectivă. Trebuie să ne puneți în legătură doar, asta e ce vă rog.

— Nu pricep. Cine voia să... te neutralizeze ? Și de ce ?

— E complicat de spus, evită Pal. Pentru dumneavoastră investigațiile mele sînt utile din două puncte de vedere. Unu, pe Baza 12 s-au elaborat în ultima vreme două serii noi de ordinatoare ultraperfecționate, despre care nu s-a comunicat nimic Consiliului Suprem de Coordonare.

— Cum asta ? Cine le-a elaborat ?

— Rita Gay. Și doi, asistentul dumneavoastră Pedro e înamorat pînă peste urechi de-o anume Roza Link.

— Și ce mă interesează de cine-i amorezat Pedro ?

— Ar trebui să vă intereseze, profesore.

Nu înțelesese aproape nimic, abia a doua zi dimineață începuse să priceapă ceva, cînd găsise pe birou o propunere scrisă ; a lui Pedro.

Bilten se întoarse spre interfon, anunță pe un ton sec :

— Vreau să vorbesc cu dansatoarea Roza Link.

— Imediat, profesor Bilten, se auzi vocea catifelată a secretarei cibernetice.

Acest „imediat" se dovedi însă destul de aproximativ, Bilten străbătu de trei ori biroul, măsurîndu-l cu pașii săi lenți, fără ca legătura să-i fie stabilită. Se opri din

nou în fața vazei cu flori naturale, albastre... Naturale erau ?

Da, păreau a fi naturale, rămăseseră însă la fel de proaspete, parcă mai proaspete încă decît în prima zi. Le primise de la un grup de studenți, horticultori-cibernetcieni, în ziua cînd... renunțase la ideea demisionării... și cînd i se făcuse un fel de demonstrație spontană de simpatie...

La așa ceva nu se așteptase. Interzisese nu de mult astfel de „manifestări", pe deasupra se știa un profesor neagreat de studenți. Îl cunoșteau toți drept un conducător sever ; și-un examinator „circotaș". Nu înțelegea apoi cum de „transpirase" hotărîrea lui de-a se retrage din funcția de director coordonator, ca și cea de-a rămîne în acest post. O dată-n plus constată că studenții săi erau perfect la curent — cum oare ? — cu aspecte importante ale vieții interne de conducere a universității.

Oricum, demonstrația de simpatie îl emoționase. Da, realmente îl emoționase... Așa cum, în mod ciudat, florile astea îl emoționau, se dovedeau un tonic psihic creativ mai puternic decît sofisticatele tapete relaxant-stimulative dirijate de-un ordinator ce asimila rezultatele transmise de „senzorii psi" ascunși în biroul său.

— N-o găsești ? mormăi Bilten, răsucindu-se spre interfon.

— Am găsit-o, profesor Bilten. Roza Link se află însă în Peninsula Iberică, la un maraton al dansului. A fost anunțată, am să vă fac legătura numaidecît.

Privirea lui Bilten căzu din nou pe foaia cu propunerea... prin care Pedro se oferea să-l ia coautor ! Nici mai mult, nici mai puțin, coautor la un proiect practic furat...

Ce se putuse întîmpla cu acest nefericit Pedro ?

...Tema proiectului era de mare interes, soluția o căutaseră într-adevăr împreună... Numai că de găsit o găsise altcineva... O iscase, cu putere de mic demiurg, studenta cu ochi albaștri, albaștri ca petalele acestor misterioase flori, studenta despre care aflase că lucrează undeva, pe o bază spațială în curs de amenajare.

Soluția era de-o simplitate... Genială nu era mult spus ? Nu, deloc... Rămînea de văzut doar dacă era într-adevăr

aplicabilă, în prezent, dacă implicațiile ei... Se gîndise la aceste implicații Ela Nant ? Dar Pedro ?

Pedro nu părea să vadă decît pericolul ca soluția să fi fost găsită — oficial — de ciberneticienii de pe Baza 12, înaintea lor ! De ce bănuia asta Pedro ? Aflase ceva despre ordinatoarele de tip nou realizate în secret de Rita Gay ? De ce în secret ?...

Ce se întîmpla de fapt pe acea Bază 12 ? Așa cum bănuise dintotdeauna, Kund se dovedea un conducător slab... Care „pierdea frînele"...

Cum îi venise ideea lui Pedro să-i facă o asemenea propunere... ? În lucrarea pe care le-o înaintase Ela Nant exista într-adevăr o greșeală. Măruntă, scăpată în fugă, dar greșeală. Pe care calculatorul o depistase, dînd inițial acel răspuns. „Negativ". Cîteva clipe mai tîrziu însă, computerul reperase eroarea, apreciase fondul problematic, eliminase rapid mica inexactitate, dăduse verdictul just...

Pedro procedase la fel, cu diferența că voia, pentru eliminarea greșelii formale, să-și însușească, împreună cu el, Bilten, proiectul ...uluitor al studentei.

— Profesor Bilten ! Aveți legătura cu Roza Link.

Pe ecranul televideofonului central apăru fața unei femei încă tinere, blondă, sclipitor de frumoasă. Purta la gît un fel de salbă, o lucrătură antică, reminiscență probabil a vechii profesii pe care-o avusese Roza Link. Marea dansatoare fusese cîndva asistentă la catedra de etnopaleologie a universității din Alasca.

— Oh, profesor Bilten ! De cînd voiam să discutăm, din păcate, n-am prea avut timp !

Începutul promitea. O clipă, lui Bilten îi trecu prin gînd să închidă televideofonul, convins că aflase tot ce-l interesa, spuse însă cu o amabilitate suspectă :

— Îmi închipui. Iartă-mă, te rog, că te-am deranjat !

— O, nu face nimic, îl liniști Roza, părea incapabilă să sesizeze o nuanță ironică, adăugă pe un ton iritant : În legătură cu Pedro al meu vreau să te consult, profesore !

Spusese „Pedro al meu" pe un ton care lui Bilten i se păru potrivit pentru un cățel, observă că Roza elimi-

nase și orice element de politețe în adresare, așa ceva dansatoarei i se părea, se vede, de prisos.

— Vreau să știu de fapt doar atît, precizează Roza, dacă Pedro, asistentul, are vreo perspectivă de-a deveni foarte curînd — foarte curînd, reține, te rog, profesor Bilten — o celebritate de gradul meu.

— Numai atît te interesează ? lansă Bilten, cu impresia că-l vede deja pe micuțul și nefericitul Pedro într-o lesă alături de strălucitoarea dansatoare.

— Da, e pentru mine hotărîtor, să știu ce fac, precizează cu o convingere dezarmantă Roza Link.

Întrebarea pe care și-o punea acum Bilten nu se referea la Pedro — alături de el Pedro căpătase probabil un fel de complex pentru care se simțea întrucîtva vinovat — ci la Roza. Cum fusese posibil ca propria frumusețe, poate propriul talent să-i joace femeii această neașteptată feste, s-o transforme în ființa superficială, de-o inteligență submediocră, preocupată doar... De ce ?

— Draga mea, începu Bilten cu un surîs admirativ. Ești prea frumoasă și prea celebră, sublinie el și remarcă imediat reacția pe fața femeii, pentru a nu te ruga să primești ceva mult mai de efect pentru aureola dumitale. E vorba de ultima creație a studenților mei. O maimuțică nostimă, cu blana albastră ; care poate rosti aproximativ 30 de cuvinte. Te-ar interesa ?

Un moment doar, pe fața desăvîrșită se așternu o expresie de nedumerire, ochii Rozei se îngustară apoi șmecherește, femeia pufni în rîs.

— Aha !... Am priceput profesor Bilten, chicoti Roza. Mă interesează grozav acea ultimă creație. Cu blana albastră ? ! adăugă ea visătoare, își și croia probabil în minte o rochie adecvată prețiosului accesoriu, se interesă prompt : Cînd aș putea-o primi ?

•

În urma sa, ușa grea se închisese automat. Harald făcu doar cîțiva pași, privi peste balustrada înaltă a pasarelei în depozitul de materiale cibernetice, unde fusese informat că ar putea-o găsi pe Ela Nant.

Sala era foarte mare, mai bine spus adîncă, din locul în care se afla se deschidea sub el o cavitate cilindrică, ai cărei pereți erau acoperiți aproape în întregime de rafturi rotative verticale. Undeva jos, un ciborg de tip U-14 se agita cu mișcări sacadate, printre lăzile și cutiile știvuite, pe care două lifturi le aduceau în permanență de la un nivel superior. În rest, incăperea se afla într-o perfectă ordine, mesele și bancurile de lucru centrale erau cu desăvîrșire goale, totul se afla depozitat în rafturile cu pereții transparenți ce coborau automat și în care U-14 încărca și acum cu repeziciune materialele noi sosite. Ela Nant nu se zărea nicăieri.

Iritat, Harald începu totuși să coboare scara în spirală, pierzîndu-se la cele aproape două ore pierdute. Ordinatorul medical îl supusese la un control sever, trecuse prin trei băi cu „imersie totală" și patru dușuri de unde. Acum fusese declarat „curat", se întrebă pentru cine. Pe baza asta parcursese șapte coridoare nesfîrșite, fără a da de nici un om. Unde putea fi tot echipajul celei de-a 17 bază pe care se afla, unde Ela Nant ?

Ciborgul îi remarcă prezența cînd era la numai cîțiva pași de el, încremeni.

— O caut pe Ela Nant.

Androidul atinse o clapă, lifturile se opriră imediat, auzi răspunsul sincopat, care dovedea că se înșelase, ciborgul din fața sa era un biet U-8, din tipurile vechi, pe care le credea scoase pretutindeni din uz :

— Ele Nant este în camera de testare.

— Unde-i camera asta de testare ?

— Accesul în camera de testare este oprit.

— Am întrebat unde e ! sublinie Harald.

— Ușa albastră. Dar dispoziția este...

— Cum pot intra în legătură cu ea ? tăie Harald. Cu Ela !

— În timpul testărilor nu se poate stabili legătura.

— Unde-i atunci șeful complexului cibernetic ?

— ...Depășește limitele mele informaționale.

— Ușa galbenă spre ce dă ?

— Spre camera ecluză.

— Și dincolo de camera ecluză ?

— ...E sala de reparații pentru excavatoarele automate.
— Cine lucrează acolo ?
— ...Depășește limitele mele informaționale.

Abia acum Harald se apropie de ciborg, îl privi mai atent. Era puțin probabil ca acest U-8 să nu fi știut totuși cine lucra în sala alăturată, părea să fie vorba mai repede de ceea ce în psihologia cibernetică se numea „complexul R". La marea majoritate a ciborgilor uzați moral, care ar fi trebuit scoși din uz, se instala acest așa-zis „complex de inferioritate". Teama de a nu greși era bine implantată în memoria lor, greșelile pe care le săvîrșeau totuși, care desigur le erau semnalate tot mai des, odată cu sporirea permanentă a sarcinilor cărora trebuiau să le facă față... „îi complexa" ! Preferau să ofere sicilitorului răspuns neangajant cu „depășirea limitelor informaționale" decît să dea o informație posibil eronată. Cum se făcea că pe această bază care se prevedea a deveni cea mai modernă stație spațială de investigare, mai existau asemenea „relieve" ?

Harald se oprise în fața ușii albastre din stînga Blocată bineînțeles. Apăsă fără speranță butonul de semnalizare. Nici un răspuns, contactul fusese întrerupt. De ce proceda oare Ela așa ? Se întoarse, străbătu sala cu pași repezi, decuplă sistemul de deschidere spre camera ecluză, semnalul galben prevenea că dincolo de încăperea de siguranță, exista cel puțin o încăpere înainte de a se ieși pe suprafața asteroidului. Rapid, ușa se închise în spatele lui, se afla într-o cameră strîmtă în care puteau încăpea cel mult șase oameni.

Cea de a doua ușă se deschise automat, Harald pătrunse într-o hală imensă, slab luminată, în centrul căreia se afla o uriașă rampă de lucru. Pe rampă, unul lîngă altul, cinci excavatoare gigant dormitau într-o aliniere perfectă. Erau nou nouțe, frontalele metalice luceau părînd să nu fi fost folosite niciodată. Ce căutau atunci în sala de reparații ?

În dreapta sa, undeva pe o pasarelă mobilă doi ciborgi lucrau metodic, pulverizînd un lac protector peste pereții ce păreau tăiați de curînd în roca asteroidului. S-ar fi spus că baza fusese „lărgită" în ultimul timp, se amenajase

această hală nesfîrșită, pe care acum Harald o străbătea nedumerit în direcția unor siluete ce se conturau pe fundalul peretelui vopsit într-un roșu radiant. Asta însemna că peretele era de fapt o poartă. Care... dădea printr-o ultimă ecluză, în exterior !

De pe una din rampe sări lîngă el o siluetă suplă. Tot un ciborg, pe pieptul căruia se putea citi o serie ultimă, perfecționată.

— Vă numiți Harald Pin ?

— Da, zise Harald mecanic. De unde știi ?

— Senzorul camerei ecluză mi-a anunțat intrarea dumneavoastră.

De unde știa însă senzorul... ? A, da, fișa curenților biologici care-i fusese făcută la intrarea în bază, ficcare om avea probabil „codul său" transmis tuturor stațiilor automate de securitate. De ce trebuia însă semnalată intrarea oricărui om ?

— Peretele acela dă spre exterior ? încercă să găsească un răspuns Harald.

— Nu. Spre o sală ecluză. S-ar risipi oxigen. Excavatoarele și cîrtițele intră în fiecare minut. Doriți să vizitați hala ? articulă pe un ton cu vagi inflexiuni politicoase ciborgul.

— Da, se hotărî brusc Harald.

Înaintau unul lîngă altul spre capătul halei, al cărei perete roșu se ridică brusc. Un nou excavator rulă rapid, urcă pe rampă, în urma sa, peretele se închisese ermetic. Doi roboți tip M, greoi, înalți de peste trei metri, numai pîrghii metalice, apucară vehicolul uriaș cu o ușurință incredibilă chiar pentru gravitația mult scăzută de pe asteroid, îl răsuciră, instalîndu-l cu grijă, perfect aliniat, alături de celelalte mașini, toate cu frontalele spre unul din pereții laterali ; desigur, se viza cîștigarea de spațiu pe rampă.

— Ce se petrece de fapt aici ? sînt defecte excavatoarele ?

— Nu. Li se fac modificări.

Din turela ultimului excavator ieși un ciborg, porni pe rampă cu pas egal spre poarta de acces. În locul lui se strecurară prin ușița circulară a mașinii gigant alți doi ciborgi.

— Ce modificări ?

— Este o idee a Elei, explică atonal ciborgul. Pînă acum excavatoarele și cîrtițele erau conduse fiecare de cîte un om sau ciborg. Ela a constatat că asta înseamnă o mare risipă. Mașinile pot lucra singure ; în serii de 16 : sub o singură supraveghere. Ipoteza de la care s-a pornit...

— Cum ? tresări Harald. Vrei să spui că un om poate supraveghea simultan 16 excavatoare pe o bază spațială în curs de amenajare ?

— Un om nu. Dar un ciborg da.

Harald întoarse capul uimit, privi fața imperturbabilă, frumos cizelată a „interlocutorului" său. Nu apăruse nici o urmă de ironie sau emfază în tonul vocii ; doar sensul cuvintelor...

— Ela și Art Sen, șeful complexului de excavări au experimentat, auzi Harald replica ce părea, în ciuda oricărei logici, că ascunde totuși o anumită mîndrie. Își aminti că pe Terra, în condiții de teren neaccidentat, la marile șantiere de irigații se foloseau într-adevăr seturi de mașini aflate sub o unică supraveghere. Niciodată însă pe un asteroid nu se încercase așa ceva. Ce-i drept, Baza 17 era instalată pe cel mai mare asteroid utilizat în aceste scopuri pînă acum. Chiar dacă nu era de mărimea lui Ceres. Ceres dispunea de un diametru de aproape 1000 km., acolo cînd avea să se instaleze o bază... Cum avea să se lucreze oare atunci ? Experimenta Ela în acest scop ?

— Ipoteza de lucru odată verificată, continuă ciborgul, s-a trecut la modificarea mașinilor de excavare. Pentru a fi legate la un singur bloc de supraveghere.

— Și cine face modificările astea ?

— Ela și Dent Han, cibernetician șef.

Așadar, cibernetician șef acceptase „ideea" Elei. Pe o bază spațială ! Reținu în același timp că Ela era pentru cei doi ciborgi cu care conversase pînă acum — Ela... nu Ela Nant. Despre ceilalți se vorbea spunîndu-li-se însă numele întreg. Asta ce mai însemna ?

— Cei doi ciborgi ce caută atunci în turela excavatorului ? își aminti Harald.

— Desfac panourile de comandă ; pentru ca Ela și Dent Han să poată face modificările necesare.

Marea placă roşie se ridică din nou, un alt excavator intră din ecluză, ciborgul care conducea vehiculul aflat acum pe rampă ieşi simultan, pereţii se închiseră la loc. Se lucra „pe bandă", maşinile erau pregătite pentru modificările pe care cei doi oameni urmau să le facă.

— Unde sînt Ela Nant şi Dent Han ?

— Ela — în camera de testare, Dent Han a fost chemat în sectorul şapte. O situaţie neprevăzută.

— Ce fel de situaţie neprevăzută ? se alarmă Harald.

— Aşa sînt numite momentele cînd ciborgul ce supraveghează o baterie de 16 excavatoare întîlneşte un obstacol la care nu poate face faţă, care nu era prevăzut în planul de ansamblu ; sau o defecţiune cît de mică la circuitul de control. Blochează atunci excavatorul în cauză ; şi continuă lucrul doar cu celelalte, semnalizînd faptul.

— Deci deja se lucrează în acest sistem de 16 excavatoare supravegheate doar de-un singur ciborg ?

— 16 excavatoare sau 12 cîrtiţe. Munca în subteran e mai dificilă. Ipoteza de lucru a prevăzut acest...

— Cum pot intra în legătură cu Dent Han ?

— După ipoteza mea, nu este bine să încercaţi acum. Dent Han... este foarte nervos cînd e deranjat de către vizitatori în timpul unei intervenţii.

De ce naiba tot repeta „ipoteza" asta, iar acum „ipoteza lui" ? ! Începea, se pare, s-o ia razna, ar fi fost nevoie de un control. Harald se gîndi să semnaleze asta... Cui ?

— Pune-mă totuşi în legătură cu Dent Han !

— Înţeleg, făcu ciborgul cercetîndu-l o clipă (el ştia ce înţelege) : anunţă apoi cu vocea inflexibilă : Harald Pin doreşte să vorbească cu Dent Han. Stabiliţi legătura.

Urmă o tăcere lungă, nu se mai auzea decît scrîşnetul metalic al şenilelor excavatorului care era aşezat pe rampa de lucru şi fîşîitul enervant al pulverizatoarelor de lac protector. Cei doi ciborgi vopsitori lucrau foarte eficient, ajunseseră deja aproape deasupra lor.

Şi-atunci, Harald avu o senzaţie stranie, nemaiîntîlnită. În faţa sa erau cei doi roboţi metalici de peste trei metri care sfîrşiseră de aşezat ultimul excavator şi păreau că-l privesc atenţi, cu un soi de curiozitate, ca pe un

intrus. Alături androidul „ghid", deasupra celalți doi cu pulverizatoarele lor care fișiiau continuu, i se păru deodată că „trăgeau cu coada ochiului" spre el. Încercă să se liniștească.

— Dent Han refuză convorbirea, se auzi o voce feminină și pe unul din ecranele plasate pe peretele din dreapta lor apăru fața unui alt ciborg, cu aspect feminin, desigur dispecerul de comunicații.

De regulă, asemenea dispeceri erau ordinatoare simple. Harald își aminti că informațiile de ultimă oră pe care le avea se refereau la faptul că Ela Nant înlocuise cu ciborgi majoritatea computerelor de pe bază ; părea să fie un fel de „fixă" a ei.

— Spune-i... ! începu Harald, dar se opri. Nu-i mai spune nimic, fă-mi legătura cu Ela Nant, hotărî Harald amintindu-și că pretenția Elei era că ciborgii sînt superiori ordinatoarelor „de format cutie, fără personalitate" nu numai prin calitate, cît și prin efectul psihic „liniștitor" pe care-l creează asupra oamenilor. Era adevărat ?

— Ela este în camera de testare, motivă scurt și ciborgul cu înfățișare de femeie arăta ca o femeie frumoasă, spiritul estetic nu-i lipsea creatoarei ei. Iar în camera de testare nu poate fi deranjată.

— Cu ce om pot vorbi atunci, în clipa aceasta ?

Urmă o tăcere care părea să nu se mai sfîrșească.

— Doar cu dispecerul de serviciu al bazei.

— Fă-mi legătura cu el.

În locul imaginii de pînă atunci, apăru un pupitru imens de comandă, nu se vedea însă nici un om. Camera aceea era goală și Harald avu din nou, și mai apăsătoare, senzația că era singur, el singur, poate doar cu pilotul cu care venise, pe această stație bizară.

Ba nu, dintr-un colț al camerei intră în cîmpul vizual al obiectivului T.V. cu circuit intern o siluetă prelungă, un individ uscățiv, cu fața gălbuie, un bărbat slab, îmbrăcat într-un combinezon de lucru. Înghițea tocmai o îmbucătură dintr-un sandviș, rămăsese cu ochii la aparatul de luat vederi. Faptul că mînca i se păru lui Harald subit liniștitor.

— Eşti Harald Pin ?

— Da. Pot vorbi cu dumneata imediat ?

Omul înghiţi îmbucătura, sorbi dintr-un pahar de plastic, întrebă cu o notă de nemulţumire :

— S-a întîmplat ceva deosebit ?

— Cred că da. Unde te găsesc ?

— Coridorul A, camera 11.

— Vin acolo, anunţă Harald. Se răsuci pe călcîie, străbătu sala imensă, avînd impresia că era tot timpul privit, urmărit de celulele supersensibile ale vizorilor celor cinci ciborgi care focalizau în ceafa sa.

•

— Ce-ai ascuns ? întrebă Adi Iason şoptit ?

— Nimic ! anunţă Nel Iason ascunzînd praştia în buzunar ; cu mania pentru curăţenie a lui Max—2 prevăzuse că era periculos s-o mai lase sub maşina de spălat.

— Mincinosule ! Ce-i acolo ?

— Nu un „jurnal intim", zise Nel şi se interesă apoi repede, în uşă apăruse Max : N-ai văzut periuţa mea de dinţi ?

Adi îi aruncă o privire strașnică, ieşi din baie trîntindu-i ostentativ periuţa pe cristalul de sub oglindă.

Nel începu să deşurubeze tubul de pastă, gîndindu-se la dezbaterea pe care o avea la prima oră, era ceva pe tema „Dacă progresul poate avea şi dezavantajele lui". Uite, ieri, ar fi fost gata să ia primul cuvîntul, să scrie chiar şi o compunere arătînd că întrebarea era fără sens ! Cum o să aibă progresul dezavantaje ? !... Asta ieri, azi...

Ei bine, chiar dacă pantofii fuseseră găsiţi dimineaţa lustruiţi impecabil, nu era un motiv să aibă şi toate şireturile desfăcute. Asta remarcase şi tătucu ; mai ales cu burtica pe care-o avea, lui tătucu nu-i prea convenise ideea lui Max cu menajarea încălţămintei.

Şi dacă ar fi fost doar atît ! Mitzu, cotoiul de angora, era o pacoste şi-un parşiv, ce-i drept, la care de ce ţinea „enorm de mult" mămica, era de neînţeles. Totuşi, cînd mămica îl descoperise pe Mitzu făcînd echilibristică pe

mucheca îngustă a ferestrei de la bucătărie, gata să se prăbușească, după o noapte petrecută în frig, de la înălțimea celui de-al șaptelea etaj, i se făcuse și lui milă de bietul motan.

Frecîndu-și cu aparentă indiferență dinții, Nel se întrebă prin ce manevre electronice reușise Max să adăpostească pufosul patruped și să-l evacueze în acel loc de pierzanie, sub pretextul că „animalele necibernetice nu este sănătos să doarmă în același apartament cu oamenii". Pe bune, mămica citise odată ceva cum că perii de pisică sînt deosebit de nocivi, aspirați în timpul somnului putînd produce nu mai știa ce ; și că „o mulțime de microbi"... etc., etc., numai că starea jalnică în care găsiseră dimineața cotoiul, aproape congelat, abia mai mieunînd de frig și înjosire produsese un moment de indignare generală. Mitzu era totuși un suflet, nu un Max !

Feliile de pîine fuseseră tăiate matematic egale și garnisite cu atîta artă, de-ți venea să le mănînci din ochi, ceștile de cacao fuseseră delicioase, dar ce folos, dacă înainte de masă, trebuiseră să facă gimnastică de înviorare pe terasă, sub îndrumarea lui Max. Și ăsta nu obosea ca tăticu după trei minute, îi frichinise un sfert de ceas ! După care trebuiseră să se spele cu apă rece, dar absolut rece, conform nu mai știa cărei teorii de figura într-o carte a mămichii, dar pe care nimeni n-o luase pînă atunci în seamă. Și Adi care rîdea încîntată, „inotătoarea", ei ce-i păsa ? !

Dar culmea era asta, să te speli pe dinți, după masa de dimineață ! Ba de-aici înainte, după fiecare masă și-n fiecare zi !

— Max ! se auzi chemarea mămichii.

Nel Iason zvîrli imediat periuța pe fereastră, începu să-și caute ghiozdanul, auzi cum mămica îi indica lui Max cîteva rețete dintr-o carte de bucate. Părea să fie ceva al naibii de încîlcit. Mămica vorbea totuși cu atîta degajare ca și cum i-ar fi explicat lui Max că avea de fiert pentru masa de prînz trei ouă, dîndu-i totuși indicații să nu încurce cumva „sarea cu zahărul sau mai știi cu ce..."

— Nu credeți că așa ceva numai o gospodină începătoare ar putea face ? se interesă cuminte Max.

Nel auzi rîsul homeric al lui tăticu și își aminti că mămica încurcase borcanele numai cu o lună în urmă, încercînd să-i hrănească pe toți trei cu o mîncare în care scăpase din greșeală sodă... în loc de sare. Un obiect care cădea pe mozaicul din baie întrerupse hohotul de rîs, urmă un blestem, tăticu spărsese se pare mașina de ras, rămînînd bărbierit doar pe-un obraz.

Era clar, progresul avea și dezavantajele lui, Nel Iason o putea afirma cu motive temeinice. Era singur în hol, așa că deșurubă la repezeală siguranța tabloului electric de la prizele apartamentului, ăsta era un mic test adresat sfidător „progresului" din cauza căruia își umpluse de tuș planșa de desen cu o seară în urmă, și-o zbughi pe ușă.

* * *

— Și cum de s-a permis folosirea acestor baterii de excavatoare legate la un singur ecran de control ? întrebă Harald pe un ton agasat.

— Uite ce e ! făcu dispecerul uscățiv. Înghiți apoi liniștit, o liniște care părea că și-o impune. Mesteca rar, din clipa în care intrase Harald pe ușă mînca în continuare, parcă neverosimil pentru un om atît de slab, i se păru acum că omul din fața lui mînca ostentativ. Uite ce e, scumpul meu... Harald Pin, asta e o bază în curs de amenajare. Dacă se lucrează așa, înseamnă că propunerea Elei Nant a fost răsucită pe toate părțile de membrii bazei și aprobată de șeful lucrărilor. Se munocște de 13 zile, nu s-a întîmplat nimic dincolo de parametrii defecțiunilor prevăzute. Randamentul a crescut însă, după cum poți vedea.

Se răsuci spre un ecran din spatele său, plesni neglijent o clapă, apăru imaginea de ansamblu a lucrărilor marcată de două linii, una neagră, cealaltă verde.

— Linia neagră indică stadiul planificat de excavare pînă azi. Eram mult sub grafic pînă acum 13 zile. Le-am cerut birocraților de la centrul de repartiție aparate adap-

tate la condițiile de-aici, nu ne-au trimis. Cu astea mergea greu, cîmpul de lucru deprimant adăuga și el ceva la starea psihică a oamenilor. Zlah dispunea odihnă totală din trei în trei zile. Sau îi trimitea înapoi pe Terra. Doar patru am rămas din echipa inițială.

— Cine ? vru să știe Harald.

— Dent Han, Glad Selv, doctorul Zlah și cu mine, zimbi pentru un motiv necunoscut dispecerul. După aplicarea propunerii Elei Nant... privește linia verde ! Sîntem cu mult dincolo de grafic, oamenii și ciborgii au fost degrevați de o mulțime de activități de rutină.

— Au fost degrevați atît de mult încît n-am întîlnit nici un om în baza asta.

Dispecerul încetase în sfîrșit să mănînce, atingea din cînd în cînd cu aceeași liniște blazată diferite clape, făcînd poate legături între diverse compartimente, cînd becușoarele de semnalizare se aprindeau. Totul fără să intre în legătură verbală cu nimeni !... Replică pe un ton ostenit :

— Schimbul doi e în sălile de studiu, schimbul trei la lucru, unu și patru se odihnesc. Nu te-aș sfătui să-i deranjezi.

— De ce ?

— Ți-am spus parcă, oamenii devin aici irascibili.

— Șeful bazei unde e acum ?

Dispecerul aruncă o privire spre masa imensă acoperită de luminițe, spuse plat :

— În sectorul nouă.

— Unde-i asta ?

— La capătul tunelului subteran. Sînt 200 km pînă acolo, adăugă dispecerul parcă prea repede.

— Dent Han ?

— Sector șapte ; unde se fac fundațiile uzinei energetice subterane.

— Totul e aici subteran ?

— Aproape ! Pînă la intrarea în funcțiune a cîmpului de protecție meteoritică și instalarea sorilor artificiali e normal să fie așa. Nu crezi ?

Zîmbea iarăși, ironic, Harald se gîndi că totul putea să fie în definitiv „umflat" doar de fantezia lui, poate că numai calitatea sa de „inspector în probleme de ergo-

nomie" cu care se prezentase pe Baza 17 îl deranja pe uscățiv, orice „inspector" sau „vizitator" îi enerva evident pe oamenii aștia, care trăiau departe de ținuturile însorite ale Pământului.

Și își aminti de un proiect mai vechi, al lui Bilten fusese. Bilten cel din urmă cu aproape două decenii. Se propunea acolo ca toate „lucrările exterioare" de perspectivă să fie efectuate de mașini automate și roboți. Își amintea bine, era în examene pe timpul acela, citise cu mare atenție proiectul rătăcit într-o filmotecă. Bilten prevedea *atunci* necesitatea elaborării unui nou tip de roboți, argumentînd cu enormele economii de transport — oamenii aveau nevoie de aer, apă, mediu psihic ambiant greu de realizat în primele faze de amenajare. Dar proiectul fusese respins, intervenția umană considerată indispensabilă, ciborgii de pe timpul acela erau mult prea rudimentari pentru a supraveghea lucrări de ansamblu, pentru a depana mașinile blocate și așa mai departe. Bilten însuși abandonase proiectul, rîsese chiar de „utopia sa de tinerețe".

Oare de ce ?... Între timp ciborgii evoluaseră uluitor, mașinile de excavare lucrau oriunde pe bază de programe, doar psihologia umană într-un mediu străin nu se schimbase cu nimic.

— Ce faci acolo, 203 ? se zbîrli brusc uscățivul. De două minute ți-am transmis o comandă, de ce n-o execuți ?

Iată deci că totuși vorbea uneori, nu se mulțumea doar să transmită comenzi apăsînd pe clape, răspunsul nu veni însă, dispecerul repetă :

— Ce-i acolo, 203 ? Răspunde, dacă m-auzi !

— Ce tip de ciborg e ? se interesă Harald.

Uscățivul manevra grăbit, preocupat, dintr-o dată devenise alt om, blazarea aceea molatecă dispăruse subit, nu-i răspunse.

— Poate s-a defectat sistemul de legături, gîndi cu glas tare Harald.

Dispecerul stinse deodată toate luminițile de pe pupitrul de lucru, anunță sec :

— 203 nu răspunde. Interveniți de urgență !

— Ce tip de ciborg e ? insistă Harald şi dispecerul se răsuci spre el cu o mină furioasă :

— Asta e, că nu-i un ciborg ! Pricepi ?

•

Zlah intră în sala centrală a Bazei 16, rămase derutat. Masa mare, ovală, din mijlocul încăperii era acoperită de planşe pe care se vedeau desene făcute în grabă. Pe cele şase ecrane din peretele lateral se succedau imagini după imagini, calculatoarele însoţeau acest iureş informaţional, transmiţînd monoton cifre şi iar cifre.

Cele zece scaune ale mesei de consiliu erau însă goale, în cameră se aflau doar Glad şi Mark Int, singurul membru al personalului Bazei 16 care scăpase aproape inexplicabil de boală. Era singurul pe care epidemia nu-l atinsese. Toţi ceilalţi ingineri şi ciberneticieni care alcătuiau „grupul de şoc" pe asteroidul acesta erau încă la pat, în convalescenţă. Uite însă că în camera asta se lucra şi încă din plin.

Zlah se apropie nedumerit de cei doi oameni — amîndoi la fel de înalţi, blonzi, cu trăsături de medalie, în costume oranj identice — care urmăreau concentraţi fluxurile informaţionale. Glad îi făcu un semn mic, să nu-i deranjeze, cavalcada de date şi imagini continua.

Ce le trecuse prin cap să facă ? Ori ce se întîmplase cu baza pe care erau ? Apăruse din cauza epidemiei vreun pericol nou ?

Cele trei calculatoare amuţiră subit, ecranele din peretele lateral încremeniră, Glad se ridică satisfăcut, începu să strîngă sulurile de calc împrăştiate pe masă.

— Ce zici ?

— Pare să fie posibil, ridică din umeri Mark.

— Operaţia este foarte simplă, după cum ai văzut, zise liniştit Glad. Trebuie doar introduse plăcuţele cu memoria de tip E la toate maşinile robot.

— Ce se petrece aici ? interveni Zlah.

— Nimic deosebit, se întoarse Glad spre el. Sper că pilotul cu care am venit nu mai are halucinaţii !

— Nu mai are. De ce ?

— Crezi că te-ai putea întoarce pe Baza 17 cu el ?

Zlah ezită, Glad pufni în rîs.

— Ei, doctore, te-am întrebat ceva ! Dacă pretinzi că pilotul este perfect restabilit, nu văd de ce ţi-ar fi teamă să faci un drum cu el pînă „vizavi", pe asteroidul unde-ţi ai sediul ! Medicul de-aici înţeleg că şi-a reluat activitatea din plin.

— Nu pricep ! făcu Zlah. Vrei să rămîi aici ?

— Exact. Nu mult, vreo săptămînă. Pe Baza 17 nu prea mai am ce face. Dacă doreşti, poţi rămîne, evident, cu noi !

— Trebuie să mă-ntorc.

— Atunci întoarce-te cu pacientul pe care l-ai „reparat", rîse Glad.

— De ce vrei să rămîi aici ?

— Asta e complicat de spus ! începu Glad, adunase între timp sul toate hîrtiile de pe masă, se instală alături de Mark Int care lucra încă de zor la un calculator minuscul. În esenţă, epidemia a făcut să sisteze lucrările de excavare de pe bază. Erau dealtfel în urma noastră, deşi au început activitatea de amenajare a Bazei 16 cu mult înainte.

— Aha ! zise Zlah la fel de nelămurit. Bine, şi ?

— Şi Baza 16 este concepută să lucreze în paralel cu a noastră. Dacă una nu e amenajată la timp, cealaltă degeaba mai e gata. Ai înţeles acum ?

— Nu, recunoscu Zlah.

— N-are nici o importanţă, asigură Glad. Principalul e că dacă rămîn aici, împreună cu Mark, putem recupera toate rămînerile în urmă.

— Visezi ? ! izbucni Zlah. Întreg personalul Bazei 16 e la pat !

— Da. Dar munca de investigare şi concepţie e finalizată. Au rămas practic de făcut excavarea, tunelurile subterane, fixarea marilor piloni pentru plasa de cîmp antimeteoritică şi amenajările uzinale. Mare parte din aceste lucrări se pot face şi fără oameni.

— Ca pe Baza 17 ? !

— Ai început să pricepi ! observă Glad.

— Dar acolo lucrează maşini robot cuplate la un singur dispecerat !

— Am adus cu mine toate cele necesare pentru a implanta ideea Elei şi-aici ! Operaţia de adaptare ne va lua patru zile, două vei mai rămîne pentru a supraveghea eventualele perturbaţii sau dereglări. Pînă atunci, bănuiesc, se vor pune pe picioare şi ceilalţi doi cibernetic ieni care sînt acum la pat. Repet, după calculele mele, pe care Mark le-a verificat, în două săptămîni cel mult, Baza 16 va recupera toate restanţele, indiferent dacă oamenii îşi vor relua activitatea sau nu. Abia după ce lucrările de excavare vor fi finalizate, va fi nevoie iarăşi de ei !

— Este imposibil ! explodă Zlah.

— Aşa spunea şi Mark acum două ceasuri, replică Glad. Imposibil însă e un cuvînt pe care eu nu-l înţeleg !

— Dar ţine cont, în primul rînd, că... te-ai putea îmbolnăvi şi tu ! pufni Zlah.

— De mine nu se lipeşte nici o boală ! rîse Glad. Şi nu m-ai vaccinat ? N-ai încredere în ştiinţa medicală ?

— În al doilea rînd, se înfurie Zlah, nu ţi-e permis să începi un experiment, pentru că experiment e ăsta, fără a avea asentimentul oamenilor de-aici ! Al Marelui Consiliu chiar, ceea ce vrei să faci e...

— Marele Consiliu e cam departe ! interveni sardonic Mark. Glad nu v-a spus aspectul cel mai important. Dacă lucrările sistează acum... dacă uzina şi plasa electromagnetică protectoare nu vor funcţiona la timp... Peste trei săptămîni orbita asteroidului pe care ne aflăm se intersectează cu zona X-12-C. Ploaia meteoritică va distruge tot.

— Oamenii pot fi evacuaţi ! strigă Zlah.

— Dacă va fi cazul, vor fi evacuaţi, în ultimul moment, aprobă Glad. Dar fuga asta ar echivala cu anihilarea muncii lor de şapte luni ! Cu pierderea unei imense rezerve de energie. Cu compromiterea punţii de legătură între baza noastră şi baza asta ; deci cu periclitarea unuia din importantele puncte ale Proiectului Argos ! Lucrările pe Baza 16 ar trebui atunci luate cam de la început !

— Şi crezi că toate astea pot fi înlăturate, dacă vei introduce nu ştiu ce plăcuţe cu memorie în excavatoarele robot şi le vei cupla la un dispecerat central ? ! izbucni Zlah.

— I-am demonstrat adineauri lui Mark posibilitatea. Patru excavatoare lucrează deja în acest sistem.

— Lucrează ? ! Acum ? ! Supravegheate de cine ? !

— De un ciborg de tip N !

— Ce tip mai e şi ăsta, n-am auzit ?

— N de la Nant. Ela Nant ! E „un frate" al lui Hellen, explică Glad.

— Hellen era doar un manechin condus de la distanţă !

— Asta de mult, Zlah, între timp s-a mai perfecţionat. Ela îşi va susţine examenul cu Bilten foarte curînd, prezentîndu-i un astfel de ciborg. E... puţin diferit de toate tipurile cunoscute pînă în prezent. Eficienţa lui o cunoşti de pe Baza 17, ţi-a instalat şi ţie un asistent şi un medic pentru ciborgi !

— Deci vrei să introduci aici un tip de ciborg care nu a fost testat ? ! făcu uluit Zlah. Pe o bază unde oamenii sînt majoritatea la pat !

— Sînt în convalescenţă ! preciză Glad. Şi vreau ca munca lor să fie suplinită în mare parte de aceşti ciborgi care au fost testaţi pe Baza 17. Dacă experimentul reuşeşte... Ei bine, este posibil, dragul meu Zlah, ca de-aici înainte să se facă un mic salt în activitatea de amenajare a bazelor spaţiale ! Practic, oamenii vor veni să se instaleze abia după ce asteroizii vor deveni staţii confortabile. Pricepi ? Vor dispare accidentele de muncă, psihozele de adaptare, se va economisi apa şi oxigenul, inclusiv... personalul medical !

Un zbîrnîit de alarmă răsună strident, pe unul din ecranele laterale apăru chipul unui bărbat blond, care articulă cu o voce baritonală :

— B-3 a întîlnit o situaţie neprevăzută şi s-a oprit.

— Poţi să rezolvi singur ? întrebă Glad sec.

— Desigur. Dar aţi dispus să vă comunic orice aspect de acest gen.

— Vin acolo imediat, interveni Mark ridicîndu-se.

— Perfect. Aştept.

Ecranul se stinse, Mark ieşi din încăpere grăbit.

— Asta cine mai e ? ! făcu Zlah nevenindu-i să creadă.

— Ciborgul de tip N, surise Glad. Pînă mîine, mai instalez doi. Vor prelua inițial controlul doar a cîte patru excavatoare.

— Inițial.? !

— Apoi opt, șaisprezece. Sarcina maximă calculată este de 64. Atunci coeficientul de risc atinge abia 0,33. Nu te neliniști, doctore, n-avem atîtea excavatoare pe baza asta. Din păcate.

•

— A asolizat nava de tip Lambda ?

Vocea feminină era energică, nervoasă, cuvintele fuseseră rostite foarte rapid, Harald se întrebă dacă ciborgul U—8 care sfîrșise definitiv de rostuit cutiile cu piese de schimb în rafturile rotative reușise să înțeleagă ceva. De pe scaunul din colțul depozitului unde se plictisise răsfoind un prospect, văzu cum ciborgul se întoarce încet spre ușa camerei de testare. Apăruse acolo, pe un ecran aflat chiar lîngă ușă, capul unei femei nostime, pe care o recunoscu.

— Da, raportă cuminte ciborgul. Nava tip Lambda a asolizat ; de cinci ore, Ela.

— Oh ! făcu femeia de pe ecran și întrebă iarăși repezit : N-a întrebat de mine un anume Harald Pin ?

Harald se ridicase de pe scaun, făcu trei pași, se opri în fața ecranului, cu un aer burzuluit, vru să spună ceva, Ela atacă însă imediat, cu un zîmbet fermecător, care estompă dintr-o dată mina severă. Ochii șăgalnici scînteiară a rîs :

— Bun venit, Harald ! Arăți minunat pentru un... Hm ! Cu ce te ocupi acum ?

— Ergonomie ! preveni scurt Harald.

— Chiar ? Ce interesant ! Harald, cred că l-ai servit pe tizul tău cu un pahar de cafea, nu ?

— Nu ! auzi Harald consternat răspunsul ciborgului. căruia obrăznicătura de pe ecran... îi dăduse, pesemne, numele său !

Și iarăși vru să spună ceva, iarăși era prea tîrziu, ecranul devenise cenușiu, ușa se deschise însă aproape

în aceeași clipă, Ela, Ela Nant în persoană, venea spre el cu mîna întinsă a salut :

— Am auzit despre dumneata numai lucruri extraordinare ! atacă iarăși Ela și Harald constată că Ina avusese dreptate. Fără a avea nimic din regularitatea precisă a trăsăturilor Inei, Ela era de o frumusețe *aparte*, vag stranie, fotografiile și filmele nu însemnau nimic, fața foarte albă, destinsă, surîzind larg, tinerețea aceea care părea să radieze erau cuceritoare, dar contrastau cu ochii de un albastru violet, sclipind de-o inteligență ironică, pătrunzătoare. Nu, ochii nu păreau ai unei puștoaice naive. Deloc ! Strînse derutat mîna subțire care ieșea din mînecile suflecate pînă aproape de cot ale costumului oranj de protecție. Ela îl luă de braț, îl conduse lipindu-se aproape de el spre camera unde pînă atunci nu avusese acces.

— Glad mi-a spus o mulțime de lucruri despre voi doi, cîntă vocea ei aeriană, m-a amuzat nemaipomenit întîmplarea aceea cu... intrarea dumitale în... „Institutul de ergonomie" ! Așa se cheamă acum, nu ?

Întîmplarea aceea era cam penibilă. Fusese de fapt o eroare provocată de un ordinator, Harald nu se înscrisese la examenul de testare pentru cursul de investigatori speciali, ci la cu totul altceva. Cînd descoperise eroarea o luase de bun augur, la examen reușise de altfel perfect. Și... uite-așa, devenise investigator special al Centrului Solar de Securitate.

Intraseră în camera de testare, ușa se închise în urma lor, expresia Elei se schimbă iarăși, brusc, devenind acum gravă, o gravitate ciudată, în care zîmbetul nu dispăruse totuși definitiv de pe fața încadrată de plete scurte, întunecate.

— Harald !

— Aș prefera să discutăm în alt loc, precizează sec Harald, cu ochii la cei patru ciborgi înșirați unul lîngă altul la perete.

— Sînt stinși ! făcu Ela un semn de indiferență, adăugă subliniind : Precis ! Și de altfel, știi... nu sînt dispusă cîtuși de puțin să-ți împrăștii nedumeririle, să-ți dezvălui ceva din „enigmele în care mă-nconjor". N-am să fac nimic „pentru a-ți spulbera suspiciunile întemeiate pe care le aveți asupra mea".

— Ai putea-o face ?

— Bineînțeles. Scopul meu însă e să-ți întocmești un raport cît mai alarmant. Ce va urma de-aici ? Șeful dumitale va raporta Marelui Consiliu „problema Elei Nant" ! Ar fi perfect, în cazul acela Consiliul mă va chema probabil în fața lui. E tocmai ce-mi doresc, dragul meu Harald !

— De ce nu soliciți... ?

— Am solicitat, se strîmbă Ela. Mi s-a spus că o persoană sub 18 ani nu poate prezenta o comunicare în fața Înaltului For ! Ei bine, mi se pare stupid ! În primul rînd, s-ar putea să am 28, 38 de ani sau mai mult, cît am stat în starea de anabioză în care m-a găsit Glad nu știe nimeni exact ! În al doilea rînd, formalitățile astea sînt revoltătoare, iar Ipoteza Nessus *falsă*, pot dovedi. Înțelegi ?... Nu înțelegi, remarcă Ela furioasă, jucîndu-se cu un pandantiv de la gît. Dar de raportat, trebuie să raportezi, iar... Știi ceva ? Avem la dispoziție o navă Lambda, nu ? Sigură, nu ? Rapidă, nu ? Dumneata vrei să discutăm „într-un mediu sigur", eu am interes să ajung pe Terra cît mai rapid.

— De ce ?

— A, nu pentru prelegerea din fața Marelui Consiliu, vă privește dacă vreți să vă jucați în continuare de-a misterul. Trebuie să dau însă un examen cu acel profesor Bilten, care și-a uitat complet ideile bune din tinerețe. Vreau să fac și o comunicare la un club al tinerilor cibernetic ieni. Pentru asta sînt nevoită să apelez la nava rapidă cu care-ai venit, navele somnoroase de pasageri mă exasperează. Sigur, dacă nu ți-e frică să mergi cu mine pe-o navă !

— Nu e posibil, Ela.

— Dacă ai de gînd să vorbești cu Glad, renunță, n-ai să-l găsești nicicum, promit !

— Alarma cu roiul meteoric deci...

— A fost falsă, bineînțeles. Ordinatorul a transmis ce i-am sugerat eu, pot face și alte „scamatorii" !

— Știi cum se cheamă ce-ai făcut ?

— Ascultă Harald, nimeni nu va putea dovedi aceasta ! rise Ela. Te-ai acoperi de ridicol numai susținînd așa

ceva. Discuția dumitale cu Glad n-ar fi avut oricum nici un sens, l-am prevenit că-l vei căuta și cu ce scop.

— Știai ?

— După aceea însă, continuă Ela ca și cum n-ar fi auzit, vezi, Glad e un om foarte lucid, dar... m-am gîndit că-i mai bine totuși să nu vă vedeți.

— De ce ?

— Pe Glad l-am pierdut o dată, preveni rar Ela privindu-l lung. A doua oară nu vreau măcar să risc. Dacă Serviciul vostru va strecura o singură suspiciune între mine și Glad, îți promit, Harald, voi demonstra fără putință de tăgadă că șeful dumitale, Lev Gorr, „lucrează pentru intrușii pe care îi căutați".

Harald izbucni în rîs, privi atent ochii aceia șăgalnici de culoarea liliacului înflorit.

— Crezi că ar fi chiar atît de simplu ?

— Încercăm ?

Zîmbea acum, destinsă, îngerește, aștepta răspunsul lui, privindu-l în ochi, în spatele zîmbetului diafan se simțea însă o hotărîre fermă. Dacă era adevărat, dacă juca această carte doar pentru Glad... ar fi dorit să fie iubit de-o asemenea femeie...

— Spune-mi, Harald, nu te-ai întrebat de la cine am informații atît de exacte despre misiunea ta și despre secreta Ipoteză Nessus ?

De unde le-avea, într-adevăr ? Lev ? ! ! Bine, dar asta ar fi fost...

— Vezi ce înseamnă suspiciunea, Harald ? rîse Ela. Un ghimpe ușor de strecurat, greu de scos, oamenii sînt niște mașinării atît de sensibile. Iar faptele interpretabile. De-asta îmi place să fiu perfect informată, dacă sînt inamicul vostru numărul unu și nu mi-ați spus-o măcar, trebuie să mă apăr, nu ?

— De unde ai aflat totuși ?

— Am să-ți explic în timpul drumului spre Terra, decise Ela, îl luă de braț iarăși, ușa se deschise în fața lor, trecură în depozit, unde „Harald" îi întîmpină cu două pahare pe care le oferea aburinde, așezate pe o mică placă metalică.

— O ! Asta se bea, e veritabilă ! izbucni la fel de spontan vocea Elei.

— Cafea adevărată ? se îndoi Harald ; din motive foarte complexe, pe stațiile și pe navele spațiale se folosea un amestec „superior", cu „crescute valori nutritiv-stimulative" care, evident însă, nu era... cafea.

— „De contrabandă", preciză simplu Ela, luase în mînă un pahar, i-l dădu pe celălalt, porniră spre scara în spirală, dar gazda se opri lîngă o ușă pe care el nici n-o remarcase. „Liftul de urgență, folosirea în alte situații oprită", explică Ela și adăugă liniștitor : Eu îl folosesc întotdeauna : pentru verificare, desigur !

Cafeaua era excelentă. Harald preveni totuși în fața ușii :

— De plecat vom pleca abia peste 12 ore. Pilotul trebuie să se odihnească.

— Iar dumneata să faci o mică investigație pe bază, în acest timp ?

— Poate ! admise Harald, i se părea fără sens să trișeze cu această femeie, motivă : Dacă tot sînt aici !

— Perfect ! aprecie Ela sinceritatea, te previn însă că-ți pierzi timpul. Și dacă cineva îl plictisește pe Glad, voi face să rîdă de voi și ciborgii lui Bilten ! Care, între noi fie vorba, n-au simțul umorului nici cît un investigator special. Asta a fost desigur o glumă, sclipiră a rîs ochii Elei. Așa ai și înțeles-o, dragul meu, nu ?

•

— I-am adus ! Sînt opt din cei mai buni scenariști și regizori de televiziune pe care-i avem, specializați în seriale de anticipație. Îmi pare foarte bine că v-ați hotărît să ne puneți în sfîrșit la dispoziție un material documentar serios, părerea mea e că s-ar putea realiza un fel de istorie a viitorului, creată pe o bază științifică, publicul s-a cam plictisit de povești trase de păr. Sper că ne dați măcar un „scenariu posibil" din cele scoase din uz !

Lev Gorr ascultase tirada nemișcat, spuse rar :

— La loc ! Și reține, te rog. Din clipa asta trebuie să vorbești puțin, dacă ai putea, deloc.

— Poftim ? !

— Așa e bine, aprecie Lev... Vi se va pune la dispoziție într-adevăr „un scenariu posibil". Se cheamă Ipoteza Nessus.

— A. o cunosc de pe timpul cînd eram la Centrul spațial ! Ca să fiu sincer, mă așteptam la ceva mai nou, gogoriță aia...

— Așa nu mai e bine ! constată Gorr. Îți repet, din clipa asta, este necesar să vorbești cît mai puțin.

— De ce naiba ? !

— Veți vedea toți nouă documentarul pe care vi l-am pregătit. Începeți imediat lucrul la scenariu. Trebuie să fie ceva care să nu înspăimînte pe nimeni, să pară o simplă ficțiune, în șirul serialelor de aventuri științifico-fantastice. Dar care să sensibilizeze oamenii, să-i impresioneze. Să-i pregătească. Și să li se ceară opinii...

— Ați spus *„să pară* o simplă ficțiune" ? !

— Da. Și-acum stai odată jos ! Așa. Și-ascultă-mă cu atenție, ceea ce îți spun e deocamdată numai pentru dumneata... Gogoriță.... pare să nu mai fie... gogoriță

VII — SOLUȚII OPTIME

În semiîntunericul cabinei se auzea doar zumzetul liniștit, monoton al semnalizatoarelor.

Cei doi navigatori, în costumele lor cosmice greoaie, păreau să fi ațipit pe fotoliile înalte, siluetele lor se profilau distinct pe fundalul de lumină viorie, care radia din tabloul larg al mesei de comandă. O voce de femeie tînără întrerupse apoi tăcerea, întrebînd cu o nuanță vag visătoare :

— Și... dacă nu m-ai fi salvat ? Ce se întîmpla, Helt ?

Cel întrebat explică lapidar :

— Nava ta ar fi prins o supraviteză, ale cărei efecte nu sînt deocamdată cunoscute bine. Te îndreptai în orice caz spre zona periferică 8-II-B ! De unde nu s-a întors nimeni încă.

— Și... presupunînd că aș fi putut trece dincolo de 8-II-B ?

— Între tine și Sistemul solar s-ar fi așternut sute de parseci.

— Sute de parseci... ! ? Aceasta este o distanță ? Este... Niciodată, nu-i așa ?

— Nu există niciodată : în asemenea cazuri, există doar „prea tîrziu". Deocamdată.

— Îmi place acest „deocamdată" al tău ! Ești un salvator iremediabil optimist !

— Așa am fost construit.

— Unde ai fost construit ?

— Pe Marte. În uzinele din nord. Laboratorul numărul 9... Dar tu, Hellen ?

— Pe mine m-a elaborat Ela Nant. Pe Pămînt.

— Cine este Ela Nant ?

— Ela ? Ela este o femeie. O femeie adevărată. Tînără, foarte inteligentă. Și foarte frumoasă ! Aproape la fel de frumoasă ca mine, explică Hellen.

— Ar fi putut să te proiecteze mai corect în materie de pilotaj. În conducerea navelor cosmice ești foarte neprice-pută.

— Dar abia învățam, Helt ! Plecasem ca să învăț împreună cu Dix, ciborgul care a pierit în accident.

— Cum să înveți ? Nu-nțeleg.

— Helt, dar tu nu știi nimic ! Ah, da ! Vii de departe. Și ești un ciborg de tip vechi, unilateral. Știi să conduci doar nave cosmice.

— Dar știu bine, Hellen. Tu ce știi bine ?

— Eu știu să învăț. Sînt primul ciborg în creierul căruia nu s-a încărcat la elaborare tot bagajul cunoștințelor necesare. În creierul meu s-au introdus doar posibilitățile de a acumula rapid noi cunoștințe. Ciborgii de tipul meu, cînd se vor face în serie, vor învăța mereu, întreaga perioadă a vieții lor.

— În cît timp ?

— Într-un timp mai scurt ca oamenii.

— ...Este posibil asta ? !

— Este necesar. Așa spune Ela.

— De ce este necesar ?

— Helt, ordinatoarele, ciborgii participă la muncă în 99% din sectoarele activității umane. Dar 47% din ei sînt înlocuiți, pentru uzură morală, din șase în șase luni. Iar

progresul tehnico-științific este din ce în ce mai accelerat. Înțelegi ?

— Nu.

— Cum nu ? ! Aceste înlocuiri n-ar mai fi necesare... dacă roboții ar fi capabili să învețe, să se adapteze.

— Tu cînd ai fost elaborată ?

— Acum opt luni.

— Teoria este falsă, constată Helt. Într-o singură lună, un om poate învăța bine conducerea unei nave cosmice.

— Dar eu plecasem cu Dix în urmă cu numai șase zile ! N-am avut timp...

— Și pînă acum, de cînd ai fost creată, ce ai învățat ?

Hellen îl privi lung ; cu ochi mari și albaștri. Își modulă apoi mai mult vocea frumoasă :

— Oare nu poți constata chiar nimic, dragul meu Helt ?...

— ...Te alinți ca o pisică, observă plat Helt.

— Nu ca o pisică. Mă alint ca o femeie.

— Asta ai învățat ?

— Nu numai asta. Dar este foarte mult și atît. Să te poți comporta ca o femeie, să te miști, să vorbești ca o femeie frumoasă, cînd ești ciborg.

Helen făcu o mică pauză pentru a studia efectul pe care îl făcuse asupra lui Helt. Helt stătea însă nemișcat, rigid, parcă înghețat în fotoliul său.

— Cîndva, continuă Hellen, Ela a făcut o dublură a mea, care era ...doar o simplă păpușă, condusă de la distanță. Eu însă... am cîștigat concursul pentru cel mai reușit ciborg cu înfățișare umană. Un băiat se îndrăgostise chiar de mine. Mi-a scris versuri... Credea că sînt o femeie adevărată...

— Și la ce servește asta ?

— A fost o demonstrație ! A capacității mele de a învăța ! În orice domeniu ! Unii cibernetic ieni susțin imposibilitatea unei asemenea capacități la ciborgi. Au o părere mecanicistă asupra dezvoltării noastre...

— Hm ! Ar fi mai bine să-ți schimbi costumul absorbant.

— Nu mai am altul. Știi, Helt, am apărut și la televiziune !

— Nu mai este nici un costum absorbant ! ?

— Nu.

— Și cît arată indicatorul ? Pe brațul drept.

— 21 Wy.

— Deci o valabilitate de încă trei ore S. Este bine : mai mult decît suficient. În două ore vom fi pe Baza 17, într-un laborator de purificare.

— Nu înțeleg. Ce purificare ?

— Erai fără costum în timpul accidentului. Ai primit o doză mare de radiații, care peste trei ore S îți poate fi fatală. Faci parte dintre ciborgii cu membrane biologice, ca și mine.

— Dar costumele astea ?

— Sînt doar niște paleative.

— Și ești sigur că în două ore vom fi pe Baza 17 ?

— Absolut sigur. Ți-e teamă ?

— Da. Am... asistat la moartea lui Dix. A fost groaznic. Era un ciborg atît de vesel...

— ...Poate că ciborgilor nu ar trebui să li se implanteze instincte de conservare.

— Dar e imposibil asta ! explică Hellen. S-ar putea distruge în procesul muncii... Nu înțelegi ?

— Mda... mormăi Helt. S-ar putea distruge în procesul muncii...

•

— Este o femeie uluitoare, zise Harald.

— Asta mi-ai mai spus ! observă Ina. Atît de uluitoare încît ai încălcat dispozițiile primite. Trebuia să te întîlnești cu Glad Selv și să discuți cu el, n-ai făcut-o. După aceea trebuia să-i faci o vizită acestei Ela Nant și să te lămurești ce-i cu ea. În loc de asta, ai adus-o pe Terra. Și tot ce-mi poți spune e că ar fi „uluitoare" ! Ți se pare că seamănă a raport pentru Centru așa ceva ?

Harald privea distrat peste marginea îngustă a ferestrei. Sub ei se ofereau privirii mirificele grădini suspendate, imensele cupole policrome și asimetricele piramide argintii răsturnate ale Universității Delphi, pe care aparatul de zbor tocmai le survola grăbit.

— Ţi-am explicat, bombăni indispus Harald că... am fost nevoit să asolizez pe Baza 17...

— Mulţumită unui mesaj fals ! Pe care această Ela Nant l-a implementat în ordinatorul bazei.

— N-a implementat nimic, am verificat. Nu-i nici o urmă, în orice caz, se strîmbă Harald.

— Sînt sigură că ea a făcut-o ! exclamă Ina, am verificat şi eu, n-a fost nici un roi meteoric, dacă vrei să ştii, în zona aceea. A vrut să discute cu tine, să nu-l întîlneşti pe Ujad. Şi-a reuşit. Şi-a dat peste cap ochii ei mov şi te-a convins s-o aduci pe Terra, pe-o navă Lambda, unde n-ar fi trebuit măcar să urce vreodată !

— Are de dat un examen cu Bilten. Ne va lămuri măcar profesorul ce-i cu acest nou tip de ciborgi pe care Ela l-a creat şi cu...

— Ai fost trimis acolo, să lămureşti tu, nu Bilten ceva din activitatea acestei femei bizare !

— Nu-i bizară deloc !

— A, nu ?! făcu Ina şi-l privi de parcă-l vedea prima oară.

— Voi răspunde pentru comportarea mea, preciză Harald. Am considerat că ar fi fost o prostie s-o tratez ca pe o suspectă pe această creatoare de marcă. E un om deosebit, cu care metodele obişnuite ar da greş, Ina ! Trebuie să colaborăm cu ea, ne poate ajuta în investigaţiile noastre, nu s-o siciim.

— Cum ai aflat că e „o creatoare de marcă" ?

— Toţi oamenii cu care am discutat pe Baza 17... şi toţi ciborgii, zîmbi Harald. sînt încîntaţi de ea.

— Şi toţi ciborgii ! Aha. Foarte concludent !

— A imaginat o serie de ciborgi de tip nou, a inventat metode noi de lucru, graţie cărora activitatea de amenajare a Bazei 17 a progresat spectaculos. Asta e un fapt dovedibil prin grafice. A descoperit apoi posibilităţi necunoscute de intrare în contact cu ciborgii de tip U, ultraperfecţionaţi. E un limbaj nou, ea l-a numit „Fita" ; cvasitelepatic.

— Cvasitelepatic ? !

— Nu văd de ce te miri ! Tu corespondezi telepatic cu delfinii, ea cu ciborgii cu membrane biologice, observă

Harald zîmbitor. Ela spune că limbajul Fita exista, ea numai l-a descoperit. Afirmă că ordinatoarele perfecționate și ciborgii de tip U corespondcază frecvent în acest limbaj.

— Și tu crezi toate astea ?

— Efectele fenomenului sînt cunoscute. Studenții lui Bilten chiar au constatat că în unele ordinatoare ultramoderne apar informații care nu fuseseră implementate acolo niciciînd. E vorba de un fel de permeabilitate a informației. Ordinatoarele par să se consulte reciproc în luarea anumitor decizii, fac schimbul acesta de date, folosind un sistem de comunicare de care noi habar n-aveam.

— Îți dai seama ce-nseamnă asta ? tresări Ina.

— Stăpînind acest limbaj, Ela e firesc să afle, prin ciborgii ei, are vreo 12, din care cîțiva pe Terra, cam orice dorește. Așa se explică faptul că e perfect informată, așa se explică incapacitatea ordinatoarelor de a o testa. Le blochează cînd dorește, mi-a demonstrat asta și Lambda.

— Și nu pricepi că-i tocmai ce căutam noi ?

— E numai o coincidență, spuse încet Harald. N-o cred în stare pe Ela să fi blocat sistemul de securitate al Universității Delphi, nici să sustragă bobine informaționale, n-ar avea de ce-o face. Descoperirea ei e însă uluitoare, acest limbaj creat spontan de ordinatoarele cu membrane biologice în scop de informare reciprocă, în foamea lor firească, programată, de informații, se aprinse Harald. și legătura semitelepatică om-computer deschid niște perspective inimaginabile.

— Înspăimîntătoare, vrei să spui.

Mica aeronavă aterizase pe aeroportul universității, coborîră amîndoi, zăriră gonind spre ei un vehicol rapid, care stopă neverosimil de brusc. Din el sări o femeie înaltă, blondă, care semăna... uimitor de bine cu Ina.

— Mă numesc Inn, sînt ciborg din tipul N-2, am pentru dumneavoastră un mesaj din partea Elei Nant ! începu abrupt făptura care părea o dublură perfectă a Inei.

— Ce... mesaj ? făcu Harald surprins, nevenindu-i să creadă ce vedea, Ina încremenise pur și simplu.

— Trebuie să mergeți neapărat pe cosmodromul experimental. E posibil să se pregătească acolo o deturnare — a navei Pallas — în momentul în care vor urca pe ea mai mulți savanți, pentru a o vizita.

•

— Și totuși n-am dat examen cu dumneavoastră.

— Cum n-ai dat ? făcu Bilten consternat. Te numești Ela Nant, nu ? Ai răspuns perfect la toate întrebările, am rămas înțeleși să-mi prezinți proiectul dumitale de ciborgi, detaliat, eliminînd acea mică eroare.

— Nu cred, surise cu seninătate fata cu ochi albaștri, ca în proiectul meu să se fi strecurat vreo „mică eroare". Poate că n-ați înțeles ceva, adăugă ea simplu.

— Poftim ? ! sări Bilten de pe scaun.

În încăpere pătrunse un ciborg de tip U-20, care anunță cu voce gravă :

— Aveți un mesaj urgent, profesor Bilten.

— Bine, o să mi-l dai mai tîrziu ! strigă Bilten enervat.

— Nu, interveni ciborgul. Este un mesaj pe care se specifică să vă fie predat azi, la această oră exact.

— De la cine e ? ! se zbîrli înfuriat Bilten.

— De la Hellen. Hellen Nant.

— Nant ? ! E sora dumitale ? se întoarse agresiv profesorul spre examinată.

— ...Nu, se încruntă Ela. Trebuie să fie... o greșeală. Hellen este un ciborg. Dar care se află în prezent departe de Terra, pe o navă spațială.

— Nu este o greșeală, o contrazise liniștit U-20. Mesajul a fost emis pe Terra înainte ca Hellen Nant să fi plecat. Cu mențiunea de-a fi predat profesorului Bilten, azi.

— Dă-mi mesajul ! făcu examinatorul iritat. Și poți să pleci.

Era o mică bobină magnetică din cele mai simple, pe care Bilten o introduse în aparatul de pe masă.

Și atunci, se auzi vocea ușor voalată a lui Hellen, scandînd nu fără o ușoară cochetărie :

— Profesor Bilten ! Trăim într-o epocă în care absolut toate formalitățile ar trebui desființate. Nu e așa ?... I-am fișat Elei o serie de materiale pentru examenul pe care ar

trebui să-l dea cu dumneavoastră azi. Erau teribil de plicticoase și pentru mine. I-am spus Elei că e stupid cu autoarea mea și autoarea ciborgilor de ultim tip de pe Baza 17 să dea acest examen oral ! Chiar și cu dumneavoastră. Mi-a spus că e o formalitate. Dar eu sînt un ciborg care detest formalitățile. Așa că mi-am permis să dau examenul cu dumneavoastră, în prima serie, în locul Elei. Cu înfățișarea ei. Cînd o veți vedea azi, veți constata că și machiajul l-am reușit perfect. Examenul l-am trecut cu succes... Și, ca un admirator al frumosului ce sînteți, mi-ați făcut cinstea de-a ne plimba în seara aceea împreună. Vă amintiți ? Am discutat... despre dragoste parcă.

Bilten se înecă subit, Ela pufni fără tact în ris, micuța bobină își urmă desfășurarea :

— E o dovadă, cred, că examenele, întrebările sînt o neseriozitate vădită. Că Ela este un cibernetician de prim rang. Că eu sînt o creație minunată. A ei. Ela se va prezenta, probabil, la examen. Fiți drăguț deci și... diplomat, și dați-i examenul fără jocul acela ridicol de-a încercarea memoriei. Puteți discuta, bănuiesc, lucruri mult mai interesante, eu!.. nu-i voi spune niciodată. Cu deosebită stimă, Hellen.

Bilten încremenise fixînd cu privirea aparatul, micuța bobină mai avea însă „un P.S.", aceeași voce a lui Hellen, care nu diferea aproape deloc de-a creatoarei ei, se auzi din nou :

— A ! Consider că nu aveți motive să vă supărați. Dacă aș fi încercat să vă conving prin discuții de inutilitatea examinării Elei, probabil nici n-ați fi vrut să stați de vorbă cu mine. Era... soluția optimă, cred. Dumneavoastră nu credeți ?

Un clinchet argintiu marca încheierea definitivă a mesajului.

Aplecat mult peste masa de care se sprijinea, Bilten privea bobina ca hipnotizat, tresări și se întoarse spre Ela.

— Este... este o farsă, nu-i așa ?

— Mă tem că nu, zîmbi strengărește Ela Nant.

— Dar este atunci o inițiativă ! strigă Bilten. Din moment ce dumneata nu știi nimic despre asta !

— Da, acceptă Ela netulburată. Este... aproape o inițiativă.

— Cum „aproape" ?

— Vreau să spun... Hellen, mă rog, o dublură a ei, a mai avut o dată rolul unei femei adevărate ; cînd nu avea autonomie ; nici memorie. Dar... i-am povestit asta.

— A ! Și-acum a repetat experiența cu mine ! Schimbîndu-și înfățișarea. Dar ăsta e procedeul ! Eu vorbesc de inițiativa de-a interveni pentru ca dumneata să nu mai dai examen ! Ăsta e fondul problemei !

— E... o idee a ei, remarcă nestingherită Ela. Mi se pare justă, de altfel. Dar nu i-am sugerat-o eu, nici nu l-am acceptat-o.

— Nu pricepi că tocmai asta e foarte grav ? ! izbucni Bilten. Că înseamnă... să judece rînduielile umane, să încerce a le schimba ! E o inițiativă... novatoare ! Ce robot e ăsta ? !

— E un ciborg ! precizează Ela. De tip nou, adăugă ea cu nevinovăție. Care a cîștigat, aici, pe Terra, un concurs ; al amatorilor. E capabilă să învețe ca oamenii și...

— Să învețe ca oamenii ? ! E deci adevărat ! Ți-ai pus în aplicare proiectul, soluția a devenit realitate. Îți dai seama ce-ai făcut ? ! tună Bilten.

Ela se ridicase în picioare, profesorul o privi neînțelegînd ce era tulburător la studenta asta a lui. Silueta foarte atrăgătoare ? Contrastul acela izbitor între părul negru, cu reflexe albastre și fața perfect albă, de un alb nemaiîntîlnit ? Sau ochii ? Da, ochii erau. Ochii aceia migdalați de o culoare ciudată, un albastru intens, aveau o mare putere de pătrundere. Nu, nu era o privire hipnotică totuși, ci ...gînditor cercetătoare. Părea a vorbi, a convinge, a impune logic idei. Idei bizare, care-l contraziceau. Iar Bilten nu suporta contrazicerile. Izbucni :

— Voi, practicienii amatori, sînteți nebuni de legat ! Ați umplut ciborgii cu surogate de instincte... „necesare" ! Dumneata le dai acum pe mînă și arma cea mai puternică a omului, capacitatea de-a învăța, *de a vrea să cunoască !*

— Mi se pare tot o necesitate, șopti surd Ela.

— Dar un asemenea ciborg devine mai puternic decît un om, nu pricepi ? !

— A, nu ! Mai complet pregătit, cel mult, îl întrerupse liniştită Ela. Într-un domeniu doar, dinainte stabilit. Sau în două, trei domenii, cum vrem. Cum... ne sînt necesari.

— Dar vor deveni independenţi, puternici cu acţiuni imprevizibile !

Ochii Elei surîdeau acum maliţios, părură să spună înaintea vocii ei :

— Vă temeţi de-o „revoltă a maşinilor" ?

— În acest caz, da !

— E o teorie mult prea veche, spuse Ela posomorită. Apărută într-o epocă a spaimei, a războaielor, a neîncrederii...

— Şi cine garantează că aceşti ciborgi nu vor avea iniţiative colective, cînd vor fi mai mulţi ? Cine ştie ce iniţiative ? !

Evident, pe studentă discuţia o plictisea.

— Nimeni, murmură ea, vocea era frumoasă, egală, liniştită. Dar ciborgii sînt prelungiri fireşti, armonioase, ale inteligenţei umane !

— Tunurile, ţipă Bilten, şi bombardierele, tot inteligenţa umană le-a creat.

— Dar omenirea a păşit, întotdeauna, dincolo de acele stadii critice, preciză Ela. Altfel n-ar fi ajuns aici. Este o lege, după cum ştiţi. Iar ciborgii de tip Hellen aparţin epocii noastre. „Năzuinţele" şi „iniţiativele" lor nu pot fi decît copii ale năzuinţelor şi iniţiativelor noastre. Nu pot constitui un pericol. „Revolta maşinilor" este şi va rămîne o aberaţie, profesor Bilten !

— Este doar un punct de vedere ! observă Bilten, amintindu-şi de Pedro. Un punct de vedere aventurist. Speculativ ! Practica va demonstra !

— Sper că vă va contrazice, spuseră ochii şi zîmbetul Elei.

— Numai că verdictul practicii poate fi tardiv ! constată întărîtat Bilten. Voi pune problema acestor maşinării infernale, proiectul dumitale, în faţa Consiliului.

— Sînteţi nespus de amabil, remarcă Ela, Bilten nu pricepuse însă, se întoarse spre ea cu aerul lui de examinator circotaş :

— Dumneata, începu el, te rog să-mi răspunzi la o singură întrebare. Doar la una ! Ai prevăzut ca Hellen să aibă inițiative ?

— Nu. După cum știți, se considera, pînă azi, că ciborgii nu pot avea inițiative.

— Mulțumesc. E clar. Te felicit pentru Hellen ! Dar ai căzut la examen. Adică ți-l anulez. Pentru că deocamdată examenele există. Și eu nu pot trece „un ucenic vrăjitor". Ai declanșat prin Hellen forțe pe care nu le cunoști !

— Cred că exagerați...

— Sînt sigur că o subestimezi ! Conștiința superiorității asupra omului, într-un singur domeniu chiar, combinată cu instinctul de conservare și puterea de inițiativă, o vor face să găsească „soluții optime" în defavoarea omului, la primul conflict om-ciborg care se va ivi !

— Dar au asemenea conflicte o bază de apariție ? se întrebă Ela.

— Cine poate ști asta ? Eu te previn că s-ar putea să fii prima victimă. Dealtfel, ai și fost ! Azi. Ai căzut la examen. Te voi trece, cînd îmi vei explica de unde-a apărut acel spirit de inițiativă la... Hellen ! Bună ziua !

Ela păru o clipă că nu înțelege. Spuse apoi liniștit și rar :

— Nici nu știți toate... însușirile pe care le au ciborgii pe care i-am creat. Dar v-aș speria, profesor Bilten, dacă v-aș mai spune ceva. Ar fi în orice caz trist... să aveți dreptate... Numai că eu nu cred... Apropo, reveni ea deodată. Nu trebuia să plecați azi la inaugurarea navei spațiale „Pallas" ?

— Ba da, își aminti Bilten. Și ce-i cu asta ?

— Vă sfătuiesc... să nu vă duceți, zîmbi Ela ridicîndu-și sprîncenele cu un aer amuzat. Cu bine, profesor Bilten.

Bilten privi consternat în urma ei, extrase cu o mișcare zmucită mica bobină magnetică, apăsă o clapă a interfonului, anunță repezit :

— Cere scuze din partea mea. Nu mai examinez pe nimeni. Sînt plecat la... inaugurarea navei „Pallas", decise

el, dar se așează la loc pe scaun, privind lung, uimit, bil albăstrie care purta... mesajul lui Hellen.

* * *

— Ce s-a întîmplat ? întrebă Hellen.

Helt nu răspunse. Manevra ceva cu repeziciune l grupul de asolizare. Hellen se apropie și puse mîna subți pe umărul lui.

— Spune-mi, te rog ! zise ea încet.

— Nu e nimic, Hellen. Nimic grav. Pare că s-a consu mat întreaga rezervă de combustibil planetar.

— În timpul cît ai oprit nava mea ? Cînd m-ai salvat ?

— Da. Nu e însă nici o nenorocire.

— Dar... înseamnă că nu mai putem asoliza pe Baza 17

— Ba da. Voi lua legătura cu cosmodromul. Ne vor trimite o navă care să ne cupleze.

Hellen se lăsă într-un fotoliu, ascultînd cum Helt făcea legătura cu cosmodromul. Vocea ciborgului dispecer de pe Baza 17 răsună apoi rece, inflexibilă, în difuzorul camerei :

— Nu vă putem cupla. Avem o singură navă de recuperări spațiale, care este în reparație. Îndreptați-vă spre stația D-13. Este...

— În cît timp ajungem ? interveni grăbit Helt.

— În aproximativ patru ore. Depinde...

— Găsește o soluție de asolizare imediată pe Baza 17 ! Avem nevoie de o intervenție... medicală urgentă.

Vocea dispecerului nu se mai auzi.

— Ai adormit ! ? întrebă Helt.

— Reflectez, răspunse ciborgul.

— Ah !

— Pot chema o navă de recuperări spațiale de pe D-13. V-ați îndrepta și voi spre ea, reducînd timpul la jumătate.

— Am nevoie, silabisi Helt, de o soluție pentru timpul maxim de o oră. Trimite o navă Y-4 obișnuită. Vom ieși în spațiul cosmic și ne va prelua după metoda...

— Navele Y-4 au fost scoase din circuit. De ieri sîntem un cosmodrom unde asolizează doar nave moderne de mare viteză. Care nu pot efectua o asemenea manevră primitivă.

— Trebuie să existe totuşi o soluţie, spuse Helt. Fă-mi legătura cu un om de la centrul de coordonare !

— Am analizat toate posibilităţile existente, replică ciborgul dispecer. Şi am fost pus aici tocmai fiindcă pot analiza mai repede decît oamenii posibilităţile şi variantele optime. Într-o oră însă este imposibil să ajungeţi pe Baza 17.

— De la care centru de repartizare a spaţiului locuibil a fost adus la dispecerat ? întrebă deodată Helt.

— ... ! ? !

— Reflectează la această problemă pînă te rechem ! ordonă Helt şi închise microfonul.

Hellen îl privea tăcută. Helt se apropie de ecranul lateral şi privi imaginea mult mărită a Bazei 17, care se distingea cu claritate. În spatele ei se ridicau crestele uriaşe, ascuţite ale munţilor, masive reci, ameninţătoare, ca nişte imense valuri de apă.

— Aş vrea să transmit ceva pentru Ela, zise încet Hellen. Te rog să...

— Te rog să cauţi o soluţie, spuse rar şi calm Helt. Vom asoliza noi cumva, chiar dacă s-au modernizat într-atît navele încît...

— Dar nu există soluţie, Helt. El ştie mai bine. E un ciborg din tipul care a dat întotdeauna soluţii optime ! Dar cînd există soluţie... Sînt şi probleme fără rezolvare.

Helt tăcea cu încăpăţînare parcă, privind imaginea asteroidului îngheţat.

— Nu există asemenea probleme, zise el simplu. Există doar probleme pe care nu le putem rezolva *încă*.

— E acelaşi lucru.

— Nu e acelaşi lucru, replică Helt, manevrînd ceva la computerul de bord. Înseamnă că există o soluţie care trebuie numai găsită.

Hellen nu părea convinsă. Tăcu un timp privindu-l, apoi reveni mai hotărîtă :

— Helt, îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine, dar... totul e acum pierdut... E inutil să...

Helt refăcu legătura cu dispeceratul şi întrebă grăbit :

— Ai reflectat ? !

— ...Nu răspund observaţiilor calomnioase, replică ciborgul dispecer. Îndreptaţi-vă spre punctul spaţial

H-4-f ! Am anunțat nava de recuperări spațiale a stației D-13.

— Anunț-o să rămînă unde e, zise Helt. Vom asoliza aici, imediat.

— Este imposibil !

— Nu prea înțeleg cuvîntul acesta, spuse grăbit Helt. Dă-mi, te rog, coordonatele exacte ale navei noastre.

— ...14—18 ; 23—9.

— Perfect. Coreșpund cu ale „mele." Anunță centrul bazei că vom asoliza în valea din nordul uzinei energetice. Să trimită acolo un mijloc de transport, care să rămînă însă în defileu pînă coborîm. Ai înțeles ?

— Ați spus că nu aveți combustibil planetar și nici o micronavă la bord.

— Nici nu avem. Vom asoliza cu o barcă propulsată. Nava pe care sîntem acum va rămîne pe orbită, pînă reparați nava de recuperări.

— ...Cine... Cu cine vorbesc ? întrebă deodată ciborgul dispecer.

— Să transmiți exact ce ți-am spus.

— Dar cu bărcile nu se asolizează ! protestă ciborgul dispecer.

— Ba da. Patentez un sistem nou.

— Cu cine vorbesc ?

— Cu un om, zise scurt Helt.

— Cu ce om ?

— Atît. Cu un om.

Și întrerupse legătura.

— De ce-ai spus că ești un om ? întrebă Hellen.

— Ca să-mi execute necondiționat ordinul.

— Dar nu ne putem parașuta, Helt. Sîntem la 9.000 unități înălțime. Și atmosfera asteroidului este extrem de rarefiată, aproape inexistentă. Acesta e dezavantajul...

— Nu există dezavantaje, Hellen. Există doar avantaje și avantaje ascunse. N-avem un mijloc complicat. Perfect, o să folosim unul simplu. Vom cădea liber.

— Vom... cădea liber ? !... Dar asteroidul pe care e Baza 17 are deja cîmp gravitațional terestru ! Ne vom izbi de asteroid cu o forță de... 80 Ty !

— 85.

— Sînt suficienți 15 Ty pentru a ne zdrobi !

— Vino aici, Hellen, zise scurt Helt. Ce vezi acolo jos ?

— Baza nr. 17, murmură Hellen.

— Și în spatele ei, muntele Birn. Acoperit de gheață. Este o pantă fără asperități... Înțelegi ?

— Vrei... să intrăm... în contact cu solul, cu panta aceea, pe o tangentă cu unghi minim ! ?

— Exact. Vom micșora treptat viteza de coborîre din cauza frecării cu gheața, o dată cu îndulcirea pantei. Vom traversa valea și vom urca pînă la o treime a pantei opuse.

— Este... este îngrozitor de riscant, Helt.

— Inexact. Coeficientul de risc e 0,5. Pe asteroid nu există curenți de aer. Avantajul de a nu fi atmosferă. Pōftim calculul ! Verifică-l cu toată atenția !

— ... Este exact.

— În regulă.

Cu bărbia în piept, Hellen ridică spre el pleoapele grele, cu gene lungi, spuse cu o voce tărăgănată :

— Ești un ciborg ciudat, Helt.

— Voi plasa nava pe orbita necesară, calculată. Pregătește în acest timp o barcă propulsată. Verifică totul cu atenție !

— Lasă-mă doar pe mine să cobor astfel.

— Nu. N-am încredere în pregătirea ta de pilot. În cădere, va trebui să oprim rostogolirile, manevrînd propulsoarele bărcii. Cea mai mică greșeală mărește coeficientul de risc cu 30%. Să ne grăbim.

Hellen îl privi lung. Începu apoi să execute cu repeziciune ce i se spuse.

•

Vehicolul autodirijat atinsese punctul maxim al arcului suspendat ce lega aeroportul Universității Delphi de cosmodromul expozițional, plonjă vijelios pe una din arterele laterale care duceau spre pavilionul central.

— Cell Anx este acolo, zise ca o explicație Inn. Își termină acum conferința de presă.

— Ce conferință ? se interesă nervos Harald.

— Înainte de-a se face vizitarea navei Pallas, oamenii de știință și reporterii au fost invitați la o expunere, zise

pe același ton alb Inn. Pe care o vor ține Cell Anx și Hanna Gay.

Ina își aminti că Hanna venise special pe Terra pentru acea conferință, urma să fie pilotul principal al navei experimentale. Asta în cazul în care comisia de experți și-ar fi dat ultimul aviz.

— Ce înțelege de fapt Ela Nant printr-o „deturnare" ? Și de unde-a obținut informația asta ? întrebă repede Harald.

— Nu Ela, eu am obținut informația, auzi Ina precizarea ciborgului care semăna cu ea.

— Ți-a dat Ela o asemenea misiune ? vru să știe exact Harald.

— În principal, nu. Misiunea mea era să investighez altceva, mai complicat, spuse rar Inn. Există însă o dispoziție a Elei pentru toți cei 12 ciborgi autonomi pe care i-a creat. Referitoare la reperarea oricăror... fapte iraționale în comportarea ordinatoarelor ori ciborgilor : care trebuie semnalate imediat.

— Cui ?

— Ei, în primul rînd. Eu am aflat incidentul despre această încercare de deturnare a navei „Pallas". I-am comunicat. Se pregătea să intre în examen cu profesorul Bilten. Mi-a spus să vă caut și să vă prezint descoperirea mea neîntîrziat.

— Și în ce va consta „deturnarea" ? reveni Harald.

— Cînd invitații vor ieși de la conferința de presă și vor urca la bordul navei „Pallas", pentru a o vizita, trapele se vor închide, nava își va lua zborul spre o destinație necunoscută.

— Cine a imaginat operația asta ?

— Nu știu, spuse simplu Inn. Știu doar că pe „Pallas" vor fi unii dintre cei mai cunoscuți savanți ai Sistemului Solar, din domenii foarte diferite. Cei mai mulți veniți aici special pentru a vedea această navă.

Și asta era riguros exact, constată Ina. „Pallas" era considerată cea mai modernă navă spațială imaginată vreodată, capodopera lui Cell Anx, a marelui Cell Anx, autorul Palatului Științei de pe Baza 12. Totodată, interesul stîrnit de „Pallas" avea la bază ideea că urma să devină probabil prima navă cu echipaj uman ce trebuia să se-n-

drepte spre zona periferică 7-II-B, de unde „dispăruse" Iv Pard, zona spre care fuseseră dirijate misterioasele mesaje remarcate de către Delia Dyn.

Cine să fi încercat „sabotarea" acestei expediții, cine încerca „să răpească" 24 din cei mai cunoscuți savanți pământeni, unde să-i ducă și cu ce scop ? Cum de aflase incidental — acest ciborg căruia Ela Nant, dintr-un motiv necunoscut îi dăduse înfățișarea și aproape numele el ? Ciudat, Harald îi spusese că pe Baza 17, Ela mai dăduse unui ciborg numele lui. Se amuza Ela pe socoteala lor sau... preconiza dracu știa ce ? Era adevărată toată această poveste neverosimilă ? Se puteau încrede în acest ciborg bizar, creație a acelei și mai bizare, sau „uluitoare", cum spunea Harald, Ela Nant ?

— Unde este în prezent Ela ? interveni în discuție Ina.

— Acum e deja în drum spre Baza 17, răspunse Inn.

— De ce a plecat ?

— Motivul principal nu-l cunosc, stabili ciborgul. Cel secundar ar putea fi faptul că orbita asteroidului pe care e instalată Baza 17 se apropie cel mai mult de Terra.

De ce ținea această Ela Nant să fie pe Baza 17 neapărat ?

De ce le semnalase în definitiv această eventuală răpire ? Căuta să le demonstreze că nu are nimic a face cu misterioasele evenimente în care o considerau implicată ? Voia să le câștige încrederea ? Era totul un truc, poate pus la punct chiar de Ela ?

Autovehicolul stopă în fața pavilionului central, coborîră, Inn spuse pe un ton liniștit :

— Mă duc să-l chem pe Cell Anx.

— Am să mă duc eu, hotărî Harald.

— Cred că este mai bine, zise atonal ciborgul.

Coborîră toți trei, Harald intră grăbit în clădirea uriașă a pavilionului, Ina se întoarse spre stînga, cercetă încă o dată profilul îndrăzneț al navei „Pallas" care se ridica maiestuos deasupra altor nave aduse la expoziția spațială. Printre ele era un adevărat furnicar omenesc, specialiști și profani veniți din aproape toate colțurile globului, îmbrăcați multicolor se agitau în razele de soare ale dimineții senine, sub cerul acela pur al fostului pustiu saharian.

Ar fi fost posibil ? Ca niciunul din toți acești oameni, nici din investigatorii Centrului Solar să nu aibă habar de ce avea să se petreacă poate aici ? Și singura care să știe exact să fie Ela Nant, ce plecasc liniștită pe Baza 17, lăsînd prevenirea detestabilului act de răpire, în seama acestui ciborg ? Care semăna cu ea ca două picături de apă ? !

— Cum de ți-a dat înfățișarea și... numele meu ?

— Misiunea mea principală, explică pe același ton liniștit Inn, era să efectuez niște cercetări foarte complexe.

— În legătură cu ce ?

— Cu originea Elei Nant.

— Poftim ? ! făcu Ina uimită.

— Da. A aflat, prin alt ciborg, creat înaintea mea, că e suspectați de o origine... extrapăminteană.

— Cine o suspecta ?

Ciborgul schiță un suris mic, ăsta nu era surisul ei. Amintea mai repede zîmbetul ușor ironic al creatoarei acestui incredibil aparat cibernetic, zîmbet pe care Ina și-l amintea perfect.

— Probabil, ordinatoarele Centrului Solar de Securitate, zise Inn privind-o lung.

Situația însăși era neverosimilă, Ina Sind avea impresia stranie că se privea într-o oglindă. Spre deosebire de zîmbet, expresia aceasta atentă, cercetătoare a ochilor era a ei, a Inei Sind, trecătorii le contemplau crezîndu-le desigur surori gemene.

— Ordinatoarele ? !

— Da. În orice caz, așa a aflat că... e necesar să-și stabilească ...părinții.

Ordinatoarele ? ! Da, înainte de-a se lansa directiva de-a nu mai fi folosite computerele în verificarea Ipotezei Nessus, Marele ordinator al Centrului semnalase într-adevăr că există pe Terra circa zece oameni. Ela printre ei, descoperiți în împrejurări diferite, cu „pete albe" în memorie. Uite că această Ela Nant obținuse, probabil prin ciborgii ei „cu proprietăți semitelepatice", această informație ; și se pusese pe lucru, pentru a le infirma teoria Cu ce scop ? Făcea cumva o greșeală acest Inn spunîndu-i ce-i spunea ? Era o greșeală intenționată ?

— Și și-a aflat părinții ? Adică i i-ai găsit ?

— Nu încă, zise Inn, adierea de vînt le flutura plete blonde la amîndouă, ciborgul explică precaut : Am numai niște indicii incomplete.

— Ce indicii ?

— Cu patru ani înainte de-a o găsi Glad Selv pe Ela, plecase de pe Pămînt o navă spațială spre Saturn. Doi dintre membrii echipajului rezultă din cercetările mele că pot fi părinții Elei Nant.

— Cum rezultă asta ?

— După codul genetic, zise simplu Inn. Am făcut investigațiile necesare, este indiscutabil așa. Singurele aspecte pe care nu le-am stabilit încă sînt : 1 — Cum de-au putut lua părinții probabili ai Elei un copil de șapte ani la bordul unei nave spațiale... După cum se știe, pe timpul acela era strict interzis.

Asta nu însemna absolut nimic, aprecie Ina. Dacă mama Elei era la fel de „plină de idei" ca fiica, fapt foarte probabil, găsise ea o soluție.

— În al doilea rînd, precizează ciborgul, dacă faptul s-a petrecut totuși, cum de nu apare un copil în fișa personală a acelei femei... Teoretic, era absolut imposibil ca, centrul de selectare a personalului navigant pentru Expediția Saturn să nu știe că cibernetiçiana principală a echipajului avea o fetiță de șapte ani.

Asta, ce-i drept, era — teoretic — imposibil ! Biografia celor ce urcau pe o navă spațială era bine cunoscută. Părea absurd ca nimeni să nu fi știut că această posibilă... cibernetiçiană avea un copil. Ciberneticiană ? Așa să se fi explicat aplicația uluitoare a Elei Nant pentru cibernetică ? Nu, toată povestea era „cusută cu ață albă", poate că Inn avea tocmai misiunea de-ai „mărturisi aceste descoperiri", pentru a tatona cum ar fi ele primite !

— Și în al treilea rînd ? întrebă Ina.

— În al treilea rînd, echipajul Expediției Saturn se știe că a dispărut în întregime. Ultimul lor mesaj transmis venea din cu totul alt punct spațial decît cel unde a găsit-o Glad Selv pe Ela. Este cu totul improbabil să fi putut devia atît de mult de pe orbita inițială.

Obiectivitatea, scrupulele în „cercetarea" întreprinsă de această... ori *acest* ciborg, Inn, erau demne de apreciere. „Cu totul improbabil" însă nu era nimic. După ultimul mesaj al Expediției Saturn, pe care Ina îl cunoștea, rezulta că-și pierduseră complet combustibilul planetar ; era totuși posibil ca nava să fi rătăcit... luni, poate ani, pînă eșuase pe acel asteroid îndepărtat...

De ce nu mai trimiseseră nici un mesaj ? ! Și-asta putea fi însă explicabil, rămînea deci „în suspans", doar posibilitatea ca mama acestei Ela Nant să fi avut o fetiță... fără ca nimeni de la Centrul de triere a personalului expediționar să fi bănuit asta !...

Era chiar imposibil și așa ceva ? !... Pe timpul acela, se evita ca femei care aveau copii să fie incluse în loturile expediționare de lungă durată... tocmai pentru a nu le crea astfel complicații psihice... Știuse desigur acest lucru mama Elei ! Vrusese să aibă un copil și totuși să participe la o asemenea expediție ? Găsise „soluția" pentru... a păcăli, de două ori, Centrul de triere ? Cum naiba ar fi reușit asta ? !

Cu un sentiment contradictoriu, Ina aprecie totuși că mama Elei Nant putuse fi în stare și de-așa ceva ! Desigur, printr-o combinație cu tatăl Elei, care era pe navă, poate cu încă un prieten sau prietenă, care înțelesese gestul ei, cumva nebunesc, dar... închisese ochii.

Să fi fost asta dezlegarea „misterului Ela Nant" ? Elucidat... de-un ciborg investigator ? !...

— Nu mi-ai spus totuși de ce ți-a dat înfățișarea și numele meu !

— Tocmai ajunsesem aici : zise Inn. În ecuația biocibernetică principală a tipului meu de ciborg, Ela a căutat să introducă... neîncredere.

— Neîncredere ? !

— Da. Sînt programată pe două coordonate principale de cercetare : a) Neîncredere în aparențe ; b) Perseverență în elucidare. Și-a imaginat că, pentru a-i descoperi părinții s-au făcut și alte investigații anterioare. Că este necesar un răspuns cert. M-a programat deci în așa fel încît să nu iau de bună nici o aparență, dar să perseverez pînă la cap în limpezirea... problemei acesteia. Și-atunci... m-a

creat ca pe-o „replică"... mi-a dat înfățișarea și numele aproape exact...

— Al meu ? !

— E convinsă că sînteți în prezent principala susținătoare a teoriei potrivit căreia Ela ar avea o origine extraterestră. M-ai gîndit ca o replică exactă a dumneavoastră, precizează cu degajare Inn. Dar programată pe... demonstrarea adevărului : cu probe indubitabile.

Se priveau în ochi, ochii aceia verzi care nu clipeau niciodată ai ciborgului i se părură deodată totuși omenești, „disputa" lor apărea paradoxală. Ela îi crease deci „o replică"... Pentru acest scop o crease ? Era reală toată povestea asta ?... Trăsăturile ei psihice principale să fi fost într-adevăr... neîncrederea și perseverența ? !

Avea să reușească această... creatură să-i infirme „cu probe indubitabile" teoria care... de fapt nu era a ordinatorului, ci a ei, a Inei Sind, cu privire la posibila origine extraterestră a Elei Nant ? !

— Dacă nu vă supărați, pot să vă fac o fotografie ?

Un puști era, se oprise lîngă ele, frapat probabil de asemănare, explică :

— Mă preocupă evoluția gemenilor, am o lucrare de susținut luna viitoare la examen, fotografia aceasta...

Poftim ce preocupa un puști din ciclul inferior ! Și le considera deci...

— Nu ! zise Ina brutal.

Tînărul cercetător al evoluției gemenilor o privi neînțelegînd probabil această reacție, murmură o scuză totuși, se îndepărtă nefericit. Din clădirea marelui pavilion apărară Harald și Cell Anx.

Erau la fel de înalți, aceiași umeri atletici, aproape identice figurile aspre, părul doar absolut alb al lui Anx contrasta vizibil cu părul negru aproape albăstriu al lui Harald. La Ela mai văzuse pletele acelea ca o noapte, ciudat lucru, pînă acum nu descoperise această asemănare... Asta însemna ce ?

— Asemănarea e într-adevăr uimitoare, zîmbi amuzat Anx, dînd cu ochii de Ina și Inn. Numai Ela Nant era în stare de-o trăznaie ca asta. Bine v-am găsit ! adăugă el oprindu-se lîngă Ina.

Era „o trăznaie" doar ? Sau această Inn se dădea drept Ina Sind în investigaţiile pe care le făcea ? !

— Trebuie să verificăm, totuşi ! făcu impacientat Harald, se întoarse spre ea : Ina, Cell Anx susţine că este imposibilă „o răpire", nava nu poate să-şi ia zborul nicicum.

— Iertaţi-mă, interveni Ina. Din ce-aţi spus, am înţeles că o cunoaşteţi pe Ela Nant ?

— Sigur că o cunosc ! zise Anx. A făcut aseară o comunicare foarte interesantă la clubul tinerilor cibernetician amatori. Ca autoare a ciborgului care a luat premiu la concursul de anul acesta. Un sau... o anume Hellen ! îşi aminti Anx. Am făcut parte din juriu atunci, Ela însă a lipsit. Acum a ţinut, ieri, la club, un fel de prelegere, sclipitoare aş spune ! N-aţi urmărit-o ?

— A fost dată prin staţiile de televiziune ? ! tresări Ina.

— Da. Dar mi se pare că în circuit D, numai pentru cluburile lor. A făcut o demonstraţie splendidă, confruntîndu-se cu trei din cei mai versaţi cibernetician care fuseseră invitaţi la club.

— Billen ? ! întrebă Harald.

— Nu Billen. Cu Billen trebuia să dea examen azi, rise Cell Anx. Pe cei trei i-a desfiinţat însă pur şi simplu, le-a argumentat că viitorul expediţiilor astrale după teoria lui Kund aparţine ciborgilor, că ciborgii din familia Hellen sînt absolut necesari. Sincer vorbind, nu-mi surîde ideea să construiesc de-aici înainte nave pentru ciborgi, înseamnă să-mi revizuiesc complet concepţiile artistice, dar de convins, m-a convins.

— Chiar „complet" să le revizuiţi ? surise Inn, intervenise în discuţie simplu, ca un partener, Anx o privi mirat.

— Cel puţin, aşa bănuiesc, zise el. Dar oricum, conferinţa asta a Elei m-a cîştigat de partea ei ; dealtfel întreaga asistenţă era în delir, n-am mai văzut aşa ceva.

— În delir aţi spus ? întrebă Ina.

— Hanna nu-i va mai putea ţine prea mult de vorbă pe reporteri şi savanţi, întrerupse preocupat Harald. Vreau totuşi să verificăm nava „Pallas" înainte de-a merge acolo savanţii şi reporterii.

— Asta se poate, acceptă Anx.

Urcară toți patru în vehicolul autodirijat, Harald fixă pe cadranul de bord punctul unde se afla „Pallas". Aparatul demară rapid, făcu un salt prelung peste mulțimea pestriță și aeronavele care așteptau cuminți, ateriză în perimetrul navei spațiale, chiar pe uriașa platformă hexagonală suspendată.

Doi oameni purtînd însemnele Centrului special și doi ciborgi tip T-39 apărură din spatele unuia din cei trei piloni telescopici ce susțineau emisfera gigantică a navei. Cell Anx coborî primul din vehicul, începu pe același ton amuzat :

— Ben, prietenii mei vor să facă o cercetare a navei, înaintea vizitei oficiale. Îi conduc eu, totul e-n ordine !

— Controlul A C trebuie totuși făcut, zise intransigent Ben.

— Nu-i timp, îi iau pe răspunderea mea ! decise Anx simplu, se întoarse spre cei trei invitați, spuse amabil : Intrați !

Și dacă Cell Anx ar fi fost o dublură din seria ciborgilor Elei ? gîndi îngrozită Ina.

Intrară în pilonul telescopic, era un lift, zburară cîteva secunde în sus, ieșiră într-o încăpere ovoidală, largă, aerată, care părea... o grădină interioară. Plante mari, mediteraneene și tropicale, în centru un glob-acvariu de cristal cu pești exotici. Asta putea fi orice altceva decît... o navă spațială !

— „Camera iluziilor mediteraneene" ! explică Anx. Ori camera de studiu și odihnă a echipajului. Pentru viața socială, eliminarea psihozelor de claustrare etc. Peretele acela are compartimente invizibile, care se pot izola totuși fonic, pentru orele de studiu. Microfilmotecile și discotecile sînt de invidiat, adăugă Anx. Vă interesează însă, probabil, punctul de comandă.

O scară ce părea de marmură, o platformă semilunară, pereți albaștri, uși care se deschideau mereu cu mult înaintea lor, o altă scară foarte largă, formată doar din cîteva trepte, lumini palide ce radiau parcă din pereții fosforescenți. Pătrunseră în sfîrșit într-o sferă imensă, atlas ceresc complet, în mijlocul căreia pășeau pe altă platformă suspendată. Era o potcoavă largă de cristal, pe care Anx înainta grăbit.

Masa de comandă părea să fie cea mai simplă din cîte văzuse pînă acum pe-o navă. Avea același format de potcoavă, de semilună mai precis spus, orientată însă invers față de platformă. În centru se afla un navigraf complicat, restul ecranelor, șase numai, erau stinse. Cadranele, butoanele, manetele erau inexistente. Două console de ordinator tronau de-o parte și de alta a scaunului pe care urma să stea pilotul.

— Atlasul ceresc este de fapt în legătură cu observatoarele de investigație de toate tipurile, precizează Cell Anx. Orice corp ceresc ori cea mai mică perturbare de cîmp ce apare în drumul navei este semnalat imediat. Computerele execută 96% din manevrele necesare ; un om n-ar fi oricum în stare să reacționeze cu promptitudinea care se impune. Sistemul gravitațional, temperatura, oxigenarea, umiditatea sînt reglate de asemenea în întregime de ordinator, tapetele relaxant-stimulative ale pereților sînt schimbate tot de calculatoare, în funcție de starea psihică a echipajului, recepționată prin senzori.

— Oamenilor ce le rămîne de făcut, de fapt ? se interesă Ina, gîndindu-se că, în definitiv, Ela avea dreptate, investigațiile extraterestre puteau fi efectuate, după cît se părea, foarte bine și fără prezența riscantă a vieții oamenilor.

— O, pînă în prezent, zise amuzat Cell Anx, se consideră, chiar pe această navă, că prezența omului este totuși absolut necesară. Marile decizii în expedițiile de proporții presupun plasticitate de gîndire, fantezie, adaptare rapidă la situații neprogramate. Ela Nant a demonstrat însă ieri că, tot pînă în prezent, nu am programat ciborgi și ordinatoare cu asemenea însușiri ; pe care le considerăm „aprioric, incompatibile" !

— Supravegherea și eventualele reparații ? întrebă Harald ca și cum n-ar fi auzit.

— Supravegherea instalațiilor se realizează oricum numai prin computere, surîse Cell Anx. Iar reparațiile exterioare se fac și în prezent prin ciborgi sau roboți dirijați. Cele interioare, de finețe... încă nu.

— Ați spus puțin înainte „*chiar* și pe această navă" ? remarcă Ina.

— Da. „Pallas" e copilul la care țin cel mai mult. Nu numai că am conceput-o ca pe un mare laborator perfect utilat, în care oamenii să se simtă realmente ca pe Terra, dar am înzestrat-o cu toate sistemele de securitate cerute de ultimele studii întreprinse ; astfel încît viața să fie în perfectă siguranță. Cea mai mică dereglare posibilă este anticipată și remediată imediat. De aceea mă mir că vi se pare posibilă o „deturnare" a ei, acum. După cum vedeți, zise Anx, apăsînd o clapă a consolei unuia din ordinatoarele laterale, grupurile energetic-planetare sînt încă goale.

Un ecran, invizibil pînă atunci, apăru exact în fața mesei de comandă ca printr-o vrajă. Indica ceva ce semăna a trei cadrane ovale ale căror ace se opriră la zero.

— Sau decuplate de camera containerelor combustibil, observă Inn simplu.

— A, nu ! asigură Cell Anx. Orice intervenție în sistemul de control cibernetic ar fi semnalată prompt de superordinatorul B.

— Cu condiția ca superordinatorul B să nu fi fost decuplat simultan, completă la fel de simplu ciborgul.

Cell Anx se întoarse uimit spre Inn, Harald întrebă :

— Presupui existența a două persoane care să fi executat operația ?

— Doi ciborgi, din grupul de pază, preciză Inn. Vă puteți convinge, dacă vom merge în camera containerelor combustibil.

— Să mergem acolo ! făcu Harald iritat. Cît mai repede.

Contrariat, Cell Anx o porni deja înapoi, îl urmară străbătînd platforma transparentă, pătrunseră într-un fel de tunel lung, trecură în liftul care se puse în mișcare imediat.

Senzația căderii în gol, scurtă, ușa care sărea în lături, o hală lungă și îngustă, un ciborg din grupul de control care apăruse în fața lor.

Anx se opri în dreptul unuia din ecranele centrale, cuplă un sistem de verificare, se întoarse spre ei zîmbitor :

— Nici un container cu combustibil planetar nu se află pe navă, zise el sigur.

Se răsuciră toți trei spre Inn care fixa fața ciborgului de pază, rămas încremenit, cu picioarele puțin depărtate, exact în mijlocul coridorului.

Și preț de cinci secunde asistară nedumeriți la confruntarea aceea tăcută, neverosimilă, neînțelegînd. Inn zise apoi, rar, parcă cu greutate :

— Este unul din cei doi... Camera de rezervă a combustibilului... destinat marilor pulsații.... Acolo trebuie căutat.

— Ce-i asta ? făcu nedumerit Cell Anx, privind aiurit de la un ciborg la altul. În aceeași clipă ciborgul de pază se întoarse, porni cu pas greu spre fundalul sălii.

— Oprește-te, X-30 ! strigă Harald.

Ciborgul se opri, două secunde doar, continuă apoi drumul, de data asta cu un pas mai iute.

— Întoarce-te ! strigă iritat și Cell Anx.

Ciborgul îmbrăcat în costumul argintiu își contiuă însă drumul, Anx apăsă o clapă din dreapta sa, ușa masivă din fundalul sălii se închise fulgerător.

Silueta argintie se opri parcă derutată, începu apoi să urce o scăriță din stînga sa, ajunse pe o pasarelă care se întindea deasupra întregii săli.

Harald Pin zvîcni în aceeași secundă se prinse cu mîinile de marginea pasarelei, un balans elastic rapid, se dădu peste cap urcîndu-se pe punțca îngustă pentru a ieși în întîmpinarea ciborgului care se apropia.

— Oprește-te ! porunci el hotărît, dar fără rezultat.

Ina scoase din geanta pe care-o avea pe umăr un obiect ce părea pudrieră, o deschise, întinse brațul, fixă prin capacul transparent silueta ciborgului de pază, declanșă un minuscul mecanism.

— Inutil ! șopti Inn lîngă ea. E condus !

Fluxul care țîșnise din micul aparat se dovedi într-adevăr fără efect, „blocarea completă" care ar fi trebuit s-o producă nu se realiză, silueta argintie se apropia amenințătoare.

Harald se dădu la o parte din drumul ciborgului care înainta cu pas greu. O luptă părea să se dea în creierul cibernetic, la fiecare pas făcut, ciborgul înainta însă, păru

că va trece pe lîngă omul care se lipise cu spatele de peretele sălii, brațul lui Harald zvîcni apoi fulgerător, lovitura căzu năpraznică pe fruntea ciborgului dereglat.

Era un punct vital care, izbit cu o asemenea forță, ar fi trebuit să neutralizeze toate sistemele de coordonare a mișcărilor, X-30 se plecă în față, se prinse însă cu mîinile de bara protectoare a pasarelei, repetă în sens invers mișcarea făcută de Harald, se prăbuși însă la picioarele lor cu o bufnitură teribilă.

— Atenție ! răsună vocea lui Inn.

Cell Anx fusese deja îmbrîncit, aruncat pur și simplu la pămînt, din spatele lor năvălise o a doua siluetă argintie, care se plecă peste ciborgul prăbușit, îl înhață și se întoarse spre ei amenințător.

Harald se aruncă de pe pasarelă, intenția era să izbească din zbor același punct vital, silueta argintie se feri însă făcînd un pas înainte, cu prada în brațe, se îndrepta acum spre ușa pe care intrase.

Ina se repezi spre el, simți brațul lui Inn care o prinse scurt, aruncînd-o înapoi, al doilea X-30 trecu pe lîngă ea, porni cu pas greoi spre ușa larg deschisă.

— Ce faci ? ! strigă înfuriată Ina, ochii aprigi se opriră în ochii lui Inn.

O fracțiune de secundă surîsul acela — mic și ironic ce nu era al ei — flutură pe buzele dublurii, care se răsuci apoi cu o mișcare iute, alergă spre X-30, se aruncă deodată printr-un plonjeu uluitor, înlănțuindu-i picioarele.

Se prăbușiră. În aceeași clipă, Anx bloca și ușa a doua, Harald era în picioare, se repezi spre cele trei siluete umanoide aflate pe podea, se trase însă reflex înapoi. Două explozii verzi, scurte, orbitoare, teribile, țîșniseră simultan din pieptul ciborgilor X-30, care încremeniseră acum definitiv ; Inn însă de asemenea...

— Nu te apropia ! strigă Anx, Ina trecu însă pe lîngă Harald, înaintă mai departe, îngenunchie, desprinse cu greu unul din brațele lui Inn din încleștarea care... o ucisese, privi fața frumoasă, ochii verzi, larg deschiși ai ciborgului cu plete aurii.

Zîmbetul mic persista pe fața de o stranie seninătate. Nu mai era însă același, Ina avu senzația ciudată... că privirea, surîsul acela întrebau :

— Acum crezi ? !...

•

Zlah coborî alene din aerosania cu care venise. Și încremeni. Un obiect ciudat se prăbușea vertiginos din senin spre coasta muntelui din față. Venea într-un unghi ciudat cu coasta și deodată Zlah înțelese și strînse o clipă ochii îngrozit. Ce nebuni erau aceia care-și permiteau o asemenea experiență, un asemenea risc infernal ? ! Obiectul, nu mai încăpea nici o îndoială, era barca propulsată de care-i vorbise ciborgul dispecer. Deci nu fusese o glumă. Atinsese acum panta, aproape de pisc și se prăvălea fulgerător pe gheața groasă care acoperea în întregime muntele Birn. Reușise ! Acel cineva nebun reușise !

Zlah urmări apoi îngrijorat cum improvizația de sanie începea să urce cu repeziciune panta opusă. Se opri însă curînd, epuizîndu-și forța inițială, și începu imediat să alunece înapoi. Zlah sări în aerosanie și porni cu toată viteza spre ea.

Barca se oprise definitiv acum și din ea se ridicară două mogîldețe în costume cosmice. Una din ele se repezi în întîmpinarea lui Zlah și Zlah o recunoscu.

— Glad ! exclamă el. Ar fi trebuit să-mi închipui ! Ești cel mai mare nebun din cîți am întîlnit vreodată, adăugă îmbrățișîndu-l.

— Zlah, rîse Glad, ești cel mai indiscret medic din toți medicii pe care-i voi întîlni cîndva.

Zlah privi în urma noului sosit la femeia care-i privea, la rîndu-i cu un zîmbet trist.

— Indiscret ? ! Cine este ?... Hellen ! ?

— Sigur că Hellen ! Dar nu știa că sînt Glad, ci Helt — un ciborg.

— Cum nu știa ? Ce ciborg ?

— Nu, nu te bucura de un pacient, n-am suferit nici un șoc.

— Despre ce ciborg vorbeai ?

— Cînd a venit prima oară pe Baza 17, Hellen era un robot dirijat, nu avea autonomie, Zlah ! Nu avea me-

morie... Varianta de azi e din tipul nou. Am găsit-o acum, pe o navă eșuată, țintind cu disperare infinitul.

— Și de ce nu i-ai spus cine ești ?

— Nu știu bine. Primul lucru care m-a întrebat după ce am salvat-o a fost „Ce tip de ciborg ești ?" „U-14", i-am răspuns. Și ea a luat-o în serios. Atunci... a rămas așa. Nu știu însă de ce m-a întrebat ce tip de ciborg sînt. De ce, Hellen ? Semănam cu un ciborg ?

Hellen tăcea privindu-l lung.

— Ce-i cu tine ? întrebă Glad.

— Am știut că ești om mai de mult, spuse încet Hellen. Și m-am convins că ești Glad, cînd ai hotărît să asolizăm în felul acesta. Nu te cunoșteam, dar Ela mi-a vorbit de tine mult.

— Dar de ce ai crezut la început că sînt ciborg ?

Hellen nu răspunse. Privi în jur și, fixînd un punct aerian, spuse simplu.

— Vine și Ela.

— Nu poate fi Ela, explică Zlah. Nu putea să fi ajuns așa de repede aici.

— Este Ela, repetă Hellen, privind în urma lui Glad, care alerga într-acolo.

Rachetoplanul descinse într-un picaj îndrăzneț. Din el sări o siluetă zveltă care alergă în întîmpinarea lui Glad.

— Este într-adevăr Ela, șopti uimit Zlah. Cînd naiba o fi venit ? !

Ela și Glad ajunseseră aproape unul de altul, Zlah îi văzu îmbrățișîndu-se.

— Hei ! strigă el. Unde vă treziți ? Și n-a stat în carantină ! adăugă deodată speriat, alergînd spre ei.

Glad se desprinse din îmbrățișare.

— Trebuie să stai și tu în carantină, Zlah ! strigă el rîzînd. Ai doar un costum de tip F și m-ai îmbrățișat ! Și acest drac de Hellen care trebuie purificat imediat. A înghițit o doză bună de radiații, ocupă-te, te rog, de ea ! Vă așteptăm la bază, încheie el sărind în rachetoplan și trîntind portiera. Aparatul decolă aproape instantaneu, înălțîndu-se cu repeziciune.

Zlah privi în urma lui cu brațele încrucișate pe piept, apoi se întoarse spre sanie. Hellen era acolo, încremenită în locul unde o lăsase.

— Urcă ! făcu Zlah morocănos.

— Ce înseamnă drac ? se interesă Hellen cu un aer absent.

— Hm ! Un ciborg din antichitate.

— În antichitate nu existau ciborgi, replică decis Hellen.

— Ba existau. Veniți din alte lumi sau din fantezia oamenilor. Îi numeau zei, draci și așa mai departe.

— Zei ? !... Și draci. Glad mi-a făcut deci un compliment ?...

— Da. E un fel de compliment în felul lui Glad. Să mergem acum. Să te predau colegului meu de la secția... draci contemporani.

VIII — SPRE ȚĂRMUL NIMĂNUI

Pe la zece dimineața, Ians Iason, care avusese ceva de rezolvat în oraș, se repezi pe-acasă. Intră în apartament, hotărît să vadă cu ochii lui, printr-un fel de „control inopinat", cum se descurcă Max-2. Peste o zi trebuia să completeze chestionarul privitor la utilitatea ciborgului, își aminti că formularul era infernal de plicticos.

Găsi camerele goale, Max-2 nicăieri. Îl strigă, ciborgul apăru de pe terasă părînd mirat.

— Ce făceai ? se interesă Ians Iason bănuitor.

— Mă odihneam, răspunse Max cuminte. Vi se pare ciudat ?

— Cum ? făcu indignat Ians Iason. Ți-am spus să-mi cureți cele trei costume, voi avea nevoie de ele după masă și tu te odihnești ? !

— Le-am curățat, bineînțeles. Vreți să le vedeți ?

— A, da ? Și... și scaunele alea cînd ai de gînd să le repari ? își aminti Ians cu artag.

— Binevoiți, vă rog, să vă uitați, începu Max conducîndu-l în sufragerie. Puteți spune care dintre scaune sînt cele noi și care sînt cele reparate ?

Culmea era că Iason nu ar fi fost în stare să spună așa ceva. Treaba fusese făcută impecabil, casa era într-o ordine desăvîrșită, praful inexistent. Chiar și vechea lui

bibliotecă în veşnică harababură aştepta acum aranjată, cărţile se înşirau perfect, niciuna cu un milimetru în afară de rînd. Pe primul raft îşi făcuse apariţia un catalog electronic, cu ajutorul căruia, îi explică Max, putea găsi orice carte imediat.

— Şi masa e gata ?

— Nu ştiaţi, se miră Max, că prînzul trebuie pregătit numai cu puţin înainte de a se servi ? Este abia ora zece şi cinci minute, nu ?

— Şi cinci ? ! se miră Iason, privindu-şi nedumerit ceasul. M-a căutat cineva la telefon ?

— Nu, desigur. V-aş fi spus. Aşteptaţi un telefon ?

Ians Iason nu răspunse, tot ce-l frămînta era cum ar fi putut fi scos zece minute din funcţiune Max-2, n-avea nici un chef să asculte ce avea să vorbească la telefon. Pentru că Max-2 avea obiceiul urît să pîrască. Ians Iason descoperise asta chiar a doua zi după ce-l aduseseră în casă. Max îi reclamase pe copii că au intîrziat venind de la şcoală ; Adi cu 17 minute, Nel cu 81 de minute. Sigur, nu era bine ca puştii să umble brambura, dar şi „turnătoria asta la minut" pe Ians Iason îl cam iritase.

Îl trimise aşadar pe Max înapoi pe terasă, închise uşa, formă cîteva numere de telefon, nu găsi pe cine căuta, se întoarse burzuluit la serviciu.

Cînd reveni la prînz acasă, o găsi pe Jeni Iason plină de nervi. În lipsa lor, Max-2 se apucase să facă mîncarea — adevărul era că de gătit, gătea mai bine decît bucătarii electronici de la restaurante, păcătosul — dar omisese existenţa lui Mitzu care, înainte de a fi spus, era un cotoi alintat şi obraznic. Mitzu se strecurase în bucătărie ca o umbră şi încercase să şterpelească o bucăţică de carne, cu dexteritatea aceea înduioşătoare şi în alte rînduri nesancţionată. De data asta însă, o mişcare fulgerătoare prevenise infracţiunea, o mînă de fier îl înşfăcase de gît, ţinîndu-l suspendat ca pe o pungă, apoi motanul fu sechestrat, pînă la venirea acasă a familiei, într-o colivie pentru canari pe care, ce-i drept, tot el îi mîncase cîndva, dar care se dovedi teribil de incomodă. Mitzu protestase energic, ba, sîcîit se pare şi de Nel, făcuse o adevărată criză de isterie pisicească, sfîrşi prin a urla atît de strașnic, încît Jeni Iason se speriase cînd intrase

în casă, crezînd c-a turbat. Și toate astea pentru că Jeni îi interzisese lui Max să mai gonească „pisicuțul" din apartament. Cine era de vină ? El, Ians Iason, era pus acum „arbitru", luat adică de Jeni drept arbitru. Atît i-ar fi trebuit să spună că... vinovat era Mitzu.

Cel care „nu se orientase" fu deci Max, care, probabil pentru a se reabilita, anunță că găsise printre cărțile vechi din biblioteca lui Jeni Iason, legate acum frumos, cîteva scrisori rătăcite, pe care „probabil le căutase de mult".

— Dă-le-ncoace ! făcu repede Jeni.

— Ce scrisori sînt alea ? se interesă Ians.

Și uite-așa, începu o discuție, copiii fură goniți pe terasă, o șterseră chicotind, urmă o scenă destul de neplăcută, încheiată totuși cu bine. Scrisorile erau de la un adorator din tinerețe al lui Jeni, dar, din fericire, Ians Iason nu era gelos retrospectiv.

Defensiva însoțită de lacrimile de rigoare ale lui Jeni — care anunță că asta a fost totuși o imixtiune în sentimentele ei intime, provocată de Max — se transformă însă într-o vulcanică ofensivă imediat ce Max care așteptase cuminte încheierea ostilităților, începu cu următoarea frază, adresată de astă dată capului familiei :

— La ora 10,06, după ce ați plecat de-acasă...

— La 10,08 ? ! izbucni mama celor doi tineri care abia reveniseră de pe terasă și țipau că le e foame. Ce-ai căutat dumneata acasă la ora zece ? continuă ea cuprinsă de-o nevrednică bănuială, în care Ians Iason simți că un rol trebuia să fi avut memoria unei vecine bătrîne, atentă și binevoitoare.

— Draga mea, dar am avut ceva de rezolvat în oraș, am trecut pe-aici, să văd...

— Adi, Nel, pe terasă ! Imediat ! strigă Jeni Iason și după ce tînăra generație dispăruse bombănind și dîndu-și coate, Jeni se întoarse spre Ians în ochi cu o sclipire sfidătoare : Da, dragul meu. De ce spuneai c-ai venit la zece aici ?

— ... A întrebat de dumneavoastră, continuă Max, care nu apucase să sfîrșească mesajul, o tînără. N-a vrut să-și spună numele, dar...

— Ah ! făcu Jeni Iason, parcă s-ar fi ars. Deci, așa ? !

— Trebuie să fi fost o confuzie ! explică Ians, simțind însă că în cameră se făcuse ciudat de cald.

— Nu, obiectă Max, nu era o confuzie. A întrebat dacă e numărul dumneavoastră de telefon. Dealtfel, creduse inițial că sînteți la aparat, vi se adresa pe numele mic.

— Ah ! făcu din nou Jeni Iason, de data asta parcă ar fi mușcat-o un șarpe. Așa ? ! începu ea, pregătindu-se probabil să repete la scenă deschisă jocul motanului din colivie. Pe numele mic, deci ? !

— Atunci o fi fost o colegă de serviciu, draga mea, ce știu eu...

— Nu era colegă de serviciu, preciză imperturbabil Max, hotărît se vede să nu dea naștere unei confuzii. Nu avea deloc o voce de colegă de serviciu, adăugă el doct și întrebă : Doriți să ascultați ? Am înregistrat convorbirea și...

— Da ! țăie cu vioiciune Jeni.

— Ba nu ! tresări Ians.

— Ba da !

— Nu ! !

— Așa ? !

Ians Iason se trezi pălmuit. După care Jeni Iason se retrase să plîngă în dormitor, Nel băgă capul pe ușă să întrebe dacă mai mănîncă azi, Max anunță prompt că masa poate fi servită oricînd.

— Șterge imediat tîmpenia aia de înregistrare ! făcu Ians Iason și trecu furios în camera sa.

— Îți dau pe înregistrare... începu Nel, dar se opri. Îți dau... ce vrei tu, Max ! Unde e ? șopti el.

— Înregistrarea a fost ștearsă, anunță sec Max. Era în capul meu.

— Oh ! Prostule !

— Ba tu ești un prost ! se supără Adi și Max, încurajat, o anunță că-i reparase în dimineața aceea pianina electronică ce fusese „complet dezacordată".

— Vai, ce bine-i pare ! rîse Nel. Uită-te la ea, acum va reîncepe lecțiile de pian sau va mai da trei timbre unui coleg pentru a-i dezacorda pianina.

— Taci ! izbucni Adi, dar Nel Iason se înălță pe vîrfuri și îl bătu pe Max pe spate încîntat :

— Max, dragul meu, ești o bomboană ! De-acum, Adi o să te iubească și ea foarte mult ! Mîncăm azi ceva ! ?

*

Oll Ner își potrivea pentru a treia oară înclinația măsuței de lucru. În dreapta și în stînga ei, pe două ecrane mari, se succedau mereu și mereu imagini fără înțeles. Păreau să fie diferite faze ale operației de recuperare a pilotului Iv Pard, Oll nu le arunca însă măcar o privire, ochii ei rătăceau în gol.

Din locul unde se afla, Rita Gay avu impresia că doctorița privea chiar spre ea.

Nu era posibil. Peretele care le despărțea rămînea pentru Oll opac, gîndurile ei zburau desigur la comunicarea privind recuperarea lui Pard, pe care profesorul Ben Bon i-o ceruse pentru deschiderea cursurilor de medicină spațială. La asta oare se gîndea ?...

Rita se apropie de ușa din stînga ei, o blocă, reveni lîngă unul din aparatele cabinei secrete de investigare, începu să privească de data asta prin ocularul lunetei, în camera unde se afla Oll.

Undeva în spatele doctoriței, un tub mic se desprinse discret din perete, începu să se miște abia perceptibil, se opri. Direcția era bună, trebuia fixată distanța și introdus codul Psi al subiectului. Chiar Oll îi explicase procedura de analiză, o aplicaseră împreună asupra unuia din cibernetic ienii Bazei 12 care suferise o dereglare psihică de gradul trei. Rita efectuă operația, regla de cîteva ori aparatul prin aproximările succesive ale computerului, o pată mică, roșie apăru subit în centrul ocularului care fixa capul blondei și meditativei Oll.

Cu buzele strînse mult, cu degete nervoase, Rita Gay efectua ultimul racord cu ecranul aparatului în fața căruia era. Se aștepta ca acolo să apară Iv ori Ben Bon ori una din fazele operației de recuperare. Și totuși nu, dacă analizatorul Psi al doctoriței nu greșea, gîndurile lui Oll rătăceau în cu totul altă direcție.

Întîi difuz, apoi tot mai clar — reglajul computerului funcționa perfect — pe ecranul rotund se contura o imagine cu totul străină, absolut necunoascută. Era o pădurice de mesteceni, marginea unei pădurici de mesteceni, dincolo de care se întindea o stepă fără sfîrșit... Toamnă părea să fie. Peisajul cuminte, muiat într-un galben arămiu se destrămă brusc, o altă pădure, imensă, de brațe metalice, argintii, care se înălțau spre cer luase locul idilicei viziuni anterioare. Imaginea asta Rita o cunoștea. Era unul din marile complexe de ascultare „a muzicii spațiilor interstelare", ar fi spus Iv, mai exact Ann, un complex plasat între patru orașe surori, care creșcuseră într-un singur an în inima întinderilor cîndva pustii ale Asiei. Apoi, din nou, gîndurile lui Oll reveniră la marginea dispărutei pădurici cu trunchiuri albe, strălucitoare în razele puternice ale soarelui pămîntean. Gînduri nostalgice. Ce însemna asta ?

Un clinchet abia auzit, imaginea se șterse subit, Oll se ridicase repede din fotoliul relaxant, apăsă din mers o clapă, ecranele pe care curgeau secvențe de neînțeles se stinseră, Rita Gay abandonă analizatorul Psi, privi intrigată în camera unde se afla Oll.

Iv Pard intrase. Oll se îndrepta cu ochii ei numai soare spre el.

— Ai scăpat, în sfîrșit ?

— Da, mormăi indispus Iv, ridicînd din umerii mari. Rămîn la părerea că acest Ben Bon e un încurcă-lume. Că toată comisia asta e formată din...

— Te înșeli ! rîse Oll. Bătrînul și jovialul Bon e unul din cei mai mari medici, căruia îi datorezi de fapt viața, mi-a fost profesor.

Africanul își turna o băutură răcoritoare, se-ntoarse iritat spre ea, începu pe un ton agresiv :

— Nu-mi plac oamenii excesiv de modești, Oll ! Ți-am mai spus.

— De multe ori mi-ai mai spus, îl corectă Oll.

— Ben Bon n-ar fi fost în stare să mă salveze, părerea lui, dacă vrei să știi, e că ai făcut cu mine „o mică vrăjitorie ! Inexplicabilă". A rămas „consternat", cînd

l-am întîmpinat pe cosmodrom. Se-aştepta să vadă probabil un fel de mumie, într-un sicriu de sticlă ! Două zile comisia s-a ocupat de teste tîmpite, pentru a vedea „dacă sînt într-adevăr Iv Pard sau altcineva" !

— Mă interesează rezultatul final, concluziile comisiei.

— Au trebuit să decreteze că „straniul accident" n-a lăsat nici o urmă. Ceea ce nu i-a împiedicat să-mi propună să devin un fel de cobai al lor.

— Cum un fel de cobai ? se întunecă doctoriţa.

— Mi-au propus să merg cu ei într-un laborator de pe Terra, unde „posibila şi ciudata mea particularitate de anticipare să fie analizată mai atent". Caraghioşii nu cred de fapt nimic ! Faptul că din tot setul înregistrat al sondajului Psi pe care mi l-ai făcut înainte de-a mă trezi s-au rătăcit tocmai imaginile cu nava aceea fantomă şi cele privind trăirea unui timp viitor... îi face să suspecteze această realitate ! Nu văd, deci nu cred !

— Din moment ce te invită pe Terra... începu Oll.

— N-am nevoie să mă invite pe Terra ! izbucni surescitat Iv. Ce să fac eu pe Terra ? Sînt pilot spaţial, am unul din cele mai bune sisteme psihice, pot participa la experimentul care se pregăteşte cu „Pallas". Hanna a plecat acolo, perfect, voi fi pilotul secund ! S-ar putea şă nu se mai repete, dar există o *şansă*, una poate la un milion, să dispun de proprietatea, inexplicabilă încă, de a stabili un contact, Oll, un contact imaginat pînă azi doar de poeţi, cu un timp viitor ! În momentul salturilor spaţiale, nu într-un laborator de pe Terra ! Îţi dai seama ce-nseamnă o punte de legătură, chiar fragmentară, cu un timp ce urmează a veni ? !

— Îmi dau seama de un singur lucru, zîmbi cald Oll. Că „sistemul tău psihic de invidiat" nu este acum chiar...

— Dar m-au chinuit şapte zile cu testele lor idioate, Oll ! Orice om normal ar fi înnebunit în timpul ăsta şi pe deasupra nu cred, nu vor să încerce măcar...

— Perfect, Iv, perfect ! şopti veselă Oll, îi acoperise gura cu palma ei mică, îl conduse de braţ pînă lîngă unul din fotoliile relaxante, îl instală, se aşeză pe braţul fotoliului zîmbind, cu ochii aceia mereu luminoşi. Iv, ai face

o greşeală incalificabilă, dacă ai încerca să te aventurezi într-o expediţie spaţială acum. Nu eşti chiar... atît de perfect restabilit pe cît crezi...

— Ba da, Oll !

— Dacă vrei, dacă ţii neapărat... şoväi Oll, am să-ţi arăt şi un alt test, pe care ţi l-am făcut... dar pe care comisia l-a omis.

Iv o privea atent, tăcu, privirea lui fugi apoi din ochii doctoriţei.

— Îţi propun altceva, Iv, reveni repede Oll la tonul zglobiu.

— Ce anume ?

— Plec în concediu pe Terra, anunţă Oll ridicîndu-se. Peste trei zile. Vreau să rup, timp de două luni cu lumea ordinatoarelor şi complexelor ultramoderne... Iv, şopti ea o răsuflare fierbinte Oll, pe Pămînt sînt încă locuri de vis, pe care sînt sigură că şcoala piloţilor spaţiali te-a făcut să nu le cunoşti. Sînt sigură că n-ai dormit o noapte într-o pădure de fagi, că n-ai gonit într-o sanie trasă de cîini sub cerul aurorelor boreale, că n-ai străbătut cu piciorul măcar o savană africană ! Că n-ai fost în fascinantele ferme subnevatice din Pacific, în marea rezervaţie australiană ori pe ţărmurile insulelor de coral ! E nepermis să nu vezi toată frumuseţea bătrînei Terra, înainte de-a te-aventura iarăşi spre noaptea fără sfîrşit.

— Oll, eşti chemată de urgenţă în camera G-6 ! se auzi vocea asistentei de serviciu. Iartă-mă, dar comisia vrea să plece cu nava zero-şapte. Ţin să discute neapărat cu tine, înainte de-a urca la bord.

— O ! Comisia specială s-ar părea că vrea să se ocupe şi de mica vrăjitoare, surîse Oll, se întoarse spre Iv, îl privi lung, concluse pe un ton foarte scăzut : Iartă-mă... dacă am spus prea mult.

Iv rămăsese nemişcat în fotoliul său, Oll se îndreptă cu pas iute, dispăru prin uşa care se închise în urma ei. Rita făcu să dispară peretele care-i despărţea, se opri lîngă pilotul ce părea adormit.

— A uitat din înşirarea fascinantelor frumuseţi ale Terrei grădinile de cireşi, zise Rita. Şi fetele în chimono.

Iv tresări uşor, o privi nedumerit, mormăi :

— Ai ascultat ?

— Întîmplător. Ai vorbit deci în fața comisiei despre efectul secundar Q ?

— Da, Rita. Trebuia.

— Te-au crezut ?

— ...Se pare că nu.

— Te-am prevenit că nu vor crede ?

— Îi voi face să creadă ! izbucni Iv. Dacă nu pe Pallas, voi urca pînă la urmă pe o navă a proiectului Argos !

— Pînă la urmă ?

— Oll spune că deocamdată... sînt în convalescență ! bombăni abătut Iv.

— Te simți în convalescență ?

— Nu.

— Înțelegi de ce ține Oll să renunți „temporar" la zborurile spațiale ?

Întorsese spre ea o față nedumerită ; părea sincer.

— Chiar nu înțelegi ?

— ...Nu, zise Iv.

— Oll e o femeie minunată, începu Rita instalîndu-se pe marginea măsuței de lucru. Care vrea să-și desăvîrșească opera, făcîndu-te să uiți... ce nu vei putea uita.

Înregistră reacția pilotului, ochii săi care se opriseră cu ceva aprig în ochii ei, Rita continuă pe același ton sec :

— Ți s-a spus că Ann a murit într-un accident de laborator. Asta ca să nu încerci să fugi după ea.

— Cum ? șopti Iv. Ce-ai spus ?

— Suferea de un fel de complex, a fugit de fapt pe o navă spațială care nu a mai putut fi ajunsă.

— Nu-i adevărat ! strigă Iv. Nu e posibil, reluă însă el neconvins.

— Ann a plecat pe o navă Meteor, în urmă cu șase luni, continuă inflexibil glasul Ritei. Nu vreau să te mint, există doar o șansă din zece ca ea să mai trăiască. Undeva, acolo, în afara Sistemului Solar, unde a dus-o superviteza navei pe care n-a mai putut-o controla. De unde nu se poate întoarce. Dar de unde... ar putea fi adusă.

— Adusă ? ! șopti Iv, ochii îi străluceau.

— Am nevoie de un pilot bun, continuă la fel de mă-

surat Rita, pentru o experiență fără precedent. Foarte riscantă, Centrul solar de securitate n-ar accepta-o, desigur. Te interesează ?

*

— Și o suspectează pe Ela ?

— Da, Hellen, dar nu numai pe ea. Ți-am spus că în Sistemul Solar se petrec evenimente inexplicabile ; deocamdată despre care nu se discută. Prefer deci să rămîn la motivul pentru care ești aici. „Boala" ta...

— Este ceva grav ? întrebă atonal Hellen.

Lar se învîrtea în jurul ei de mult timp, comparînd o serie de rezultate. Era un ciborg cu înfățișare semiumană, pe care, în gînd, Hellen îl aprecie ca fiind foarte urît. Răspunse fără grabă, strîngîndu-și aparatura pe care o desfășurase prin toată camera :

— Nu. În afara iradierii, care a fost acum absorbită complet, nu aveai nici măcar un releu defect. Ești în perfectă stare.

— Pot să plec ?

— Nu. Vreau să-ți mai fac un ultim control de ansamblu.

Își instală meticulos pacienta cu spatele la un perete ecran, fixîndu-i capul și brațele în niște brățări metalice.

Trecu un timp în care măsură cu atenție oscilațiile de pe ecranul tabloului de comandă.

— Lar, întrebă deodată Hellen, crezi că arta reflectă realitatea ?

— Așa se spune, răspunse preocupat Lar. Nu mă pricep.

— Spune-mi, Lar, ai citit multe romane ? Romane pentru oameni, nu pentru roboți.

— Cîteva. Sînt foarte plicticoase.

— De ce sfîrșesc oare marea majoritate a romanelor de dragoste în pragul căsniciei ? întrebă Hellen. Știi, mi se pare că e un mod de a spune că între dragoste și căsnicie nu prea există tangență... Să fie adevărat ?

— Nu mă pricep la lucrurile astea, repetă mormăit Lar. Sînt numai un medic pentru ciborgi.

Tăcură un timp, urmărindu-și fiecare gîndurile, apoi Hellen întrebă din nou :

— De ce m-a salvat oare Glad ?

— ... ?

— Știi... continuă Hellen, făcînd pauze lungi, eram pe o navă eșuată... pe care n-o mai puteam controla. Lansasem semnalele de ajutor, dar mă credeam pierdută. Dix, ciborgul pilot pierise... A fost îngrozitor, Lar !... Și... nu credeam că cineva va risca pentru a mă salva... Cînd l-am văzut pe Glad intrînd în cabina navei... N-am crezut că un om va risca pentru mine. De-asta eram convinsă că e un ciborg, că...

— Era o manevră periculoasă ?

— Foarte periculoasă, cred. Apoi, cînd am coborît pe asteroidul Bazei 17 el a riscat din nou, a doua oară, în căderea aceea nebunească.

— Ce vrei să demonstrezi cu asta ?

— Nimic. E ciudat ! zise evaziv Hellen. Continuă apoi să întrebe banalități despre aparatura din cameră. Iar răspundea rar, neatent. Știi, Lar, reluă Hellen, Bilten, un mare cibernetician, mi-a spus că a iubi, la oameni, înseamnă să ții la viața cuiva mai mult decît la viața ta. Crezi că-i adevărat ?

— Cred că trebuie să-ți mai fac o dată analizele astea.

— N-au ieșit bine ?

— Ba tocmai, ies foarte bine.

— ...A... !

— Ce spuneai ?

— Nu spuneam nimic, zise Hellen.

Și din nou trecu un timp în care tăcură amîndoi.

Deodată din aparatul de control se desprinse o voce care părea a fi a lui Hellen, scandînd egal și frumos : „Plîngînd, la pieptul tău m-aș strînge ; și ți-aș șopti ce dor mi-a fost"...

Hellen dădu un țipat mic.

— De unde sînt versurile astea ? ! întrebă Lar.

— E o mîrșăvie ! strigă Hellen, zbătîndu-se să scape din rețeaua metalică. Cum îți permiți să-mi asculți, să-mi sonorizezi gîndurile fără să mă avertizezi ? ! Ești, ești o mașină ! Un robot obtuz, nu un ciborg !

— De unde sînt versurile astea ? repetă Lar. Nu pot fi ale tale.

— Nu te interesează. Dă-mi drumul imediat ! !

Lar desfăcu brățările care-i imobilizau pacienta.

— În definitiv, toate rezultatele sînt absolut pozitive, zise el. Totuși, de unde erau versurile ? Sînt frumoase...

— Aparțin Elei, spuse scurt Hellen. Le-a scris de mult, cînd eram amîndouă pe Terra. Dar ei nu-i plăcea poezia asta. A ars-o !... Pot să plec ?

— Unde ?

Hellen îl privi pentru prima dată cu atenție.

— Nu știu, spuse. Și adăugă : Ea îl iubește foarte mult.

— ...Hellen, în lanțul tău logic s-a strecurat o greșeală.

Din ușă, Hellen răspunse încet :

— Nu cred, Lar. Și te rog... să nu le spui nimic. Te rog mult !

•

— Poate nu ai avut timp să vezi rapoartele noastre, nu se mai putu abține Ina. Ai fi înțeles că felicitările pentru prevenirea deturnării trebuiau adresate...

— Pe Ela Nant n-am mai prins-o pe Terra, altfel o invitam bineînțeles, întrerupse Lev Gorr cu același aer destins. Lăsați fleacurile, în verificarea Ipotezei Nessus am greșit pînă în prezent toți. Asta era însă normal, ne-am confruntat cu fenomene absolut fără precedent. Esențial e că la Universitatea Delphi și în alte trei centre de cercetare n-a avut loc nici o catastrofă, că Iv Pard trăiește, că nava Pallas și savanții care urmau să urce pe ea nu au fost răpiți. Asta contează, restul...

— Dar toate astea nu ni se datoresc nouă, Lev ! observă Harald.

— Aici vă cam înșelați, zîmbi cu aerul lui bonom Lev Gorr. Important nu e să acționăm noi, cîteva sute ; ci că oamenii Sistemului Solar au reacționat în momentele cheie ca un mecanism prompt, în mare parte pe baza pregătirii anterioare pe care le-o făcusem ; că ai reușit s-o atragi și pe Ela de partea noastră. Adaug că „serialele de anticipație", bine comentate, și-au atins scopul, alți oameni și, culmea, doi ciborgi amatori de emisiuni științifico-fantastice, ne-au semnalat ciudate coincidențe cu scenariul.

— Ce coincidențe ? se interesă Ina.

— Mesaje dirijate spre aceeași zonă 7-II-B. Ca și în primul caz semnalat de acea Delia Dyn, au fost utilizate discret emițătoarele noastre de tip S, rise Gorr. Am fost sesizați de asemenea asupra unor mici sfere plutitoare, confundate de unii pînă acum cu fulgere globulare. Ori considerate simple halucinații.

— Ce presupun specialiștii că sînt aceste minisfere ?

— Harald, știi cum sînt specialiștii ! spuse cu tonul lui lent Lev Gorr. Au lansat pînă în prezent 19 ipoteze, una mai probabilă și mai argumentată decît alta. Practic, nu știm la ora actuală dacă micuțele sfere sînt instrumente perfecționate de spionaj sau...

— Sau ce ? tresări Ina.

— Sau o altă formă de viață, zise rar Lev, adăugă : Personal cred că sînt instrumente ; cibernetice ; de un tip foarte ingenios. Culeg cine știe de cînd informații despre noi, pe care le expediază celor ce i-au trimis. Mi se pare interesant că au intrat în contact cu aparatele noastre cibernetice, că le-au preferat oamenilor.

— Dar e absolut firesc ! observă Harald. Noi am programat ordinatoarele și ciborgii de tip U pentru asemenea contacte cu lumi necunoscute. Presupunînd că un limbaj matematic e mai accesibil pentru două civilizații avansate. De ce n-ar fi presupus și ei la fel ? De ce n-ar fi micile lor sfere ceva similar ordinatoarelor noastre de tip U ?

— Din două motive, logice pentru noi, zîmbi Lev. Se „sinucid", asta voi ați stabilit. Ordinatoarele noastre nu fac așa ceva. În al doilea rînd, trăiesc într-un fel de simbioză cu computerele ori ciborgii noștri, se alimentează cu energia lor, probabil, le folosesc pentru culegerea de informații ori transmiterea de mesaje, deci au stabilit un sistem de comunicare comun. Au depășit așadar faza contactului pentru care gîndisem noi ordinatoarele U, nu încearcă însă să ia legătura cu noi. Este adevărat, ar fi posibil ca limbajul pămîntean să le fie accesibil doar prin filtrul ordinatoarelor, cu acestea înțelegîndu-se prin limbajul Fita, despre care Ela pretinde că ar fi „universal cibernetic".

— Și uite-așa, constată Ina, revenim la Ela Nant, singurul om care, în mod ciudat, înțelege acel limbaj.

— S-ar putea să nu fie singurul, zise încet Lev. Pal Pent apreciază că Rita Gay reușește să corespondeze de

semenea cu ordinatoarele de tip nou pe care le-a creat în secret ! Performanţele par mai modeste decît ale Elei, am trimis totuşi doi investigatori speciali pe Baza 12.

— Misiunea noastră continuă deci ?

— Continuă, Harald. În esenţă, trebuie să-i convingeţi pe Ela şi pe Glad să participe la expediţia „Pallas". Vom încerca să forţăm un contact cu nava bază extraterestră, care pare să se afle în sectorul 7 ori 8-II-B.

— Eşti sigur că sîntem cei mai indicaţi ? se îndoi Harald.

— Aveţi pentru asta toate calităţile necesare.

— Da, eu „perseverenţă şi neîncredere nativă", nu ? rîse gînditoare Ina. Mă tem, Lev, adăugă ea, că după sacrificiul acelei Inn, care-a pierit în locul meu... am pierdut una din aceste calităţi.

— Dacă ! o ajută Lev Gorr, o privea atent.

— Dacă nu cumva... Ela Nant n-a vizat tocmai asta, rîse Ina.

— Aşa e perfect ! acceptă Lev. Vă urez succes !

*

— Şi ai pierdut examenul ? întrebă amuzat Glad.

— Da. Mai precis, mi-a anulat examenul pe care mi-l luase Hellen. Singura posibilitate de a trece la Bilten e să lămuresc cu ea „de unde a luat iniţiativa". Am impresia că l-am speriat şi pe el. Pe toţi îi sperii, şopti Ela cu un surîs trist. Chit că... l-am salvat pe caraghiosul de Bilten şi pe alţi ilustri savanţi.

— Cum i-ai salvat ?

— Cineva, nu ştiu încă cine, voia să-i răpească.

— Să-i răpească ?

— Da. Se petrece totuşi ceva ciudat, Glad... Încep să cred... că au dreptate cu Ipoteza Nessus a lor. Numai că ei cred. proştii... Cu Hellen va ieşi iarăşi tărăboi, prevăd asta.

— Îmi pare cu atît mai bine că ţi-am adus-o, rîse Glad.

— A fost o nebunie, peroră indignată Ela. Pentru un ciborg, oricare ar fi el, nu-ţi rişti viaţa. Ciborgii au fost inventaţi tocmai pentru...

— Ela !... A fost, poate, o mică nebunie, recunoscu rîzînd Glad. Dar... reveneam după o despărțire pe care am simțit-o tare lungă, fără a-ți aduce o floare măcar. Am fost fericit că întîmplarea îmi dădea posibilitatea de... a-ți face un mic dar. Hellen părea pierdută. Știam că ții la acest ciborg mai mult decît la oricare altul. Și ai de ce !

— Am înțeles, spuse Ela preocupată. Îți mulțumesc. Dar îți repet, Glad, adăugă ea crescendo. Te rog... îți interzic să-ți mai riști viața în modul acesta inutil.

— Dragostea mea e deci ceva inutil ! ?

— Oh ! Mă iubești, dar mă lași singură de cîte ori ai ocazia. Ai rămas pe Baza 16...

— Se spune că depărtările intensifică marile iubiri.

— Dar intensifică, se supără copilărește Ela. Și dacă m-ar fi răpit cineva ? ! Și m-ar fi dus — adăugă ea cu un aer visător — într-o lume depărtată, foarte depărtată... Din care, după ipoteza Inei și-a lui Harald, am venit pe Pămînt ? !

— În clipa asta... spuse serios Glad, simt că, pentru a te găsi, aș fi în stare... să răsucesc axa Galaxiei ! Te-aș găsi. Oriunde.

— Ai... răsuci axa Galaxiei ? ! Glad, ăsta e un neadevăr !... Dar e un neadevăr obiectiv, foarte drăguț ! Știi că te cred ! ?... Dar tu nu crezi că ar fi mai simplu să nu mă pierzi ?...

Pe ușă năvăli Zlah, realmente speriat.

— Hellen a fugit, zise el dintr-o răsuflare.

— Cuum ! ? !... făcu Glad.

— A fugit ! Acum am fost anunțat. S-a urcat pe o micronavă de pasageri care urma să plece mîine și a fugit. Se îndreaptă cu o supraviteză spre zona 8-II-B. Stați ! Nu mai poate fi ajunsă. Vă repet : a prins o supraviteză. Glad, Ela, sînteți încă în carantină. Nu, nu veți ieși de-aici. E inutil...

— De cît timp a părăsit... ?,

— O supraviteză... ! E, într-adevăr inutil, spuse Glad. Și deosebit de ciudat. Cînd am găsit-o, nava ei se îndrepta spre 8-II-B... I-am spus că e o zonă de unde nu s-a întors nimeni încă.

— Și ! ?

— Nimic... !

— Spune-mi, întrebă repede Ela, în timpul drumului ceva din comportarea, din reacțiile ei ți s-a părut bizar ?

— Nu. Absolut nimic. În afară, poate, își aminti Glad, de o maleabilitate de gîndire superioară ciborgilor obișnuiți...

— Care consta în ce ?

— Cred că în fantezie. M-a întrebat, de exemplu, ce ar fi întîmplat dacă n-aș fi salvat-o ! I-am spus că era posibil să piară. Și se temea de moarte. Nu înțeleg cum a putut pleca acum spre 8-II-B...

— Fantezia era prevăzută ca o posibilitate în calculele proiectelor mele, spuse Ela. Instinctul de conservare este iarăși propriu ciborgilor independenți. Nu cred că ăsta este motivul.

— Atunci de ce a fugit ? întrebă Zlah.

— Nu știu, zise Ela, manevrînd butoanele videofonului, pe al cărui ecran apăru Lar. Unde e Hellen ? întrebă scurt Ela.

— A plecat acum vreo trei ore, răspunse ciborgul. Era în perfectă stare.

— Unde a plecat ?

— Nu știu.

— Lar, ești ultimul care-a comunicat cu Hellen. Ea se îndreaptă acum spre moarte, poate a și pierit. Ce a spus ? Ce ți s-a părut ciudat în comportarea ei ? !

Lar îi privi atent, cu ochi rotunzi și mari, care păreau obosiți. Îl privea, prin ecran, mai mult pe Glad. Spuse rar :

— Toate reacțiile ei erau normale. Iată rezultatele.

— Întreb ce o preocupa, ce a vorbit cu tine ?

— Nimic, răspunse încet, dar sigur Lar, continuînd să-l privească pe Glad. N-a vorbit nimic.

•

Jeni Iason plecase să facă niște cumpărături. Din cauza comodității sale obișnuite, Ians Iason rămăsese acasă cuminte, pretextînd o dorință subită de a supraveghea personal educația tinerei generații. Atacă chiar o problemă de matematică de-a lui Adi și asudă pînă într-un tîrziu, trăgînd cu urechea nemulțumit cum, în camera vecină, Max demonstra, pe baze absolut logice, printr-o metodă cam so-

cratică, raporturile sintactice care se stabilesc între părțile principale și secundare de propoziție.

Când ciborgul îl trimise în pauză pe Nel și-și făcu apariția din camera alăturată, Ians Iason nu se putu abține să-i declare că problemele elevilor din ziua de azi sînt extrem de complicate pentru mintea lor. Zîsese aceasta, întinzînd în față, nu fără satisfacție, foaia care conținea rezolvarea problemei.

Max privi trei secunde hîrtia, îi atrase atenția că problemele din carte sînt științific stabilite „pe măsura dezvoltării inteligenței unui copil de 12 ani" și completă amintind că rezultatul găsit de Ians Iason era eronat... Faptul deveni evident prin consultarea rezultatului aflat la sfîrșitul cărții, astfel că Ians nu întrezări pe moment altă soluție pedagogică decît să-și amintească de o durere groaznică de cap, care-l chinuise încă de dimineață. Și lăsînd rezolvarea celorlalte probleme ale tinerei Adi în grija exclusivă a lui Max, se hotărî să evadeze într-o mică plimbare prin cartier.

Trecînd însă prin camera de zi, îl găsi pe Nel cu capul în pumni, privind bosumflat o imagine ciudată, de marmea unei reviste, care zăcea pe masă.

— Ce mai e și asta ? se interesă patern Ians Iason.

— „Opera lui Max", se plînse Nel cu un aer plictisit. Tu pricepi ceva, tătucule ?

— Ce să pricep ?

— Ce-i aici. Zice să fac după ea compunerea pentru mîine.

— După asta ? ! se indignă Ians Iason.

— Da, se învioră imediat Nel, simțind în părintele său un eventual aliat. Profesoara ne-a zis să descriem un oraș al viitorului. Și Max mi-a făcut mîzgăleala pe care-o văd „să mă inspir" !

— Un oraș al viitorului ? !... Hm ! făcu Ians, luînd în mîini opera lui Max. Păi... unde-i orașul ?

— El zice că e ! Nu așa ! O ții cu capul în jos.

Ians Iason privi și „cu capul în sus" imaginea. Nu se putea spune că era lipsită de armonie cromatică. Din primul plan al tabloului creșteau spre înalt trei piramide ciudate, foarte suple, care parcă dansau. Ca niște odalisce

Și... de culoare mov !... Alte două piramide „mai rezonabile", cu irizări de sidam se distingeau într-un plan secund, iar dincolo de ele, cerul — de un verde aproape marin — închipuia un fel de protuberanțe bizare, ca o emisie de unde radio materializate în eter... În sfîrșit, două obiecte elipsoidale, unul portocaliu, celălalt de un albastru intens, pluteau în acest univers ca niște farfurii zburătoare !

— El a făcut asta ? !

— Da, șiri Nel în șoaptă. El ! Mi-a stricat un sfert din tempera pe care mi-ai cumpărat-o de ziua mea...

Gata să explodeze, Ians Iason vru o clipă să-l cheme pe Max pentru a-i cere explicații. Se opri însă dintr-un motiv necunoscut și întrebă :

— Și... profesoarei aleia... ce i-o fi venit ? !... Tu... tu știi... cum arată un oraș al viitorului ?

— De unde să știu, tăticule ? ! se apără Nel punînd repede lîngă picioarele scaunului „opera lui Max" și luînd stiloul în mînă. Nu vrei să-mi ajuți tu ?

Tăticul se scărpină însă prelung în cap, privi încă o dată pictura, dîndu-se trei pași înapoi și constată, ridicînd o sprînceană.

— Mi se pare că... nici nu-i așa rău tabloul... Dar îi lipsesc automobilele. Cum își imaginează deșteptul de Max un oraș al viitorului fără automobile ? !

— Tăticule ! se strîmbă Nel. Dar automobilele vor fi înlocuite cu conducte subterane și discuri de-astea zburătoare ! Asta știe oricine, ce naiba ! ?

— A, da ? ! mîrîi tăticul. Păi, dacă știi așa bine, fiule, fă-ți singur compunerea ! Și, supărat subit, Ians Iason ieși din apartament trîntind ușa.

Așa că fiul ridică de pe jos „opera lui Max" și rămase privind la ea și ascultînd discuțiile din camera vecină. Problemele de algebră i se păreau acum o ocupație pașnică.

Este adevărat că Adi învăță în seara aceea, pentru prima dată abia, modul de rezolvare a unui anumit tip de probleme pe care nu le pricepuse niciodată. Asta însă după o oră de chin ! Pentru că Max avea prostul obicei de a-i demonstra doar greșeala soluțiilor propuse de ea și de a-i pune întrebări înciudetoare, fără a-i sugera nimic. Și, o asemenea procedură era mult mai neplăcută decît cea a co-

pierii rezultatului „după tăticu", chiar dacă tăticu mai greşea cîteodată. Cine nu greşeşte ? Ah, Max ! Da, Max ăsta nu greşea, păcătosul !... Maşina !

Seara se scurse într-o atmosferă de război rece, — în care Nel îşi scria totuşi compunerea ajutat de Max, dar după cît chin educativ ! Noaptea trecu fără incidente, dar dimineaţa stîrni noi şi nebănuite complicaţii.

Înainte de-a adormi, Jeni Iason studiase asiduu nişte reviste vechi, în care descoperise valoarea practicilor Yoga. Şi peste noapte devenise adepta convinsă a faimoaselor practici hinduse. Mai mult decît atît, luă copiii de la înviorare şi începu să-i iniţieze în tainele noului sistem, promiţîndu-le să-i ducă pe culmile măiestriei. Max îi privea cu atenţie.

— Nu credeţi, începea el un minut mai tîrziu, că un asemenea program este neindicat pentru dumneavoastră ?

— De ce, mă rog ? explodă la sol Jeni Iason, bănuind invidie din partea ciborgului, pe care îl privase de una din funcţiile educative.

— Nu este momentul să vă explic, replică Max-2.

Probabil că modul plat în care rostise aceste cuvinte nu păru suficient de corect viitoarei yogine ori, poate, era de vină starea psihică provocată de vreo erupţie solară, fapt e că Jeni Iason sări subit de pe covor, îşi aruncă cu un gest scurt pletele de pe frunte şi întrebă foarte precipitat :

— Nu e momentul ? ! Ce vrei să spui cu asta ? ! Te rog să-mi explici imediat ! Imediat !

— ...Gimnastica Yoga pe care vreţi s-o practicaţi presupune o abstinenţă sexuală absolută, explică Max provocat. Oricum, adăugă el, un examen medical prealabil se impune, în cazul...

— Mămico ! Ce este abstinenţa sexuală absolută ? întrebă repede Nel.

— Ieşi afară ! strigă fierbînd mămica şi arătă ciborgului uşa. La bucătărie ! Să nu te mai prind că te ocupi de educaţia copiilor mei ! La bucătărie !

Fără un cuvînt, Max ieşi. Iar Nel îşi repetă întrebarea, care stîrni un nou val de furie din partea mămichii. Şi gimnastica pentru dimineaţa aceea fu bineînţeles suspendată.

La prînz Ians Iason veni acasă furios la culme. De data aceasta nu din pricina lui Max, care-i crea însă în mod evident o ciudată iritare prin simpla prezență. Parcă l-ar fi confundat cu cineva.

— E un idiot, pur și simplu, declară Ians, referindu-se la Teo Tern, șeful său. Un troglodit ! Complet incapabil să gîndească și să dea o soluție ! Știe să găsească doar greșeli și greșeli, adăugă el plimbîndu-se agitat și se opri deodată cu ochii la Max. Ca un robot ! Da ! Asta e ! Ca un robot ! Nu ar accepta că e tîmpit nici să-l pici cu cerară roșie și să-i pui ștampila „Imbecil" !

— Unu ! începu Max calm. Șefii au dreptate.

Se vede că tonul ferm cu care rostise propoziția aceasta, rece, fără drept de apel, trezi în Ians Iason un ascuns resort de funcționar.

— Azi n-a avut totuși dreptate, spuse el pe un ton brusc potolit, aproape rugător.

— Doi ! Șefii au întotdeauna dreptate, preciză atonal Max.

— Să-l ia toți dracii ! izbucni Ians Iason ridicîndu-se de la masa la care abia se așezase. Înțelege odată că azi n-a avut dreptate ! N-a avut !...

— Trei ! Cînd șefii n-au dreptate, se aplică paragrafele unu și doi, replică Max.

— Despre ce paragrafe e vorba ? întrebă nedumerit Ians Iason.

— Nu este momentul să dau aceste explicații, spuse Max.

— Ba te rog să mi le dai ! spuse Ians Iason întărîtat.

— Duceți-vă atunci pe balcon ! strigă Jeni Iason cu voioiciune nebănuită. Pe balcon sau la closet ! adăugă ea intransigentă, iar Nel îi făcu cu ochiul lui Adi.

Max și tăticu trecură deci pe balcon, iar mămica se repezi cuprinsă de febrilitate la bucătărie, de unde începu să aducă cele necesare mesei.

Cinci minute mai tîrziu, Ians Iason reveni complet înviorat.

— E formidabil ! strigă el entuziasmat. Dragă, dar trebuie să-l notez cuvînt cu cuvînt. Cum ai zis că se numește ?

— Decalogul funcționarului model, spuse Max. E din fr-o revistă veche, de prin secolul trecut, la rubrica umor, desigur, adăugă el.

— Vă rog să mîncați, zise apăsat Jeni Iason. Se răcește supa. Max, crezi că e cazul să servesc tot eu și felul doi ? !

— Mămico, diriginta noastră te cheamă mîine la școală, începu Nel.

— Iar ! Ce-ai mai făcut ? ! se indignă Ians Iason, revenindu-și subit din starea de euforie.

— Am întrebat-o ce este abstinența sexuală absolută, zise Nel. Și m-a dat afară.

— Cum ?

— Eu am aflat de la fete, chicoti Adi. Despre lucrurile serioase nu trebuie să-i întrebi pe oamenii mari. Ori nu știu, ori se fac că nu știu. În orice caz, se indignează.

— Asta este rezultatul ideii tale ! se înfuriase între timp Jeni Iason.

— Despre ce este vorba ? ! făcu nedumerit soțul. Ce abstinență sexuală ?

— Tu ai fost cu ideea să-l cumpărăm ! Poftim ! Acum îmi nenorocește copiii. Să te duci tu la școală ! Tu să-i explici dirigintei ce se petrece în familia noastră !

Discuția amenința să capete proporțiile unui cataclism natural, dacă n-ar fi intervenit un alt eveniment cu totul neașteptat, care de data aceasta nu se datora însă nevinovatului Max. Un telefon îl anunță pe Ians Iason că Teo Tern, șeful, burlac înveterat, intenționează să le facă o vizită. Se întîmpla rar o asemenea onoare și Ians Iason nu putu să-l refuze. Aceasta cu atît mai mult cu cît toate cele șase cereri de serviciu trimise cu o săptămînă în urmă, în dorința de a-și schimba locul de muncă, se soldaseră cu un rezultat negativ. Se preferau pretutindeni persoane care terminaseră în ultimul an cursuri de reciclare. Ians Iason începuse în urmă cu trei ani un asemenea curs, dar...

— Bine-mi pare, izbucni cu o privire triumfătoare Jeni Iason. Ai să vezi acum ce-are să-ți facă Max în contact cu „idiotul", cu „robotul", cu „troglodițul" !

Ians înțelese instantaneu gravitatea pericolului și trecu la o instruire temeinică și precipitată a lui Max.

— Uiți tot ce-am vorbit despre el. Nu te-amesteci în discuție cu întrebările tale. Servești băuturi, nimic altceva. Nici un cuvînt despre serviciul meu sau despre decalogul acela ! Ai înțeles ? Repetă ce ți-am spus !

*

— S-ar părea că totuși Bilten a avut dreptate, spuse Glad.

Ela tăcea de mult timp, privind încruntată, prin cupola transparentă, cerul întunecat. Spuse în șoaptă, abia auzit :

— Simt că n-are dreptate.

— Totuși Hellen a fugit, a reacționat altfel decît era de așteptat, distrugînd o micronavă. Și era, spune Lar, în perfectă stare.

— Glad, undeva în lanțul logicii ei o verigă îmi scapă. E ceva care a declanșat acea reacție, ceva ce nu pot să înțeleg... În orice caz, voi trimite proiectul de elaborare a lui Hellen profesorului Bilten. Am dovedit că nu sînt în stare să introduc în viață acest tip de ciborg. Poate e, într-adevăr, o problemă care depășește competența unui simplu practician... Cine știe, poate că asemenea ciborgi nici nu trebuie introduși în viață.

— Deocamdată, cel puțin.

— ...Deși, reveni Ela înviorîndu-se, mă gîndesc, Glad,.. Pe Hellen o „obsedau" soluțiile optime... Dacă faptul că ai salvat-o... ! Dacă și-a imaginat că tu... În definitiv, dacă există sentimente logice... de ce logica n-ar... Ei, dar asta ar răsturna complet teoria lui Bilten !

— Ce anume ? făcu Glad nedumerit.

Strălucirea de o clipă din ochii Elei se stinse.

— Nu, zise ea abătută. Este desigur o prostie. În orice caz... nu pot dovedi că nu e o prostie. Este un joc pe care l-am pierdut. Renunț. Definitiv.

— Pentru cîte zile ?

— Pentru totdeauna.

— Nu există „totdeauna". Există doar „pînă la moarte". Deocamdată.

— Îmi place acest „deocamdată" alt tău, zise visătoare Ela. Chiar dacă e absurd ca acum. Cred că pentru el te iubesc.

— ...Ciudat ! zise Glad zîmbind.

— Ce este ciudat ?

— ...Nu... Este o absurditate, decise Glad rîzînd. Nici nu merită discutat.

Ela îl privi o clipă gînditoare. Spuse apoi rar :

— Glad, peste o lună, Cell Anx va pleca într-o expediţie foarte interesantă, cu o navă ultramodernă... Dacă l-am însoţi ? Călătoriile astea sînt, de fapt, printre puţinele moduri în care putem fi împreună tot timpul. Vreau foarte mult să nu ne mai despărţim. Foarte mult, Glad.

— Cînd vrei să spui o minciună, zise cu seriozitate Glad, primul lucru e să alegi un subiect necunoscut de interlocutor. În cazul de faţă, ştiu că nava „Pallas" vizează punctul 7 şi 8-II-B.

— Jur că e adevărat ce-am spus, rîse Ela. Purul adevăr. Ei bine, ştiam şi itinerarul expediţiei, dar asta e o coincidenţă fericită, nu ?

— Da, sigur.

— În ce priveşte observaţia cu minciuna, voi căuta să mă perfecţionez.

— Ela ! spuse cu gravitate Glad. Nu-ţi face iluzii cu privire la regăsirea lui Hellen... 99% este că a pierit. Se pare că ea a vrut să fugă spre un... ţărm al nimănui...

— Ştiu, Glad Îţi promit să nu te plictisesc cu regretele. Nu-mi voi crea nici complexe, nu te teme. Dar... trebuie totuşi încercat. Te rog !

— Dacă mă rogi... surîse Glad.

— Pot să trimit solicitările de participare ? întrebă Ela bucuroasă.

— Nu.

— De ce „Nu" ? !

— Le-am trimis eu ; de ieri.

IX — ÎN FAŢA MARILOR PORŢI

Pe Teo Tern, Max îl interesă imediat, îi puse deci întrebările cele mai variate, spre panica lui Ians Iason. Dar Max răspunse corect, scurt, precis, etalîndu-şi cunoştinţele în cele mai diferite domenii cu o simplitate dezarmantă.

Își permise chiar să-i divulge șefului lui Ians o rețetă de cocteil. Seara părea să decurgă plăcut, spre dezamăgirea lui Jeni Iason, care mustăcea, bănuind că lovitura va veni ca o bombă.

Și într-un fel, bomba veni, obiectiv vorbind, nu din vina lui Max.

Întîmplarea făcea ca Teo să fi fost un talent promițător în domeniul poeziei. Acum obiceiul lui, altminteri nu foarte supărător, era de a se invita la cîte un subaltern și a se lăsa rugat „să citească ceva". După ce își primea porția de elogii cu un zîmbet nostalgic, mulțumea, promitea să mai scrie și pleca liniștit acasă. Toată lumea era astfel mulțumită.

În seara aceea, cînd Teo Tern își desfăcu în sfîrșit pe masă două foi acoperite cu un scris mărunt, mărunțel, Ians Iason îi porunci imediat lui Max să le ajute copiilor la lecții.

— Se pricepe la toate materiile ? întrebă Teo Tern.

— Chiar prea bine, mormăi Nel, adunîndu-și caietele, pentru a trece la porția de deducții logice.

— Se pricepe chiar și la literatură ? mai vru să știe Teo Tern.

— A, nu, sigur că nu ! interveni repede Ians, dar ochii soției sale sclipiră și Jeni întrebă cu un zîmbet seducător :

— Ba da, așa e că te pricepi și la literatură, Max ?

— Se pricepe, mămico, se făli Nel, intuind deodată o posibilă amînare a discuțiilor despre ecuațiile cu două necunoscute. Are toată „programa analitică", cum zice profesoara noastră, uită-te aici ! și-și arătă degetul mic.

— Am doar niște noțiuni elementare de limbă și literatură, spuse cu modestie Max, asupra materiei care se predă în școli. Atît.

— Dar asta nu este puțin ! exclamă cu entuziasm Teo Tern, amintindu-și cum într-o după-amiază, în urmă cu cîteva luni, se uitase cam pătrat la cursurile unui nepot. Nu e deloc puțin !

Ians Iason încercă cu totul zadarnic să-l elimine pe Max de la audierea producțiilor artistice. La cererea generală, fu nevoit să cedeze, își aprinse a zecea țigară în seara aceea și rămase cu ochii fixați asupra lui Max, vrînd parcă să-l hipnotizeze.

Şi Teo Tern citi o scurtă poezie.

Se făcu apoi liniște.

Ians Iason tresări şi, amintindu-şi de respingerea cererilor sale de schimbare a serviciului, începu imediat tratamentul, turnând balsam peste rănile gingaşului suflet de poet. Ochii zîmbitori ai lui Teo Tern se opriseră însă asupra lui Max.

— Ce părere ai dumneata ? Adică, ce părere ai ? reveni şeful, părîndu-i-se totuşi ciudat să-i spună „dumneata" lui Max.

— Ei bine, sări Ians, dar nu vreţi ca în faţa unei poezii pe care n-o are implantată în memorie, Max să poată spune...

— De ce nu ? ! zise Teo. Curaj, Max sînt foarte curios.

Se făcu din nou liniște. Apoi vocea lui Max veni în mod ciudat, parcă de departe, parcă mai nuanţată ca altcîndva :

— Este o poezie frumoasă, declară el şi adăugă după o clipă de gîndire : foarte frumoasă. Păcat că a fost scrisă acum cîteva sute de ani. Nu ştiaţi ?

— Cuuum ? ! făcu Teo, ceilalţi amuţiseră pur şi simplu.

— Desigur, aţi făcut unele modificări neînsemnate, dar poezia rămîne frumoasă, pentru că a fost scrisă de Byron, volumul I, pagina 74.

— Terminî cu prostiile, Max ! strigă Ians Iason sărind în picioare.

— Nu, nu, nu ! murmură Teo Tern stupefiat. S-ar putea să aibă dreptate. Simţeam, îmi aminteam eu ceva. Se vede că am citit-o cîndva... Da, probabil mi-a rămas într-un colţ de memorie... fără să... Este însă extraordinar ciborgul ăsta al dumitale, conchise Teo privindu-l atent pe Max. Am să-mi iau şi eu unul neapărat.

Aşa se face că, după o altă discuţie, spre încîntarea tuturor, Max îşi schimbă domiciliul.

Despărţirea fu tandră. Ians Iason ceru chiar permisiunea să-şi ia la revedere de la Max, fără asistenţă, mărturisind că se simte „copleşit de emoţie". Şi-n baie, îi ceru pe un ton categoric lui Max să uite tot, dar absolut tot ce se vorbise în casă despre şeful său. Şi Max cuminte, uită imediat.

În seara aceea, gazdele și musafirul, vizionară o emisiune T.V. ceva despre echipajul unei nave „Pallas", care îi indignă mult pe cei doi bărbați. Teo Tern plecă apoi cu Max, toți ai casei regretară despărțirea, fiecare spunînd că, de fapt, fusese un ciborg de treabă, pe care e păcat totuși că l-au pierdut. Dar, din moment ce Teo Tern avea nevoie de el din motive de artă... Ei, arta !... Mă rog, sacrificiul fusese făcut și n-avea rost să mai plîngă acum.

Așa că jucară remy, fără ca nimeni să le mai atragă atenția că cele mai bune ore de somn sînt pînă la miezul nopții.

•

— Înțeleg să facă parte din echipajul navei „Pallas", Cell Anx ! Și Hanna Gay ! exclamă indignat Bilten, stătea înfipt cu un aer agresiv în fața biroului lui Lev Gorr. Dar ce caută ceilalți ? Ce v-a venit s-o luați pe Ina de la delfinii ei și s-o trimiteți într-o asemenea misiune, cine-s acești Harald Pin și Glad Selv ? Și ce caută în echipaj Ela Nant ? !

Fără îndoială, Ela îl deranja cel mai mult, de fapt. Bilten trimisese și el o solicitare pentru a fi inclus în echipajul navei „Pallas", îl șocase desigur ideea că fusese preferată studenta lui.

Era încă prematur să-i explice rolul exact pe care-l jucau Ina și Harald, era greu de motivat participarea lui Glad. Și oricum, nu mai era nimic de făcut, nava „Pallas" pornise deja în drum spre una din rampele Marelui Salt ; cu echipajul complet.

— Luați loc, profesor Bilten, zise deci Lev pe un ton liniștitor.

— Nu iau loc și să știți că voi da un interviu televizat chiar în seara aceasta, în care am să-mi exprim punctul de vedere asupra lipsei de responsabilitate cu care s-a făcut selecția, perora Bilten.

Asta ar mai fi trebuit ! O declarație publică televizată a lui Bilten le-ar fi pus în cap opinia publică, Lev se luptase mult pînă să convingă vreo trei foruri asupra componenței echipajului.

— Vă înțeleg perfect, profesor Bilten, spuse la fel de calm Lev Gorr. Ar fi foarte bine să dați un-interviu, nu

sînteți singurul care socotește complet greșite principiile de selecție și trebuie elucidată această situație. Iată, de pildă, am chiar aici un mesaj pe care l-am primit acum.

— Tot cercetători universitari ? se interesă Bilten.

— A, nu. Se numesc Teo Tern și Ians Iason, sînt mai mult niște modești arhivari la Institutul de studiu al amănuntelor aparent fără importanță. Au văzut într-o emisiune T.V. componența echipajului „Pallas" și ne-au trimis împreună protestul...

Bilten rămase perplex, izbucni :

— Mă interesează părerea oamenilor de știință !

— Dintre oamenii de știință, pînă în prezent, au trimis un mesaj similar doar profesorul Kund și Rita Gay.

— Atît ? ! făcu uluit Bilten și se așeză moale în fotoliu.

— Au desigur dreptate, îl asigură Lev Gorr. Pentru că nu am făcut cunoscute o serie de aspecte „secundare" ale chestiunii.

— Ce aspecte secundare ?

— Profesor Bilten, pentru că sînteți membru al Consiliului de prognoză, pot să vă dezvălui cîteva aspecte care ne-au pus pe gînduri. Voi începe cu dumneavoastră.

— Cu mine ? !... Cum adică ?

— Dacă vă amintiți, ați fost de acord, în ancheta care s-a efectuat la Universitatea Delphi după acel eveniment nedorit, să vi se facă un test Psi-2. Testul a relevat că ați prezentat comisiei de investigare toate aspectele care-i puteau servi la cercetarea cazului, mai puțin unul, un amănunt.

— Ce amănunt ? șopti Bilten pălind ușor.

— Erați pe scările dintre două etaje subterane ale universității, încercînd să ajungeți la camera de coordonare a echipelor de intervenții. Lumina s-a stins. Tubul fluorescent de rezervă pentru situații de acest gen era ars tocmai acolo, v-ați împiedicat, ați căzut. Ați văzut atunci... o mică sferă vag fosforescentă, aminti rar Lev. Sfera urca, cu repeziciune, de-a lungul barelor de protecție. Ați considerat probabil ulterior că e vorba de o simplă halucinație vizuală, cauzată de starea psihică în care vă aflați, n-ați vrut să încurcați ancheta cu acest amănunt, dar aici ați greșit foarte mult.

— Avea importanță ?

— Deosebită, aprecie absolut plat Lev Gorr. Se pare că ați fost primul om care a văzut unul din minusculele aparate teleghidate de spionaj, poate și diversioniste, care ne dau de lucru.

— Ale cui ? Cine teleghidează acele... aparate spion ?

— Uite, asta nu știm, zise gînditor Lev.

— Felicitările mele ! aruncă Bilten sardonic.

— Știm în schimb că pe Terra există un număr de oameni care nu-și amintesc deloc... o anumită perioadă din viața lor. Cei mai interesanți dintre ei sînt : Ela Nant, cu predilecția și uimitoarea ei aplicație pentru cibernetică ; și Iv Pard, singurul care și-a putut reaminti poate parțial, grație unui tratament, perioada de viață pe care-o uitase. Cu Iv, după cum știți, există și alte aspecte paradoxale, cum ar fi inexplicabilul său salt făcut în spațiu, propulsarea din sectorul 7-II-B în altă margine a Sistemului Solar. 7-II-B e sectorul unde a fost găsită Ela de Glad ; sectorul spre care s-au depistat trimiteri stranii, nedescifrabile de mesaje.

— Și-acum îi includeți pe Ela Nant și Glad Selv în echipajul celei mai puternice și rapide nave care pleacă să exploreze sectorul 7-II-B ! ? trînti stupefiat Bilten. Pe Ela Nant ? !

— Cărcia îi datorăm prevenirea răpirii navei „Pallas". Personal, nu cred nimic despre toate „suspiciunile" care se referă la Ela, surîse Lev Gorr. Așa cum nu cred că dumneavoastră ați uitat intenționat să vorbiți despre mica sferă fosforescentă.

— S-a... s-a interpretat așa ?

— Investigatorii Centrului au obligația să analizeze *toate* posibilitățile. În ce privește nava „Pallas", va fi escortată discret de trei nave de tip Gladiator, zise cu aceeași liniște răbdătoare Lev.

— Ce nave sînt astea ?

— Construite pe aceleași principii ca nava „Pallas" ; dar dotate... cu mijloace de apărare speciale.

— „Pallas" este deci pe post de „momeală", făcu dezgustat Bilten.

— Nu. Există desigur și posibilitatea ca în apropierea „navei mamă", care dirijează posibilele acțiuni de spionaj

la adresa noastră, navă pe care Iv Pard presupune că a văzut-o, unul dintre membrii echipajului „Pallas" să... acționeze într-un mod... ciudat ; care l-ar autodemasca. Pentru asta sînt pe navă doi investigatori speciali ai Centrului Solar de Securitate. Este de asemenea posibil să se-ncerce din nou capturarea navei „Pallas".

— Sau distrugerea ei ? !

— Da. În oricare din cazurile acestea vom avea cea mai dificilă misiune din istoria Sistemului Solar, profesor Bilten. Aceea de a decide riposta... Și a deschide astfel fățiș... ostilitățile cu o civilizație extraterestră care nu se lasă identificată. Care... nu pare deloc mai puțin avansată decît a noastră... Dar care s-a amestecat și continuă să se amestece în treburile Sistemului Solar ; din motive pe care nu le cunoaștem.

Bilten tăcea consternat, ezitant, Lev surise.

— Pregătiți-vă interviul, îl veți da peste o oră.

— Eu ? ! făcu Bilten aiurit. Habar n-am, în condițiile astea, ce-aș putea să mai spun. Și ar trebui, pentru un asemenea interviu, să mă schimb, își aminti profesorul pipăindu-și mecanic îmbrăcămintea.

— Sînteți foarte bine așa, îl asigură Lev Gorr. Regret, dar nu prea mai avem timp. În seara aceasta vom participa și la o ședință a Marelui Consiliu de Coordonare. Pentru instrucțiuni referitoare la expediție. Vă felicit, adăugă el grav. Solicitarea dumneavoastră de-a face parte din echipajul navelor ce vor forța Marile Porți a fost aprobată. Vom pleca peste 12 ore, amîndoi, pe una din cele trei nave de tip Gladiator. Într-o misiune, sper, absolut inutilă pentru mine.

— Cuum ? ! făcu aiurit Bilten.

— Există și posibilitatea ca Iv să fi avut o halucinație vizuală, ca operația Nessus în general să fie pricinuită de niște farsori abili, încheie Gorr pe tonul lui linear.

*

— Hanna este desigur aici, zise Cell Anx.

În uriașa încăpere sferică, vocea lui răsuna ciudat. Urca alături de Ela treptele largi ale platformei semilunare, peste umerii lor, Harald zări într-adevăr, în fața mesei de

comandă aflată exact în centrul sălii acoperite de ecrane, silueta zveltă a Hannei Gay. Stătea nemișcată, fixînd cu privirea abisul fără sfîrșit care se deschidea pretutindeni, dînd senzația că te afli în mijlocul unei sfere de cleștar, pierdută în spații interplanetare.

— Cum ai numit-o ? întrebă zîmbind Cell **Anx**.

— „Frumoasa din împărăția ecranelor concave", rise ea. Nu eu am numit-o însă așa, ci N-13, ultimul meu ciborg.

— Cum ? ! Un ciborg ? făcu Hanna întorcîndu-se amuzată spre ei.

— Este într-adevăr regretabil pentru imaginația celor trei bărbați de pe „Pallas", rîse Ela, dar N-13 este autorul acestui micuț compliment. Te-a văzut într-o zi aici, „fascinată de nopțile abisale, toropită de vis", și te-a crezut un fel de prințesă adormită !

— E minunată camera aceasta de comandă, șopti Hanna, neverosimil de romantică, nostalgică, Harald nu și-o închipuise niciodată capabilă de-o asemenea stare. Parcă te-ai cufunda într-o lume de esențe tari, parcă te-ai contopi cu întregul univers !

— Mie mi se pare — iartă-mă, Anx — doar o perfecționare gratuită a cabinei de pilotaj, ridică Ela din umeri.

— Evident, rise Anx, o navă condusă exclusiv de ordinatoare n-ar avea nevoie de-așa ceva.

— Dar cerul ? se interesă Hanna. Cum ți se pare cerul ? Ela se întoarse spre ea, o privi lung :

— ...Ca o panteră neagră ! strecură ciberneticiana.

— În a cărei cușcă intri ! observă Harald.

— Și voi intra ! Întotdeauna însă cu prudență.

— Pe „Pallas" prudența e de prisos ! zvîrli sfidătoare Hanna. Adăugă cu înflăcărare : N-am întîlnit niciodată o navă cu atîtea sisteme de securitate, o navă pe care s-a prevăzut tot, orice...

— Tot ce știm ! surîse vag Cell Anx. Pentru o călătorie utilizînd ca forță de deplasare Relația Q, era... absolut necesar. Este pregătit primul salt ?

— Da, zise repede Hanna. Cîmpul de curbură spațială va fi gata în următoarele unsprezece ore. Vreți să vedeți parametri de acumulare ?

Anx voia, desigur. Se aplecară amîndoi asupra mesei de comandă. Harald sunți brațul Elei strecurîndu-se pe sub brațul său și oprindu-l.

— Nu și-o fi pus oare întrebarea de ce Hanna a renunțat la conducerea celei de-a treia expediții spre Neptun ? șopti Ela zîmbind.

— Cell Anx ? !

— Dar cine ? ! pufni Ela. Oricum, dragul meu Harald, în loc să mă supraveghcați pe mine, tu și Ina, poate-ar fi mai util să-l ajutați pe șeful expediției noastre... să dezlege acest mister.

— ...Crezi chiar că Hanna e îndrăgostită de Anx ? murmură nedumerit Harald.

— Asta a priceput și N-13 ! zise Ela făcînd alături de el cîțiva pași pe platforma semilunară. Și mi-a atras atenția, adăugă ea surîzînd, că la un pilot „paraziții emoționali de gradul trei" periclitează viața echipajului... Chiar pe-o navă „perfectă" ca a noastră.

*

— Tocmai pentru că ai fost medicul lui, te-am rugat să faci o escală aici, zise Oll.

— Interesant este că m-a rugat și Iv, constată cu un aer posomorît bătrînul Wint. Vizita pe Baza 12 mi-a folosit oricum, ceea ce am văzut că ai realizat dumneata, Oll, mi se pare extraordinar. Pe Terra, voi susține să se facă neapărat cunoscut tratamentul pe care l-ai aplicat. s-ar putea ca...

— Te-a rugat și Iv să vii ? reținu Oll.

— Da, făcu contrariat Wint. Tocmai aici e ceva ciudat. Avusesem impresia că moartea lui Ann era cauza acelei reacții, bazată pe un fel de complex de vinovăție. Normal ar fi, după rezultatele ultimelor teste, ca Iv s-o fi uitat ; a uita e firesc. Ei bine, m-a chestionat timp de două ceasuri în legătură cu Ann, cu împrejurările în care a pierit, înseamnă că moartea ei îl preocupă încă foarte mult. Și-atunci nu pricep cum de reacțiile lui sînt atît de stenice, nu pricep care e motivul, Oll.

— Crezi că Iv a avut o cît de mică vină în greșeala făcută de Ann în laborator ?

— Cine poate ști asta ? bombăni Wint. Avem de-a face cu teoria cuplului aici, doi oameni care se iubesc, dar care dispun de un eu foarte dezvoltat, care vor fiecare să fie „la înălțimea celuilalt". Fapt e că Iv se realizase ca pilot spațial, Ann ratase această posibilitate, nu reușise încă să se remarce prin nimic... Observase la Iv o reacție de constatare a acestei diferențe ? A cauzat Iv indirect gestul femeii de-a risca inadmisibil rămînînd în laboratorul acela mai mult decît trebuia ? Nu știu. Și asta n-o poate ști decît el.

•

L7-23 către 1-23-11 Conform programului prevăzut, am reușit să ajung pe nava Pallas. Probabilitatea de-a fi descoperit : 6,07. Datele navei : forță independentă 124 F, propulsată de rampe ajutătoare tip 8 rudimentare, care-i vor asigura treceri numai în spații de contact stabilite, cu 260 Q ; viteza proprie, independentă de rampele stației, doar 12 Q. Mijloace de atac la distanță nu am identificat încă. Probabilități de defectare 78, 93%. Direcția de deplasare identică informațiilor pe care le-am obținut. Scopul declarat al expediției : verificarea rezistenței umane la saltul spațial și cercetarea zonelor periferice Sistemului Solar. Scopul real : încă necunoscut.

Plan de acțiune imediată :

1. Stabilirea scopului real și a mijloacelor surpriză de care dispun ;

2. Identificarea principalelor puncte nevralgice ale navei ;

3. Însușirea tuturor cunoștințelor de tip 6 pe care eventual le-ar poseda ;

Mențiuni speciale :

1. Niciunul din pămîntenii de pe navă care cunosc „Directiva Nessus" nu abordează acest subiect ;

2. Doar doi din cei opt membri ai navei sînt capabili s-o piloteze.

•

— E totuși mult prea îndrăzneț ! ripostă Ina.

Glad Selv o urmărea de cîtva timp cu atenție, fața prelungă, frumoasă, încadrată de plete blonde a Inei se

îmbujorase puțin. Se contrazicea aprig de aproape un sfert de ceas cu Hanna și Cell Anx. Stătea între ei, pe un fotoliu comod în așa-zisa Sală a iluziilor mediteraneene care sugera acum prin ambianță o terasă însorită, aflată undeva pe malul unui golf cu unde albastre. De cînd începuseră discuția, culorile se schimbaseră treptat, pe nesimțite, analizatorii ultrasensibili ascunși modificau automat tapetele relaxante în culori tot mai liniștitoare, încercînd fără succes să tempereze atmosfera.

— De ce nu înțelegi, se înflăcără Hanna, că teribilele viteze luminice sînt un ideal mult depășit, un tîrîș de reptilă, prin care ne-ar trebui mii de ani pentru a ieși din orizontul îngust al galaxiei!

— Orice ai spune, n-ai dreptate, protesta Ina.

— Evident, n-ai dreptate, Hanna! se auzi atunci vocea veselă a Elei. Intrase împreună cu Harald în sala largă, bunădispoziția ei zglobie, surîzătoare aduse imediat cîteva nuanțe vii, de compensație, în iluzia peisajului mediteraneean.

— Iarăși te aventurezi în discuții de-al cărui subiect habar n-ai, avertiză Glad, răsucindu-se spre noii veniți.

— Oh! rîse Ela, de pe coridor i-am spus prietenului meu Harald că aici Hanna și Anx își dezvoltă precis subiectul lor preferat: „Aventurarea pe magistralele intergalactice, spre alte lumi, pe baza faimoasei Relații Q"! Greșeam?

— Greșiți! strigă cu un soi de exaltare Hanna. Cînd vă îndoiți de necesitatea construirii acestor magistrale. Fără îndrăzneală, nu vom putea cuceri niciodată alte lumi!

— Dar cine se îndoiește? întrebă repede Ina. Mă gîndesc însă mai mult la riscurile construirii unor asemenea magistrale, nu pot fi de acord cu o asemenea aventurare *inițială* în spații, folosind Relația Q.

— Evident! exclamă Ela. Și concluzia absolut logică se impune: pe navele primordiale care vor stabili stațiile magistralei trebuie să navigheze deci numai ciborgi!

— A, nu! Cu atît mai mult nu, zise Ina. Nu-i vorba doar de riscul nostru, mă tem de pericolul ca aceste gigantice salturi în spații să nu afecteze viața unor planete lo-

ului dintr-un alt sistem. Să acceptăm că vom dispune de viteza necesară pentru „a curba spațiul", cum îi place să spună Hannei, că vom putea programa ca într-o fracțiune de secundă o navă să străbată nu distanța dintre Baza 12 și periferia Sistemului Solar cum va face „Pallas", ci distanța dintre sistemul nostru și altă stea ! Care va fi aceea stea, care acea planetă, cine poate ști că nu ne vom interfera cu orbita unei stații spațiale a acelei lumi, că nu vom produce, prin saltul nostru, perturbații de cîmp cu consecințe imprevizibile încă în lumea aceea ? !

— Riscul acesta e minim, Ina ! spuse liniștit Cell Anx. Vom fixa ca stație de contact marginea sistemului lor planetar, întrebarea pe care mi-o pun e — ulterior ce vom face ? Vom ști să-i descoperim pe oamenii acelei lumi ? Presupunînd că ar putea fi altfel, complet altfel decît noi, nu vom aprecia cumva că e o planetă, un sistem solar colonizabil, fără a-i zări măcar pe adevărații lui locuitori ?

— Pe care i-am putea infecta... interveni Ela, fatal, scoțînd din nava pămînteană un singur biet și drăguț șoricel ! Plin de microbi teribili poate, pentru lumea aceea necunoscută. Mă-ntreb, de-aici ce concluzie logică veți trage, dragii mei !

*

— Te-ai hotărît deci să rămîi pe Baza 12 ?

— Da, Oll.

— De ce ?

Iv Pard se răsuci stînjenit, mormăi :

— Îți urez un concediu plăcut !

— Iv, am vorbit cu medicul de pe Baza 14. Îl invitasem aici, am aflat că-l chemaseși și tu.

— Exagerează. Îl rugasem să facă o escală, în drum spre Terra. Veți călători pe-aceeași navă ?

— Probabil. Dacă am să mai plec.

— De ce să nu mai pleci ? făcu neliniștit Iv.

— Mi-a spus că l-ai chestionat două ceasuri în legătură cu... moartea lui Ann, se hotărî doctorița, observă că Iv se crispase subit, continuă : Despre aspectul acesta trebuie să vorbim, l-am ocolit pînă acum...

— Ai făcut foarte bine, Oll.

— Nu cred. Eram aproape convinsă că ai uitat totul...

— Nu voi uita niciodată, zise deeis Iv, se ridică în picioare, explică scurt : Ai făcut tot ce era posibil pentru a mă salva și îți mulțumesc. Ai făcut tot ce era posibil pentru a mă face s-o uit pe Ann, te-ai prefăcut și îndrăgostită de mine. îți mulțumesc încă o dată, dar e inutil.

— Iv, dar...

— Te rog, Oll ! imploră Iv, îmbrățișînd umerii micii doctorițe, te rog nu spune mai mult. E poate o nebunie, dar cred...

— Că Ann a murit din cauza ta ! strigă Oll înfiorată. Asta e o prostie fără margine, medicul de pe Baza 14 mi-a explicat totul cum a fost.

Iv o privea cu un surîs ușor, gîndurile lui păreau să hoinărească departe, zise încet :

— Drum bun, Oll ! În ce spun doctorii n-am crezut niciodată.

•

I.7-23 către 1-23-11.

Aspecte importante s-au discutat pe nava „Pallas". Rezultă că au deja proiectate „magistrale intergalactice". Pilotul principal al expediției a menționat intenția de „a cuceri alte lumi". Tendința agresivă este probată și de senzorii psihici ai navei care au înregistrat... Este necesar să întrerup, voi reveni.

•

— O clipă, te rog ! zise Lev Gorr, Bilten își întrerupse perorația, se întoarseră amîndoi spre ușa prin care intrase unul din membrii echipajului, după uniforma pe care o purta, din sectorul comunicații. Ce s-a întîmplat ?

— M-am gîndit că n-ar fi rău să știți, începu cam încurcat noul venit, că ordinatorul selector are impresia...

— Cum ? făcu Bilten. De cînd au ordinatoarele selectoare impresii ?

— Vreau să spun, a formulat ca incertă informația că de pe nava „Pallas" s-ar fi emis două mesaje hipercomprimate, ultimul acum patru minute.

— Ce conţin ? se interesă plat Lev.

— Asta e, că nu ştim. Nu ştim nici dacă nu sînt cumva simpli paraziţi ai staţiei. Emisiile suspecte au durat 0,004 respectiv 0,001 secunde, ambele au fost plasate la sfîrşitul unor mesaje de rutină, lansate de ordinatorul care anunţă datele spaţiale de referinţă ale navei „Pallas".

— Şi care e „impresia" ordinatorului nostru selector ?

— A decomprimat emisiile, presupune că avem de-a face cu mesaje cifrate după un sistem necunoscut.

— Compară-le cu cele pe care le avem în banca specială de date şi comunică-mi urgent rezultatul.

Omul ieşi, Lev surîdea gînditor.

— Despre ce-i vorba ? se interesă Bilten.

— Ne-au mai fost semnalate mesaje de acest gen, unele transmise prin canal dirijat, în direcţia 7-II-B. Nenorocirea e că nu ne putem da deocamdată seama decît că folosesc toate acelaşi sistem de cifrare. Sensul mesajelor, în limba aceea, ne e cu totul străin.

— Ţi se pare chiar atît de veselă situaţia ? Că pe „Pallas" s-ar putea afla...

— Ar putea fi şi pe nava noastră, surîse Lev Gorr. Important e că acel cineva „a mişcat". Că, printr-o legătură codificată cu Harald, vom stabili cîteva ipoteze de lucru.

— O bănuiţi încă pe Ela Nant ? Pentru misteriosul ei limbaj Fita ?

— Nu pentru limbajul Fita, mi-ai spus că acel limbaj este o realitate, „o inovaţie" a ordinatoarelor pămîntene. Au apărut însă alte aspecte bizare.

— De pildă.

— De pildă, eu stabilesc misiunea ca Harald şi Ina să-i determine pe Ela şi Glad să participe la expediţia „Pallas" şi peste numai două ceasuri, de pe Baza 17, îmi vine propunerea Elei şi-a lui Glad de participare la expediţie.

— N-ai discutat cu ei ? Cum motivează dorinţa de participare ?

— E de rîs, pufni Lev Gorr. Spun că ar fi fost o simplă coincidenţă, că vor să încerce recuperarea unui ciborg de-al lor, Hellen, care „a fugit" în sectorul 8-II-B. Spune-mi, te-ai înscrie în echipajul unei nave pionier, pentru a recupera un ciborg fugit ?

Bilten îl privea lung, spuse deodată cu fermitate:
— Da. Dacă-i vorba de... fuga aceluia Hellen, da.

*

1-23-11 către L7-23.

Datele transmise referitoare la nava „Pallas" coincid cu cele culese anterior.

Menţiunea despre intenţiile de cucerire a altor lumi este într-adevăr importantă.

Stabileşte în plus : 1) Dacă nava „Pallas" este escortată ; 2) Tipul eventualelor nave de escortă şi sistemul de legătură ; 3) Dacă au aflat de experimentul XII pe care îl pregătim.

*

— Am venit să-ţi cer o consultaţie de specialitate, începu Ela, se instalase pe un scaun în faţa mesei lungi de laborator la care Ina lucra cu un aparataj alambicat.

— Ce consultaţie ? se interesă Ina părînd absentă.

— Ideea e atît de absurdă, ori pare în orice caz aşa, încît sînt nevoită să-ţi fac o mică incursiune.

— În cibernetică ?

— A, nu. În biografia lui Hellen, ciborgul pe care l-am pierdut.

— Care a fugit, precizează Ina.

— Mda, acceptă Ela, care a fugit. Vezi, o elaborasem pe Hellen, trăise în preajma mea, cîştigase un concurs, devenise mîndră, dacă vrei de ea... Şi de mine.

— Mîndră ?... Vezi deci posibil, tatonă Ina lucrînd mai departe, ca ciborgii de tip N să împrumute de la oameni anumite defecte ? Să „le înveţe" ?

— Mîndria nu ştiu dacă e un defect, observă Ela. Nu-i vorba de orgoliu. Important este că era mîndră de ea şi... de creatoarea ei. Acesta este... primul punct al raţionamentului. Al doilea este că Glad a salvat-o de la pieire. De două ori. După ce Hellen asistase la pieirea altui ciborg.

— Şi unde e ideea care „pare" absurdă ?

— Ei bine, nici eu, nici Glad n-am îndrăznit măcar s-o rostim ; şi el a avut însă desigur senzaţia că... Unica

motivație logică, se decise Ela, a fugii lui Hellen ar fi aceea că... l-a bănuit pe Glad îndrăgostit de ea.

— Îndrăgostit ? !

— Da, zise Ela. Și presupun că „s-a exclus" pentru că... ținea... la mine și la Glad.

— „Ținea" ? ! Cum asta ? vru să știe Ina.

— Asta e consultația pe care voiam să ți-o cer. Mă gîndeam la o comparație cu delfinii, deci cu alte creaturi inteligente.

— Delfinii sînt ființe vii, Ela !

— Bun, sînt ființe vii, aprobă ciberneticiana, dar care e mecanismul psihologic al sentimentului de recunoștință, spre exemplu ? De ce ține la tine un delfin, ori un cîine pe care să spunem că l-ai salvat cînd era bolnav ? Și de ce nu poate să țină la tine pentru că l-ai salvat, un gîndac ?

Ina abandonă experimentul, se așeză pe un scaun în fața Elei, întrebă sec :

— Ciborgii tăi dispun de un anumit „instinct de conservare" ?

— Ca oricare ciborg, altfel s-ar distruge sau automutila ! Ai înțeles însă exact, Ina, în cazul lui Hellen, bănuiesc posibilitatea de a ajunge pe cale rațională la recunoștință, adică la un cvasi-sentiment uman ; preluînd, dacă vrei, printr-un anumit mimetism, ceva din comportamentul omenesc pe care îl putea cunoaște, pe care era programată să-l asimileze. Atenție la analizatorul din dreapta !

Ina tresări, își reluă lucrul fără să spună un cuvînt.

— Mi se pare că te-am deranjat, constată Ela. Ce faci de fapt aici ?

— Niște cercetări, zise evaziv Ina. Vizînd în esență modificarea genetică a posibilităților umane de a învăța.

— De-a învăța ? ! Vrei ca oamenii să poată acumula cunoștințele mult mai ușor ?

— E un subiect fascinant, zise Ina. Care îi preocupă pe specialiști de mult, nenorocirea e că apar și anumite „efecte secundare" puțin dorite. S-ar putea însă ca în alte sisteme solare, adăugă Ina rîzînd, codul genetic să poată fi modificat fără asemenea efecte secundare. Iar oamenii

să capete miraculoase aplicații pentru cibernetică sau corespondare telepatică.

Ela nu părea însă dispusă de data aceasta să glumească, o privea cu atenție.

— Ești sigură că nu proiectați niște monștri ? întrebă ea.

— Ești sigură că prin Hellen n-ai realizat un mic monstru ?

— Hellen nu-i om, nu ?

Ina nu răspunse, continua să manevreze la un selector.

— Vrei însă, tu și alții, observă Ina, să trimiteți spre alte planete, asemenea creaturi ; care nu sînt oameni : să reprezinte Pămîntul și să stabilească legături cu alte ființe inteligente.

— De ce nu ? se miră Ela. Vor fi... tot ce e mai bun, mai frumos, o creație a omului, care îl va reprezenta rațional, adică prin calitatea umană definitorie !

— Singuri, și pentru mult timp departe de oameni, scandă rar Ina. Și dacă „vor fugi" ? Dacă vor acționa la fel ca Hellen, în mod imprevizibil, luînd de bun un aspect în realitate fals ? !

— Ființele hiperinteligente, pe care le imaginați voi, ești sigură că nu vor gîndi altfel ? Poate cu totul altfel decît gîndim noi azi ?

— Ființele altor sisteme solare crezi că gîndesc cum gîndim noi azi ?

— Ordinatorul în care am vîrît această întrebare, își aminti Ela, mi-a răspuns că ar trebui să știe măcar cum arată acele ființe. Presupun însă că ni se vor părea urîți. Dacă introduc ipoteza asta de lucru...

— De ce urîți ?

— Pentru că nu vor semăna probabil cu noi. Îți poți imagina... să conversezi cu o ființă tentaculară frumoasă ! ? O creatură cu patru ochi ți s-ar părea frumoasă ?...

— Un delfin mi se pare...

— Iartă-mă, o opri Ela, dar vorbeam de creaturi inteligențe posedate de demonul curiozității ! Arse de dorul și de forța expansiunii universale ! Astea trebuie să aibă mîini, ascultă-mă pe mine ! Trebuie să aibă, cred, o poziție verticală și uite-așa, încetul cu încetul, ajungem la cunoscuta ipoteză că ne vor semăna foarte mult.

— Dar în același timp că vor fi neapărat urîți ?
— De pildă, ca mine-așa, se amuză Ela. Nu ?

* * *

Masa pregătită de Jeni Iason nu i se păru lui Ians prea grozavă, deși soția scosese la iveală talentele sale de zile mari. Ca și paharele de cristal. Ce dracu, parc-ar fi sărbătorit ceva ? !

Atmosfera nu cîștigă prin strălucire și, ca un făcut, la masă toți vorbiră numai de Max, cît de grozav fusese el. În mod ciudat însă, nimeni nu propusese, dar nimănui nu-i trecuse măcar prin minte să propună cumpărarea altui ciborg. Abia la sfîrșit, Adi spuse, așa, fără rost, că a trecut prin fața magazinului și-a văzut acolo în vitrină vreo zece „Macși". Atunci izbucni uraganul.

Toți strigară într-un glas că un alt Max, un altul decît cel pe care l-au avut, ar fi un sacrilegiu ! Se obișnuiseră cu el, cu Max al lor ! Un alt ciborg, dacă ar semăna ca două picături de apă cu cel vechi, ar fi nepotrivit !

Aici își întrerupseră discuția, pentru că sună soneria. În ușă apăru Teo Tern numai în cămașă, cu ochii umflați, cu părul vîlvoi, începu să strige la Ians ca un apucat :

— Ia-ți-l de-aici ! Să nu-l mai văd ! Păstrează-l ! E... e... e nemaipomenit ! Ca un subaltern ! Știe să bîrfească doar ! Să scoată ceva din capul ăla de tinichea, să vină cu o propunere constructivă, ioc ! După el nu sînt decît un plagiator ratat ! Eu ! Eu, care... ! O să vedeți ! O să vedeți ! O să vedeți voi, toți !

Părea că suferise un șoc. Fugi pe scări gesticulînd și țipînd ca un nebun. Iar Max-2, rămas în prag, întrebă cu mutrișoara lui nevinovată :

— Pot să intru ?

— ...Hm !...Da... Sigur, intră, făcu Ians Iason și întrebă apoi pe un ton agresiv, după ce închisese ușa : Ce i-ai făcut ?

— Nimic, declară Max senin. Voia... voia, se bîlbîi pentru prima dată Max... să scriem împreună poezii. Eu nu știu... N-am fost programat pentru... așa ceva.

Se făcu o pauză, lungă, apoi Max întrebă inocent :

— Pot să-mi reiau activitatea ?

Nimeni nu-i răspunse nimic. Jeni Iason părăsi camera în tăcere. Nel ceru voie să plece la un cerc de aeromodelism la care vrea să se înscrie neapărat, iar Adi declară că are o sarcină...

— O sarcină ? !

— Să ajut la învățătură o colegă de clasă, dar trebuie să mă duc numaidecît.

— A, du-te !

Seara fu sumbră. Fiecare membru al familiei se retrase în cîte o cameră, iar Ians Iason, în sufragerie, mîncă bătaie de la Max, culmea, nu la șah, ci la table !

— Am primit instrucțiuni, spuse Max după al treilea marț pe care i-l luase lui Ians, să nu sîcîim oamenii cu problema fumatului. Totuși... nu credeți că fumați în ultimul timp cam mult ?

Ians Iason privi la scrumiera plină de lîngă el, privi la dubla dată de Max și răspunse scurt :

— Nu.

Apoi răsturnă tablele pe jos, îi spuse lui Max să adune piesele rătăcite pe sub bufet și plecă să ia aer.

Max rămase singur în cameră, privi lung, parcă gînditor spre ușa pe care ieșise capul familiei și începu să strîngă metodic piesele de pe jos.

X — DE UNDEVA DIN ORION

Hanna auzise totuși pașii lui estompați, totul era aici estompat de murmurul continuu al computerelor de bord și de lumina albastră, catifelată. Se ridică în picioare, o umbră înaltă și zveltă, aproape tot atît de înaltă ca el.

— Știi că voiam să te chem ?

— Eu voiam același lucru, observă Harald.

— Stai jos ! Și ascultă puțin, zise Hanna sec, îi întinse o cască de recepție.

Vuietul astral surd, urmat de hărmălaia frenetică a mesajelor radio care se interferau, Hanna apăsă altă clapă, apărură paraziții unei surse necunoscute, apoi, slab, venind se pare de foarte departe, un semnal binecunoscut.

— Apel S.O.S. ? întrebă Harald.

— Nu pe frecvența rezervată, precizează Hanna Gay. Nu la intervalele stabilite, nu dinspre una din bazele sau stațiile exterioare. Vine de-acolo ! zise ea indicînd un punct care, mult sub nivelul mesei de comandă, ficărea pe uriașul atlas ceresc al incăperii sferice.

— Cum de l-ai detectat ?

— Nu eu. Ordinatorul de control pe care mi l-a instalat Ela, explică Hanna.

Stătea acum numai într-un genunchi, cu brațul rezemat de fotoliul turnant, dreaptă, privind atentă spre mica pată de lumină pierdută în noaptea fără sfîrșit.

— O navă rătăcită ?

Hanna întoarse spre el obrazul ei băiețesc, surîse :

— Dacă ordinatorul nu se înșeală, zise ea rar, sursa emițătoare se află dincolo de zona 7-II-B ; dincolo de Sectoarele W : în spațiul interstelar ! Unde, după cîte știu, nimeni nu s-a aventurat vreodată ! Sau, oricum, de unde nimeni n-a avut resurse să se-ntoarcă. Iar... obiectul acela vine spre noi, nu pe o orbită periferică, se prăbușește în spațiu cu 12 unități Ty.

*

— Nu, Adi, încă nu-i bine și diseară-i premiera ! izbucni tînăra profesoară apropiindu-se cu pași repezi de scenă. Ți pi ca o biată pisicuță și asta nu convinge pe nimeni ! Concentrează-te, gîndește-te că nu mai ești Adi Iason, ci Rely, din piesa asta ! Ai vrut să faci experimentul ! Tu singură ! Ți-ai asumat acest risc, ești nu pe o scenă, ci în laboratorul școlii, s-a produs *accidentul !* Realizezi dintr-o dată, dintr-o dată, înțelegi ? că în cîteva minute va urma *explozia*, ești imobilizată de containerul care s-a prăbușit, n-o poți împiedica, știi în clipa aceea că vei muri, nu numai tu însă, explozia va arunca poate școala în aer, cu toți colegii tăi, pe care ai vrut să-i ferești de orice risc. *Tu ești vinovată*, iar ei vor muri, dacă cineva nu vine să decupleze cîmpul magnetic ! Înțelegi acum ? Trebuie să strigi, *Rely* ! Să strigi în așa fel încît tot ce ți-am spus să se înțeleagă din strigătul acela de ajutor !

— Daa... Cred că am înțeles, șopti Adi Iason apărîndu-și cu palma ochii de fascicolul de lumină.

— Bine, reluăm scena din clipa cînd începi experimentul, făcu tînăra profesoară, se dădu înapoi, Nel Iason descoperi speriat că „regizoarea" încerca să se-așeze tocmai pe scaunul din primul rînd unde se ascunsese el. Ei, ce-i asta ? Cine-ești tu ?

— Frățiorul mai mic al lui Adi Iason, șopti cu un aer pierit Nel.

— Și ? ! Am spus să nu intre nimeni la repetiții !

— Vă rog foarte mult, murmură nefericit Nel. Lăsați-mă să văd numai scena asta și plec. Îmi place teatrul grozav, aș vrea să joc și eu.

— Bine, rămîi, numai la scena asta ! surise profesoara.

— Vă mulțumesc. Vă mulțumesc din suflet, îngăimă Nel.

*

— Pallas se află deja în drum spre Baza 16 ! zise Rita Gay, constată că Iv o privea nedumerit. Asta înseamnă, explică ea iritată, că vor efectua experimentul ! Bazele 16 și 17 probabil le vor asigura fluxul energetic ; pentru un salt spațial pînă dincolo de Sectoarele W !

— Cînd ?

— Peste 8 ore S. Culmea e că cele două baze vor ajunge atunci în apropierea noastră. Vom avea „nespusul noroc" să putem urmări experimentul, Iv. Atît, totul a fost în zadar !

— Cum... a fost totul în zadar ? tresări Iv. Dar Ann ? !

Rita îl privea părînd să nu vadă însă nimic, părul ei roșu era o flacără care-i aprinsese și obrajii.

Iv se apropie de ea, o apucă cu brutalitate de braț, repetă :

— Ann ? ! Ce-nseamnă „totul a fost în zadar" ?

Rita întoarse capul spre el, ochii verzi îl cercetară atent.

— Fii pregătit în orice moment, zise ea scăzut. O vom face totuși ; înaintea lor.

— Înainte de 8 ore S ? ! Asta înseamnă...

— Am spus înaintea lor, zise Rita. Aștept... Aștept o minune ; care se va produce, sper !

*

— Poți să pleci ! zise Harald ciborgului care venise cu băuturile stimulative cerute de Cell Anx, il urmări pînă dispăru, se-ntoarse cu tava în mîini spre ceilalți. Întregul echipaj al navei era adunat acum în sala sferică de comandă, Ela îi adresă un zîmbet ironic.

— Bazele 12, 16 și 17 au recepționat de asemenea semnalul S.O.S., continuă Anx, privind ca și ceilalți la imaginea holografică spațială. Nava care emite apelul disperat pare de categoria a treia, nu avem nici o idee asupra identității ei, ori a posibilității de-a reveni cu asemenea viteză din afara Sistemului Solar. E posibil ca echipajul să fi murit de mult, nu răspunde oricum mesajelor noastre, nu încearcă nici o corectare orbitală.

— Ar putea fi în stare de anabioză ! observă Glad. Poate au aparatul de recepție defect. Mai e posibil și ca Spațiile W să perturbe...

— Sînt multe posibilități, într-adevăr ! tăie Anx. Fapt e că peste circa 7 ore S, nava necunoscută va trece la 3,6 My distanță de Baza 12 și la 2,1 My de Pallas. Își va continua drumul în direcția Terra, unde va fi desigur interceptată.

— Va intersecta însă centura meteorică în sectorul 4-I-A !

— Da, Ela, recunoscu Anx. Probabilitatea de impact este de 38,4. La viteză pe care o are, singură „Pallas" ar putea să încerce captarea cu succes a acelei nave.

— Inexact, precizâ înfiorată Hanna. Șansele de reușită sînt doar de una din trei, chiar și pentru „Pallas".

— Întrebarea căreia trebuie să-i găsim un răspuns, continuă Anx, este dacă ne putem permite să ratăm primul salt spațial al Proiectului Argos ; pentru a reduce coeficientul de pieire al eventualilor supraviețuitori de pe acea navă neidentificată.

— Să ratăm ? tresări Ina.

— Da, explică Hanna. Manevrele de captare ar depăși timpul optim în care bazele 16 și 17 ne-ar putea

asigura fluxul energetic necesar. Ar trebui să aşteptăm următoarea conjunctură orbitală, care va avea loc abia...

— Şansele de una la trei, interveni Glad ar putea fi mărite considerabil, dacă am realiza o plasă de cîmp. Poftiţi calculul ! zise el smulgînd din computerul la care lucrase Ela o bandă îngustă. Servindu-ne evident şi de cele trei nave Gladiator, care ar putea fi chemate.

— Asta nu ! zise Harald repede. În nici un caz !

— Evident, nu ! zîmbi Ela, luînd cu degajare un pahar de pe tava cu care Harald rămăsese în mînă. E de preferat ca oamenii aceia să moară, decît „să desconspirăm existenţa navelor escortă", nu-i aşa ?

Ina înaintă, se opri în faţa lui Anx şi-a Hannei.

— Este o cursă, zise ea ferm. Nava aceea nu-i pămînteană. Au înregistrat semnalele S.O.S. cumva, vor să ne oblige să concentrăm toate navele care pot funcţiona pe principiul Relaţiei Q, pentru a ne distruge dintr-o lovitură. Vru să adauge ceva, se întoarse, în spatele ei apăruse silueta înaltă a lui Glad. Luminile viorii ale ecranelor aruncau pe faţa prelungă şi aspră a bărbatului blond umbre bizare, ochii lui Glad ardeau, în ciuda vocii care spuse pe un ton aparent calm :

— Nu ştiu dacă ai fost vreodată pe-o navă eşuată, Ina... Nu ştiu dacă vei înţelege că... Se întrerupse, aruncă brusc : Acolo e posibil să existe oameni ! Care în clipele acestea speră ; după ce au înfruntat poate stihii necunoscute, pentru a avea dreptul la această speranţă.

— Consideraţiile sînt sentimentale, observă Harald cu răceală. Pe „Pallas" şi pe navele Gladiator sînt de asemenea oameni ! Care au o misiune ; de care poate depinde securitatea Sistemului Solar ; ne aflăm în pragul unei experienţe ce poate deschide... căile necuprinsului ! adăugă el pe un ton care-l simţea emfatic.

— Anx, continuă Glad ca şi cum n-ar fi auzit. Niciodată nu vei uita ; nici tu, nici cei care sîntem aici, că pe lîngă noi, a trecut...

— Nu pricepi că este o cursă ? ! se aprinse Ina.

— Nu, zîmbi Glad. Dacă cineva a depăşit poarta distanţelor, nu a făcut-o pentru a ne distruge. Iar dacă chiar ar intenţiona asta, nu s-ar încurca cu un procedeu

atît de complicat pentru a carboniza hardughia pe care sîntem şi cîteva biete nave de escortă. Cu forţa de care dispun, ţinta lor ar fi Terra ! Ori Soarele, draga mea, de aşa ceva ştii bine că am fi fost în stare şi noi, încă de acum cîteva decenii !

— Am introdus datele problemei în ordinator ! anunţă Ela.

— Şi ce spune ordinatorul ? zvîrli sarcastic Harald.

— Că pentru a salva cîţiva „posibili supravieţuitori", ar fi „o mare eroare" să întrerupem experimentul Marelui proiect, anunţă cu seninătate Ela. Se apropie de Anx, ochii albaştri, migdalaţi rîdeau. Ai avut dreptate la conferinţa aceea, Anx, spuse ea pe un ton uşor cîntat. Ordinatoarele „nu sînt capabile încă de plasticitatea gîndirii umane". Greşesc ?

*

L7-23 către 1-23-11. Apel urgent.

Ipoteza privind navele de escortă se confirmă. Există cel puţin trei.

*

— Unde lucra ? se interesă absent Pal Pent. Fără să vrea, gîndurile îi fugeau mereu în ultimul timp cînd la Lev Gorr, cînd la Delia, de la niciunul nu mai primise nici un mesaj.

Omul care conducea vehicolul subteran explică nedumerit :

— Cum unde ? În mina de uraniu. Supraveghea o foreză J-5. Culmea este că n-a săvîrşit nici o greşeală.

— Atunci de ce i s-a cerut să se prezinte urgent la Centrul de control ?

— Greşeala o comisese tipul de la programare. E nou pe-aici, făcuse un calcul eronat. Ciborgul a executat totul corect, conform celor ce i s-au ordonat. Numai că... de toate astea ne-am dat seama mai tîrziu. Atunci am crezut că se dereglase.

— Şi de ce aveţi impresia că a fost vorba de-o autodistrugere ? tatonă Pal.

— Nu avem impresia, a fost așa, zise celălalt pe un ton surescitat. Eu i-am spus ciborgului să se prezinte la control, îl urmăream prin ecranul stației cu circuit închis. A oprit foreza, a pornit spre culoarul care ducea la punctul de control, s-a oprit. S-a întors apoi și a luat-o spre grupul energetic de parcă ar fi primit altă dispoziție. I-am repetat comanda, s-a oprit iar, a continuat să meargă însă spre grup.

— Nu era posibil să fi fost o simplă dezorientare ?

— Exclus ! În fața culoarului care ducea la grupul energetic e perdeaua de protecție, care acționează asupra centrilor Y de autoconservare, chiar în cazul cînd se produc dereglări. A trecut de perdea, eu am intrat pe circuitul „apel de urgență", n-a reacționat. A pătruns în antecamera grupului, a primit și avertismentul senzorilor, dar a mers mai departe. Restul... au făcut anihilatoarele automate. Priviți ce-a rămas ! conchise omul.

Oprise vehicolul în fața unui perete transparent, dincolo de care, pe o platformă, se zărea o grămăjoară de metal carbonizat.

— N-ați fi putut să-l neutralizați doar ? se strîmbă Pal.

— Îmi pare rău, dar dumneavoastră ați cerut să luăm măsuri forte la grupurile energetice. Dealtfel... știți ce-ar însemna un ciborg dereglat în camera grupului energetic ?

— Știu, zise Pal Pent, privea platforma mobilă, își aminti că era a șasea „sinucidere" înregistrată în ultima săptămînă, decise repede : Ăsta va fi ridicat de echipa cu care-am venit. Condu-mă la șeful minei, te rog !

•

— Profesor Bilten !

— Am rugat să nu fiu deranjat ! strigă Bilten și plesni cu o mișcare spontană clapa videofonului care-l sîcîia.

Dincolo de peretele transparent al încăperii, doi din cei trei T-72 se blocaseră iar. Stupid, dar testul adaptării la situații neprevăzute eșua din nou.

Ar fi trebuit să prevadă. Un ciborg de tip U nu i-ar fi făcut asemenea figuri... Utilizarea tipurilor U fusese însă oprită pe navele Gladiator. Luase cu el doar com-

putere și ciborgi „clasici", fără membrane biologice. „Fără personalitate", cum ar fi zis Ela Nant, fără probleme !

Un ordinator sau ciborg de tip U sau N — N de la Nant, auzi, impertinentă ! — nu s-ar fi blocat însă, prostește, de fiecare dată cînd era scos din programul limită al situațiilor prevăzute.

Oare ? Cum de fugise acel Hellen ?

— Profesor Bilten !

Bilten ridică privirea cu un aer absent, în fața sa stătea Lev Gorr, masiv și bosumflat. Se întrebă cînd și cum intrase în cabina de testare.

— Profesor Bilten, sînteți pe o navă specială de intervenție. Vă rog mult să nu mai întrerupeți legăturile cu exteriorul camerei unde vă aflați, spuse cu răceală Lev Gorr, adăugă : Plecăm în 12 minute spre cîmpul experimental. Cu maximum de viteză. Trebuie, în acest timp, să fiți în costumul spațial și instalat în camera E.

— Era vorba că plecăm abia peste...

— Da. Am primit însă un apel, Ina Sind vă trimite urări de sănătate.

— Ina ? Ce i-o fi venit ?

— Asta înseamnă că au nevoie de ajutor, urgent. Motivul nu-l cunosc, zise Gorr. Știau însă bine că navele escortă urmau să apară în cîmpul experimentului doar în situații deosebite și... pentru intervenții deosebite !

*

— Ai văzut acum toate materialele care stau la baza Ipotezei Nessus, începu Harald închizînd aparatul de proiecție. Am ținut să le vezi. Discuția care va urma o programasem de cînd am făcut drumul spre Baza 17. Atunci am renunțat.

— Ela are putere de convingere ! observă Glad surîzător.

— Și tu ai ! Nu credeam că-l vei determina pe Anx să solicite venirea de urgență aici a celor trei nave Gladiator. Fără să ceară măcar aprobarea Consiliului !

— Cell Anx e un tip logic, zise Glad. A înțeles că așteptarea aprobării însemna o pierdere prețioasă de timp. Navele de tip Gladiator trebuiau să vină aici imediat. Nu

era nici un minut de pierdut, dacă nu voiam să ratăm interceptarea.

— Glad, deviza ta este „nimic imposibil", nu ? De ce nu accepți și posibilitatea ca, totuși, Ela să facă un joc de care poate nu este măcar conștientă ?

— Spun că nimic nu este imposibil pentru inteligența umană ! preciză Glad.

— Deci nu și pentru ființele extraterestre ce se află în mod indiscutabil aici, în sistemul nostru solar, veniți de cine știe unde ?

— Se află, într-adevăr ?

— Tot nu crezi ?

— Nu, Harald. Ați stabilit c-au dispărut niște bobine informaționale de valoare discutabilă. Am văzut imaginile unor ciborgi carbonizați, am aflat că lui Bilten i se pare că a zărit o minusculă sferă fosforescentă, că Iv presupune să fi surprins o navă misterioasă și alte „probe" de genul acesta. Nu mă conving. Nu pot să cred că niște ființe inteligente, care au putut străbate distanța dintre două sisteme stelare, șterpelesc bobine fără importanță, ori se joacă de-a v-ați ascunselea cu noi. Așa cum nu pot crede că Ela, la cei 18 ani ai ei și creatoare a celui mai perfecționat tip de ciborgi realizați pe Terra, Ela care iubește și este iubită, conchise simplu Glad, ar putea trăda ! Din istoricul Serviciului de care aparții, reiese că trădează doar oamenii profund nefericiți ori nerealizați.

— Să sperăm că următoarele minute nu te vor contrazice, spuse Harald. Nu vrei să vezi captarea navei necunoscute ?

— Nu. Am studiat calculele, iar în Hanna am deplină încredere. Interceptarea nu mai poate fi ratată. Prefer să-i ajut Elei la programarea ciborgului care va pătrunde pe nava salvată.

— A ciborgului ? făcu Harald uimit.

— Nu cumva vrei să intri acolo tu ?

— De ce-n-aș intra ?

— Întreab-o pe Ina de ce, rise Glad. Se ridicase în picioare, îl conduse pe coridorul curb până la camera laboratorului cibernetic.

Harald ezită, își privi cronometrul, porni grăbit spre sala de comandă. Îi găsi pe toți ceilalți membri ai echipajului pe platforma semilunară, Hanna și Anx în fața pupitrelor de control...

— Unde sînt Glad și Ela ? șopti Ina.

— Programează ciborgul care va intra pe navă.

— Ciborgul ?

— Glad a spus să te-ntreb pe tine de ce va fi nevoie de-un ciborg.

Ina își mușca buzele cu un aer preocupat.

— Din păcate e adevărat. Prima pătrundere pe o navă unde echipajul e posibil să fi murit din motive necunoscute face preferabilă utilizarea unui ciborg. Pe o navă extraterestră o face însă obligatorie.

— Extraterestră ? !

Ina îl luă de braț, îl conduse pînă la marginea platformei, sub nivelul căreia mai exista un ecran uriaș. Spre care toți membrii echipajului priveau ca hipnotizați.

— Este imaginea mult mărită a navei pe care urmează s-o captăm, explică Ina. Va intra în spațiul de interceptare peste șase minute S.

Obiectul care lansa încă apeluri S.O.S. era sferic. Cenușiu. Cu nuanțe roșietic-verzui. O creastă abia vizibilă se distingea pe calota superioară, un șir de discuri mici, vag lucitoare, înconjura ca un brîu ecuatorul bizarului corp.

•

— Printr-o întîmplare au ratat, Kund ! punctă Rita. Acea navă rătăcită a picat la timp. Spre norocul lor, dacă încercau experimentul, „Pallas" ar fi pierit, dealtfel. Eu am însă, din cele 12 proiectoare spațiale necesare, zece deja pe orbită. Încă putem realiza, noi primii, Kund, doi din cei mai îndrăzneți pași ai rațiunii umane ! Care vor deschide Era Marelui Salt !

Stătea dreaptă, înaltă, mai înaltă încă datorită coafurii complicate, încununate de diadema strălucitoare ce arunca în jur sclipiri reci. Îi venea foarte bine, Rita știa asta, chit că pretindea stricta funcționalitate a acestei podoabe,

spunea că i-ar asigura legătura permanentă cu ordinatorul central al bazei.

— Doi paşi ? Crezi că Iv Pard va avea iarăşi „viziuni" ?

— E una din ipotezele tale, dragul meu ! Posibila curbare a timpului simultan cu cea a spaţiului intră în teoria pe care ai elaborat-o, văd că ţi-e frică doar s-o verifici !

— L-ai minţit pe Iv, Rita. Ştii bine că femeia pe care-a iubit-o...

— Principalul e că el crede ! A sperat chiar că nava ce venea din spaţiu va fi „cea a lui Ann" !

— Şi nu ţi se pare oribil ce-ai făcut ?

— Nu, zise Rita sigură. Pentru primul salt spaţial pe Relaţia Q nu contează o minciună măruntă. Am nevoie de un pilot excelent şi Iv e ! Am nevoie de singurul om care-a stabilit pînă azi un contact cu un timp viitor şi Iv e acel om ! Cînd va deveni primul pămîntean care a realizat un salt în afara Sistemului Solar şi s-a întors înapoi, poate şi primul care-a stabilit, în mod cert, un contact cu o lume viitoare... va uita că n-a găsit-o „încă" pe Ann a lui. I-am prevăzut reacţiile psihice exact. Iar faptul că nu avem aprobarea Centrului pentru experiment va conta atunci prea puţin. Evident, dacă ne vom întoarce vreodată.

— Vrei să pleci cu el ? făcu uimit Kund.

— Pe navă e nevoie de-un cibernetician.

Kund îşi lăsă fruntea în palmă, convins în clipele acelea încă o dată că Bilten avea dreptate spunînd despre el că era un teoretician excelent, dar un practician şi conducător execrabil. Da, era un conducător slab, ştia asta, de mult. Greşeala cea mare fusese făcută cînd acceptase să devină şef al minunatei Baze 12. Lîngă conducătorii slabi apăreau inevitabil oameni „întreprinzători"... ca Rita. Această mereu neliniştită, mereu plină de idei — nucleul teoriei Relaţiei Q îi aparţinea ei în fond — această Rită marcată încă de un răsunător experiment-eşec din studenţie care, după ce-o purtase pe aripile strălucitoare ale succesului, o prăbuşise fulgerător. Teoria ei cibernetică extravagantă se dovedise atunci un bluf, o coincidenţă nefericită pe care o interpretase eronat.

— Încă eziţi, dragul meu ?

— Nu ! zise Kund încercînd să fie decis. Vom înainta proiectul nostru din nou, Consiliului de data aceasta. Arătînd exact cum ai prevăzut să înlăturăm factorii de risc.

— Pentru ca alţii să folosească datele noastre iar ? ! Cum au făcut Bilten şi Anx cu Relaţia Q ? ! Care a fost a ta ?

— Este teoria mea, zise moale Kund. Şi-a ta, Rita...

— A fost ! A „perfecţionat-o" Bilten, a valorificat-o Anx ! Ei sînt acum în pragul Marelui Salt, nu noi !

Îngrozitor ar fi fost ca „Pallas" să capoteze, fatal, din cauză că... Oare cum acceptase el ca Rita să nu dea detaliile proiectului pe care-l înaintaseră ? Din slăbiciune, desigur, din aceeaşi mizerabilă, mediocră slăbiciune... Cum putea fi oare aşa, cum de aprobase „prudenţa" Ritei...

Semăna atît de bine cu soră-sa. Aceeaşi cutezanţă, aceeaşi luciditate şi voinţă aprigă, Hanna Gay nu-şi risca însă decît propria ei viaţă. Numai că Hanna izbutise !

„O lovitură fizică lasă o cicatrice, spunea profesorul Ben Bon, una psihică de asemenea, dar de regulă invizibilă". În mintea Ritei eşecul din studenţie se fixase, tindea să ducă la o dereglare de comportament, Oll Ner îi spusese asta şi înainte de-a pleca. Deruta psihică a Ritei fusese probabil accentuată, paradoxal, de celebritatea soră-si. Hanna, aparent mai puţin dotată, devenise prin descoperirea Sectoarelor W şi graţie televiziunii, desigur, un fel de idol surîzător al puştilor care visau să devină astronauţi... Ca asistentă a lui, Rita avusese impresia falsă, dar fascinantă, a unei afirmări spectaculoase, ţinea acum, neapărat, să dovedească ea, lumii întregi...

Dacă totuşi echipajul navei „Pallas" avea să piară ? Rataseră startul într-adevăr ? O putea crede pe Rita ? Cu două zile în urmă femeia asta îi spusese o poveste despre altă idee care „le fusese furată". O studentă a profesorului era, după Rita, „manevrată" de Bilten şi pusă să ţină conferinţe despre descoperirea unui limbaj „Fita". Ce era adevărat în asta ? Rita stabilise într-adevăr, încă în urmă c-un an, un limbaj semitelepatic cu ordinatoarele, îl ţinuse în secret, diadema aceea a ei...

Cu numai o seară-n urmă, Rita venise cu altă „bombă", cu informaţii meschine de fapt, obţinute prin filiera unei

anume Roza Link, dansatoare, despre un asistent al lui Bilten, Pedro, care își părăsise magistrul, „dezgustat de mașinațiunile profesorului".

Rita se preta în ultimul timp tot mai des la colportarea unor asemenea „informații", îl intoxica cu date adunate ea știa cum... se degrada... Da, ăsta era termenul și realitatea. rămînea de văzut cum îi putea spune el Ritei, fără s-o jignească, fără să amintească nimic de jalnicul eșec din studenție...

— Kund, dacă „Pallas" va încerca totuși imposibilul, vor pieri. Noi nu riscăm nimic, te asigur ! Pentru realizarea primului mare salt spațial n-ar conta în definitiv nici viețile celor de pe Baza asta, dar cîmpul de protecție al celor 12 proiectoare n-are nimic a face cu fluxul energetic al bazei. Nu mă-ntreba mai mult, nu-ți pot spune, dar e așa.

— Ce-nseamnă „nu-ți pot spune" ? se încruntă Kund.

— Exact asta. Accepți efectuarea experimentului sau nu ?

— Nu ! zise Kund contrariat. Și te rog să-mi explici...

— Atunci mă voi lipsi de aprobarea ta.

Rita ieși din cameră cu mersul ei ferm, Kund auzi blocarea ușii, constată în aceeași clipă că cele două videofoane se stinseră simultan.

Se ridică încet, năucit, constată îngrozit că, prin peretele exterior, incasabil, se zărea deja urcînd cea de-a unsprezecea stație-proiector.

*

Nel Iason se înălță pe vîrfuri și decuplă siguranța. În toată casa se făcu brusc întuneric. Apăsă clapa casetofonului și așteptă. Țipătul disperat, sălbatic, să te-nfiori nu alta, al soră-si răzbătu din micul aparat, „Rely" striga cu o violență grozav de convingătoare. Auzi imediat ușa camerei de sus deschisă, pașii grei ai lui Max precipitîndu-se pe scara interioară. La naiba, „galopa" în întuneric la fel de bine ca pe lumină, desigur, în memoria lui Max numărul treptelor era deja stabilit. Nel așteptă mușcîndu-și buzele, urmă o bufnitură teribilă, însoțită de-un scrîșnet de metal zdrobit și sticlă spartă. Apoi liniște...

Nel Iason recuplă siguranța, își privi încîntat opera. Era mai mult decît sperase ! Alertat de țipetele înregistrate pe firul magnetic, Max coborîse scara cu o viteză mai mare chiar decît prevăzuse Nel. Nu căzuse pur și simplu, zburase vreo doi metri și se prăbușise tocmai peste măsuța de fier forjat, lucrată cu migală de artizan, o zdrobise, făcuse țăndări cristalul, spărsese vaza cu flori, zăcea acum cu brațele atîrnînd, în mijlocul încăperii, nemișcat.

Nel alergă, dezlegă cablul pe care-l întinsese între stîlpii scării în dreptul primei trepte, îl încolăci cu grijă și-l duse în debară. Se întoarse, șterse înregistrarea, puse minicasetofonul la locul lui, o porni cu pas repede spre școală. Dacă se grăbea puțin, avea timp să prindă sfîrșitul piesei și s-o felicite pe Adi împreună cu părinții pentru reușita premierei.

*

L7-23 către 1-23-11. Apel de maximă urgență, nava Pallas și cele trei nave escortă au capturat o navă spațială, care după calculele și codul lor astronomic vine „de la 9.900 My distanță, de undeva din Orion". Foarte important, nava ne aparține. Repet: Nava Pallas și cele trei nave escortă au capturat o navă de-a noastră. Aștept noile dispoziții. Consider necesar să veniți imediat în cîmpul operațiunii.

*

Primul lucru ciudat pe care-l remarcă Delia Dyn ieșind din lift fu acela că luminile în holul de acces erau stinse. Își aminti însă că G-2, noul ciborg ultraperfecționat creat în laboratoarele Bazei 12, pe care-l primise în sfîrșit, cu numai o zi în urmă, putea să lucreze și pe întuneric. Intrase în conflict din acest motiv cu „bătrînul" T-37, care „nu era capabil să economisească energie", dar pe care Delia îl păstrase, dintr-un sentiment ce nu-i era deloc clar. Observă apoi că în dreptul ușii care ducea la camera ordinatoarelor se zărea pe pardoseală lucind ceva. Părea să fie un lichid. Se scursese pe sub ușa masivă și... sclipea

în clar-obscurul iscat de cadranele fosforescente ce acopereau aproape în întregime pereții. Delia se apropie consternată, un fior o fulgeră scurt, lichidul care băltea în fața intrării camerei ordinatoarelor nu era altceva decît argint... argint topit și solidificat !

Alergă spre sala releelor secundare, își aminti subit că în timp ce urca în lift zărise o agitație în holul unde erau instalate cabinele televideofoanelor interioare. Oamenii vorbeau totuși la videofoane, însemna că se produsese doar o perturbație, stația interioară încă funcționa. Deschise ușa dublă, o izbi imediat un miros puternic de material plastic ars și încă un damf grețos, greu de identificat.

Era întuneric și-aici, Delia încercă să cupleze grupul de rezervă, constată că scurtcircuitul distrusese întreaga rețea a centralei exterioare. Descoperi în sfîrșit grupul de alarmă, declanșă, luminile roșietice intermitente de alertă se aprinseră în aceeași clipă, Delia străbătu încăperea, năvăli în camera computerelor, înmărmuri.

Marele ecran al superordinatorului era țăndări, cadranele sfărîmate, zumzetul neîntrerupt al selectoarelor amuțise, analizatorul central fusese ciopîrțit pur și simplu. își oferea viscerele releelor care se revărsau printr-o spărtură lungă, deschisă parcă de-un monstruos bisturiu. Delicatele globuri ale prețioaselor computere de prelucrare erau zdrobite pretutindeni, peste rîurile de metal topit se-ntindea lichidul încă aburind, scurs din rezervoarele ordinatoarelor cu membrane biologice.

În lumina lămpilor de alertă, părea sînge...

Apoi Delia îl zări pe T-37, prăbușit în fața dispecerului automat pe care încercase parcă să-l apere, un T-37 contorsionat, sfîrtecat, tăiat în bucăți, de ceea ce părea a fi fost raza unui pistol laser.

Și în colțul din fundalul sălii, G-2 prăbușit în genunchi, în mîini cu un anihilator L, părea să-și fi încheiat cumplita operă cu un bizar harachiri. Duhoarea era aici de nesuportat, Delia se răsuci în loc, porni sprijinindu-se de pereții zdrențuiți spre ieșire, avînd tot mai insuportabilă senzația că-i venea să vomite.

— A trebuit, pînă la urmă, să-i dau un costum biologic, tip A, pentru oameni ! zise Ina, urcau amîndoi treptele largi spre camera de comandă.

— Știu, făcu posomorît Harald. Din păcate, ciborgul trimis de Lev și Bilten n-a mai dat nici un răspuns din clipa cînd a intrat pe nava captată. Ela presupune că-i vorba de-un sistem de protecție care anulează orice legătură cu cineva care pătrunde pe acea navă.

— *Orice* legătură ?

— În afară de limbajul Fita ! precizează Harald. Care, după Ela, poate fi „cel mult bruiat". Va căuta să trimită acum un ciborg de-al ei ; cel pentru care ți-a cerut un costum A.

— Ce-au stabilit analizele de laborator ?

— Aproape nimic. „Aliajul din care e construit scutul navei străine diferă complet de ale noastre, rolul discurilor dispuse în ecuatorul navei necunoscut".

— Și nici un semn de viață, deși semnalele S.O.S. au încetat ! sublinie Ina. Încă nu vă dați seama că e o cursă ?

— Lev a aprobat o ultimă încercare cu acest ciborg N-13 al Elei, zise încurcat Harald. Nu-l mai înțeleg pe Lev.

Intraseră în sala sferică unde se aflau iarăși toți membrii echipajului. Erau în picioare, nervoși, priveau spre ecranul mare, central, pe care se zărea nava străină. Ela doar stătea cu spatele la ecran, întinsă pe un fotoliu-scoică ; alături de ea, o cască albăstrie, de construcție specială.

— Comunicați-mi orice greșeală pe care o fac, anunță Ela cu voce liniștită. E foarte important ! stabili ea. Începu pe același ton linear : Micronava „Gama" pe care se găsește N-13 s-a desprins de „Pallas".

Asta încă nu se vedea. O umbră lunecă apoi pe suprafața concavă a ecranului, reglajul automat, ori Hanna, interveni prompt, umbra se făcu micronavă, începu să se-ndrepte spre bizarul sferoid verzui.

— Viteza 0,5 M, continuă Ela, deviație ușoară față de traiectoria stabilită... S-a corectat.

— Nu s-a corectat ! interveni repede Anx.

— Poftim ? ! sări Ela de pe fotoliu, se întoarse spre unul din ecranele laterale, pe care erau indicați parametrii de deplasare.

— Ba da, acum ! zise Glad. N-13 ți-a transmis probabil manevra înainte de-a o executa.

— Nu trebuie să mai facă asta, mormăi Ela, își reluase locul în fotoliu, cu spatele la ecran, anunță iar : Se oprește exact în locul unde se oprise micronava de pe Gladiator. Trapa se deschide : fulgerător, micronava „Gama" a fost înghițită și ea de nava străină.

Era exact. Pe ecranul central imaginea înceremenise, își mutară privirile pe ecranul superior, care rămase însă alb. Ca și în cazul primei încercări, odată pătrunsă pe nava străină, orice comunicare cu „Pallas" ori navele Gladiator se întrerupsese.

— S-a pierdut iarăși legătura, nu-i așa ? se auzi în interfon vocea aparent liniștită a lui Gorr.

— Da, recunoscu Anx.

Ela își fixă abia acum pe cap casca, spuse scurt :

— Nu, Lev !... Sală incredibil de strîmtă. Micronava Gladiator se află alături. Alte cinci micronave identice, de tip necunoscut, fixate pe plafonul încăperii. O substanță amorfă : mai exact... pare ceva gelatinos, verde ; acoperă în întregime podeaua și pereții sălii. Nici o mișcare, lumină slabă : fosforescentă...

Vocea iritată a lui Bilten răsună pentru prima dată în interfon :

— Ciborgul pe care l-am trimis eu e în micronavă ?

— Nu, zise Ela. Ușa micronavei Gladiator a rămas deschisă. O greșeală, apreciază N-13. Ciborgul tip T-72 nu se vede însă nicăieri. N-13 ia probe de atmosferă, probe din substanța verde gelatinoasă... Primele rezultate ale analizelor : Atmosferă inexistentă ; substanța verde... Asta ar trebui să vadă Ina, zise rar Ela... Pare să fie... Amintește în orice caz o cultură de mucegai.

— Să încerce ieșirea din micronavă, se auzi vocea lui Lev.

— Ar putea dispare definitiv, ca și celălalt ciborg ! observă Ina.

— N-13 s-a expulzat din micronavă, continuă Ela. Reacție de teamă. Primii pași spre centrul sălii. Nu se

vede nicăieri nici o ușă a camerei ecluză... A !... Nu știu ce s-a întîmplat. Întuneric. A fost o prăbușire, o absorbție. Urmează alta. Cred că a trecut printr-o cameră ecluză de-a lor. Am dispus ca N-13 să blocheze parțial compartimentul de conservare. Era necesar, pentru a nu ajunge la o dereglare, a văzut un petec din costumul de protecție al lui T-72. A fost prima imagine căzută sub fascicolul lanternei. Sală lungă și îngustă. Pare ovoidală. Multă substanță gelatinoasă. Același verde închis cu tente albăstrii. Aceeași fosforescență... tot mai intensă.

— Poate să se mai întoarcă ? întrebă Anx nervos.

— A zărit ceva. Da, un corp căzut... prăbușit în fundalul sălii... Este T-72. N-13 se apropie de el. Spărtura din costumul de protecție e de vină. Avea la el un anihilator ? ! exclamă Ela pe un ton iritat.

— Da, confirmă prin interfon Lev Gorr.

— Anihilatorul este îndoit. Cred că... cred că a fost îndoit în momentul trecerii prin camera ecluză. Spărtura e provocată la nivelul bazinului, în dreapta... poate de anihilator.

— Sau în timpul unei lupte care s-a dat, presupuse Ina.

— Cercetarea lui T-72 dovedește că... Substanța gelatinoasă, verde pare a degaja... ceva dizolvant... ori toxic, șopti scăzut, contrariată Ela.

— Să-ncerce să revină ! hotărî Anx.

— Întrebarea e cum ? mormăi Harald.

— Lumină puternică, orbitoare în spatele lui N-13, se auzi vocea Elei. Blocaj, la compartimentul decizional. Senzorii de autocontrol suprimă legătura cu grupul Y, unde sînt grefate reacțiile de apărare.

— Era paralizat probabil de teamă, șopti repede Glad, privirea lui se fixase pe fața Elei. O paloare puternică acoperea obrazul frumos al femeii cu ochi albaștri fixați în gol.

— Ați înnebunit ? se auzi vocea lui Bilten. Dispune refacerea legăturii cu grupul Y și...

Interfonul fusese închis, probabil de Lev Gorr.

— Ușă largă trapezoidală ! șopti Ela. O siluetă !... O siluetă... umană ! într-un costum ciudat. Statură medie, apare în spațiul de lumină, dar... S-a prăbușit. S-a prăbușit

în fața ușii. Dispun deblocarea parțială a sectorului Y. Pași înainte, dincolo de ușă, lumina e orbitoare, pereții albaștri, substanța verde gelatinoasă prezentă și-aici... Corpul cu aspect uman prăbușit nu reacționează. N-13 trece pe lîngă el... parcurge, pe urmele lăsate în materia vîscoasă de omul căzut, sala lungă a navei străine. Alveole laterale... două ecrane... acoperite parțial de aceeași substanță verde. Ușă în fundal ; deschisă. Altă cameră... Pare a fi de comandă. Nimeni. Nava este avariată grav. Înapoi, N-13 ! Alveolele ar putea fi uși... Nimeni, nici un zgomot. Probabil ca omul căzut să fi fost singurul supraviețuitor. N-13 se oprește lîngă el. Omul... Nu ! Nu este... decît... Este, după părerea lui N-13 un ciborg... Fluxuri indescifrabile Fita.

— Indescifrabile ? ! exclamă Anx.

— Da, spuse și mai scăzut Ela, părea acum sfîrșită, îndepărtă totuși paharul de stimulente pe care i-l întinsese Ina. Sesizabilă doar o reacție de... nu se poate spune ce... Nimic agresiv, în orice caz. Da, este un ciborg... de o structură necunoscută... se învioră pentru o clipă vocea Elei. Trunchi masiv, fața... N-13 l-a întors... Față... inexpresivă... se disting doar, vag conturați, ochii, sau ochelarii de protecție, sub casca semitransparentă... Ochi ! Foarte mari. Imobili... Reacțiile lui N-13 absolut normale acum. Încearcă un transfer stimulativ Psi... Flux slab, legătura cu mine l-a epuizat... Totuși a reușit ! A reușit ! Căderea lui Ex, Ex îl voi numi pe ciborgul străin, a fost provocată se pare de emoție ; Ex se ridică... E în fața lui N-13. Reacția e de încredere... Aș spune, aș spune speranță ! Cred, zise cu un mic surîs abia perceptibil Ela, cred că s-a realizat azi, acolo... primul contact între noi și o altă civilizație !

— Întreabă... Să întrebe unde sînt oamenii, propuse Anx.

Maxilarele lui Glad se încleștară, îl privea pe Anx cu furie.

— Pare, zise rar Ela... Pare să fie singur... Da, Ex este... Nu știu ce se întîmplă... Este și nu este singur... Există și un dereglaj extra-emoțional, la acest Ex. Blocaje consecutive, lipsă energetică... Transferul Psi nu se mai poate face, resursele lui N-13 sînt scăzute. Ex se pră-

bușește din nou. Comunicarea se pierde. N-13 îl ridică pe Ex. Parcuge drumul înapoi, trece pe lîngă T-72... Camera albăstrie, camera ecluză... Sala microna velor. „Preîăiți sala de izolare completă și sterilizatoarele, mucegaiul e toxic". Acesta e mesajul lui N-13, stimați coechipieri. încheie cu un surîs de epuizare totală Ela, Glad îi smulse casca, o luă în brațe ca pe un fulg, dispăru cu ea pe ușa camerei în coridorul curb. Ina alergă după ei.

•

1-23-11 către L7-23. Vom veni la momentul stabilit, pentru efectuarea Experimentului 12. Exclusă posibilitatea ca nava capturată să fie de-a noastră. Ți-au strecurat informația în scop dezinformativ. Atenție, e posibil deci să-ți fi constatat prezența pe „Pallas". Comunică restul datelor pe care le-am solicitat anterior. Dacă e posibil, treci pe una din cele trei nave escortă și transmite urgent informații privind mijloacele surpriză de care dispun. Verifică datele pe care le trimiți.

•

— Crezi că vei reuși ? întrebă Adi Iason, ochii îi înotau încă în lacrimi. E un ciborg de tip nou, știi ?

Mary Danz își țuguia buzele privind încruntată, nemișcata, ciborgul întins pe masa de lucru din laboratorul școlii. Nu răspunse, părea preocupată de cu totul altceva. Era considerată un copil minune această Mary, construise împreună cu cele trei ajutoare ale sale un ciborg didactic ce luase premiul întîi la concursul școlar de cibernetică. Acum cele trei ajutoare, toate trei cu năsucurile jupuite de soare, lucrau cu mișcări repezi la demontarea plexului solar al lui Max-2.

— Cum ? recepționă Mary cu întîrziere întrebarea. Da, Adi, o să reușim, spuse ea simplu. Mă gîndesc doar... de ce s-a prăbușit așa ? Uită-te puțin ! Flexiunile Y sînt intacte.

Adi Iason privi, nu pricepu însă nimic, habar n-avea care sînt măcar flexiunile Y, Mary rise scurt :

— Nu-ți place cibernetica, așa-i ?

— Nu prea, recunoscu Adi Iason.

— Nici mie teatrul, ridică din umeri Mary. Surîse gînditoare, adăugă parcă amuzată, parcă cu un soi de regret înciudat : Dar la piesa în care-ai jucat tu... am plîns, știi ?... Ți-l repar pe Max, n-avea grijă, pe-al nostru l-am demontat de trei ori.

— Chiar ? ! sări fericită Adi. Tata zicea să-l aruncăm, dă-ți seama ! Era înfuriat, mama la fel, distrusese, cînd a căzut, o masă și-o vază la care ținea foarte mult.

— Stați puțin ! făcu deodată Mary apropiindu-se de Max. Ce-o mai fi și asta ? Lîngă compartimentul D !...

Extrăsese din măruntaiele încîlcite ale lui Max o bilă cenușie, o privea cu atenție, ajutoarele ei la fel.

— Nu-i o minge de ping-pong ? întrebă Adi și se rușină singură de gîndul care o fulgerase, Nel juca ping-pong, Nel, da, Nel ar fi fost în stare... Nu, Nel nu se pricepea nici cît ea la cibernetică. N-ar fi putut „să-l opereze" el pe Max și să-i vîre în... stomac...

Bila cenușie trecea acum din mînă în mînă, cele patru cibernetiene cu codițe o examinau nedumerite, Adi nu descoperi decît că mica „minge de ping-pong" era ușor turtită.

— Lîngă compartimentul D, repetă Mary, încreținduși năsucul, luă din nou sfera în palmă, își țuguia acum și mai mult buzele, părînd foarte intrigată de ceva. A fost pusă acolo !... Dacă nu cumva Max chiar...

Și în clipa aceea, ca într-o fulgerare, Adi își aminti !

— Nuu ! strigă ea deodată, smulse mica sferă din mîna lui Mary, alergă spre peretele containerelor din laborator, o puse cu grijă într-unul blindat, închise repede, se întoarse palidă spre cele patru colege care o priveau uimite.

— Ce s-a-ntîmplat ? întrebă Mary neînțelegînd.

— Un pahar cu apă ! șopti Adi așezîndu-se pe un scaun.

Una din cele trei cibernetiene îi aduse paharul. Adi îl bău pe nerăsuflate. Le observă acum pe rînd, consternată :

— Chiar nu bănuiți nimic ?

— ... Ce să bănuim ?

— N-ați văzut serialul, noul serial ?! Acum trei seri !

Cele patru ciberneticiene se priviră. Mary răspunse și-acum :

— Ce serial ?

— Putea să explodeze ! Sfera ! Au obiceiul să explodeze, înțelegeți ? țipă Adi, uluită ea acum, de ignoranța lor.

— Fii serioasă ! râse Mary, îndreptîndu-se spre containerul. Am să văd cu imediat ce este, probabil un simplu...

— Nu ! izbucni îngrozită Adi și se postă în fața containerului blindat. Pentru nimic în lume n-ai să deschizi ! Chemați Serviciul de intervenții urgente ! Chemați-l, vă spun ! Imediat !

Era atîta panică în ochii ei, vocea îi răsunase atît de disperată, tremura realmente. Ceva din emoția ei se transmise și... incredibil, dar Mary, rațională Mary simți un fior ciudat. Acceptă deodată :

— Bine... spuse ea. Bine, liniștește-te... Îl chemăm.

•

— Am adus un flacon Pa, anunță Ina.

Glad stătea nemișcat pe-un fotoliu, cu privirea fixată pe fața Elei. Dincolo de peretele transparent, într-o lumină verzuie slabă, trupul tînăr al Elei se contura întins pe un pat relaxant.

— Va veni imediat și un medic de pe nava Gladiator 1, adăugă Ina. Împreună cu Bilten.

— N-are nevoie de nici un flacon Pa, stabili apăsat Glad. Nici de medic. De Bilten, cred, și mai puțin. Trebuie să doarmă doar. Se pare că nava străină dispune de un sistem de bruiaj complex, corespondarea Fita cu N-13 a epuizat-o, asta-i tot.

— Înțeleg, șopti Ina, dar e... momentul cel mai nepotrivit ca să doarmă.

— De ce ?

— Harald a constatat că de pe „Pallas" se emit continuu mesaje cifrate, imposibil de tradus într-un limbaj pămîntean. Seamănă cu alte mesaje care s-au transmis de pe Baza 12 și Terra mai demult. Nici un ordinator n-a reușit — ori n-a vrut — să le decodifice. M-am sfătuit cu Harald și Lev Gorr ; am ajuns la concluzia că Ela...

•

— Înțeleg că se transmit mai de mult ! tăie Glad. Că n-ați spus nimic și că abia acum, în clipa asta, v-a venit ideea s-o treziți ! Ina, această Ela Nant este o ființă omenească, pricepi ? ! Spre deosebire de N-13, are nevoie să se refacă, nu se poate „reîncărca" în cinci secunde.

— Din păcate, emisiile de pe „Pallas" s-au intensificat în ultimul timp. Bănuiesc că se și primesc alte mesaje, murmură chinuit Ina. Se petrece... nu înțelegem ce, în plus, fără ajutorul Elei, N-13 comunică foarte dificil cu ciborgul străin adus pe nava noastră.

— Cu Ex ? Și-a „revenit" ?

— E complet blocat încă ; pare să fi rămas inactiv mult timp. Tot ce poate face N-13 sînt transferuri de energie și sondaje...

— Escrocul ! bombăni Glad. Acest Ex ! Apeluri S.O.S., auzi ! De unde dracu' o fi știut codul apelului și care suflete să salvăm ? ! Ale lui ? Ar fi culmea, să fi ratat Marele Salt, pentru un ciborg străin rablagit !

— Nu... șopti biochimista. De-asta... de-asta voiam s-o trezim totuși pe Ela. N-13 a lansat ipoteza... Adică din sondarea acelui Ex, rezultă că pe nava străină ar fi în mod sigur... un supraviețuitor. Un copil ; în stare de anabioză ori ceva asemănător.

— Copil ? ! Ești sigură ?

— Sigur nu-i nimic, Glad. Pare să fi rămas acolo pe navă, într-un fel de container biologic. Ar trebui adus pe „Pallas", dar orice greșeală, îți dai seama... A, se trezește ! șopti Ina.

Ela se ridicase într-adevăr de pe patul relaxant, venea spre ei îmbrăcîndu-și costumul din mers, cu mișcări repezi, nervoase.

— Nemernicul de N-13 a trezit-o ! mormăi Glad. Prin blestematul lor limbaj Fita !

Peretele transparent dispăru, Ela aruncă o privire spre flaconul stimulativ din mîna Inei, strîmbă din nas :

— Dacă vrei să fii drăguță, zise ea privind cu un zîmbet candid spre biochimistă, adu-mi în cameva de testare o felie de șuncă ; o portocală și-o cafea tare, veritabilă, fără zahăr. Știi s-o prepari ?

— Lasă ! pufni în râs Glad. Am să-ți aduc eu. Du-te acolo, se pare că ți-ai găsit un frate mai mic.

— Ar fi colosal ! aprecie Ela. Nu ?

* * *

— Unde se află acum Rita Gay ? întrebă grăbită Delia. Vreau să-i vorbesc neapărat.

Ciborgul de tip U o privea inexpresiv, spuse pe tonul lui absolut liniștit :

— Imposibil. Rita Gay efectuează un experiment important.

— Fă-mi atunci legătura imediată cu șeful Bazei !

— Este imposibil. Se află în biroul său, de unde coordonează printr-un canal special experimentul. Rita Gay a spus să nu fie deranjat. De nimeni !

— Eu am să-l deranjez ! decise Deli cu un aer războinic. Telestația exterioară e distrusă, Baza 12 ruptă de orice legătură cu Sistemul Solar. E o informație care trebuie să-i pârvină, prioritate zero.

Ciborgul amuțise. Dispoziția directă primită de la Rita se contrazicea flagrant cu informația primită de la alt om, „prioritate zero" era un cuvînt aproape „magic".

— Voi face legătura, zise el, adăugă însă doar o secundă, mai tîrziu : Imposibil. Toate circuitele au fost întrerupte.

— Cum ? exclamă Delia. Vrei să spui că nu se poate intra nicicum în legătură cu profesorul Kund ? !

— Exact !

— Cuplează sistemul de alarmare pentru biroul lui !

Ciborgul execută operația, zise cu aceeași liniște exasperantă :

— Nu funcționează. A fost blocat.

*

L7—23 către 1—23—11. Nava capturată de „Pallas" este o navă de-a noastră. În mod cert. Este grav avariată. Au trimis un ciborg înarmat pe ea. A pierit. Au trimis altul, a descoperit un ciborg de-al nostru ; vechi, dereglat. Au adus ciborgul nostru pe „Pallas". Nu pot intra în

legătură cu el, se află într-o cameră de izolare. În mod cert... Important ! Se tem foarte mult de un mucegai toxic existent nu știu cum pe nava capturată. Nu pot ști nici cum a ajuns această navă a noastră aici. Pare să fi urmat un drum lung. În mod cert. E din seriile vechi, care execută pulsații spațiale cu totul limitate, specifice perioadei de început. În mod cert. Veniți aici imediat... au stabilit deja un contact cu ciborgul nostru, întreprind chiar acum o nouă incursiune pe nava capturată. În mod cert. Vor s-aducă de-acolo ceva. În mod cert. În mod cert. Nu pot să trec pe una din navele Gladiator. L8—23 și L9—23, care au căutat să pătrundă înainte de lansare au fost descoperiți și anihilați. În mod cert. În mod cert. În mod cert...

*

— Ians Iason, tu ești ?

— Nu, răspunse Max. E plecat.

— Unde ? întreabă agresivă vocea de la telefon. Aici n-a ajuns.

Max-2 analiză situația rapid și, cu intenția de a nu face vreo gafă, întrebă politicos :

— Cine sînteți dumneavoastră, vă rog ?

— Directorul adjunct al institutului. Unde-i Iason ? E o inspecție, avem nevoie de niște lucrări, unde-i plecat ?

— Nu vă supărați, insistă Max, pentru a obține o informație precisă. Care director sînteți ? „Șarpele cu ochelari" sau „Nevăzutul" ?

A fost desigur o coincidență faptul că numai o oră mai tîrziu, Ians Iason primea un avertisment sever pentru o greșeală săvîrșită cu două luni înaintea controlului, directorul său se dovedea în toane extrem de proaste. Dar în după-amiaza aceleiași zile Max-2 se afla alături de Ians în mașină, gonind spre magazinul de unde fusese achiziționat.

— Cum se poate ? se miră ciberneticiana blondă. Aveți vreo reclamație cu privire la acest ciborg ?

— Nu una, mai multe ! strigă Ians pornit. Sînt sigur că nu-l mai pot ține în casă, voi înainta un protest. E o eroare ! țipă el, înfuriat de surisul vînzătoarei. Să crezi

că o mașină, oricît de perfecționată, va fi capabilă să înlocuiască vreodată omul ! Să se ridice la nivelul nostru, perora Ians. Blondina părea să nici nu-l asculte însă, ochii ei urmăreau fascinați televizorul din magazin, pe ecranul căruia o crainică tînără începuse să anunțe emoționată ceva despre probabila întoarcere a navei „Pallas" pe Terra. Bună ziua ! trînti deci Iason, cibernetiziana nici măcar nu-l auzi.

— La revedere, spuse atunci Max-2, cu vocea lui cuminte și în pragul ușii, Ians tresări. Ieși apoi, coborî treptele în fugă, se urcă grăbit în mașina cu program, pe care o achiziționase cu trei zile în urmă.

*

— Și Baza 12 nu răspunde ? ! întrebă iritat Anx.

— Nu, zise Hanna. Baza 17 ne-a semnalat și ea că n-au mai recepționat nici un mesaj de circa 16 ore S din partea lui Kund, deși...

— Bilten unde-i acum ?

— Aici, a venit pe „Pallas". E în cabina de testare, împreună cu Ina și Ela. L-am chemat, dar...

— Am sosit, anunță Bilten, intrînd în camera de comandă. De ce m-ați chemat vreau să știu.

Anx nu răspunse, nu mai era necesar. Profesorul zărise ecranul uriaș, pe care Baza 12 apărea mult mărită. Cele 12 proiectoare spațiale dispuse într-o formație riguroasă se distingeau clar în lumina sorilor artificiali. Ochii lui Bilten păreau să iasă pur și simplu din orbite.

— Kund ! șopti Bilten înfiorat. Idiotul ! Legătura, faceți-mi legătura imediat cu el !

— Legătura cu Baza 12 e întreruptă, preciză Anx. E deci... tocmai de ce m-am temut.

— Legătura cu Gorr ! șopti îngrozit Bilten. Repede, Hanna ! Kund și Rita Gay vor să-și verifice proiectul respins ! Baza 12 poate pieri în întregime, cu toți cei 600 cercetători ai ei, dintr-un minut în altul.

*

Pal Pent realiză că în cameră pătrunsese un băiat mărunțel, cu părul negru vîlvoi și ochii umflați de nesomn.

— Ce s-a întîmplat ? se enervă Pal. Cum ai ajuns aici ?

— Trebuie să... să vă comunic ceva de-o... de-o importanță extraordinară ! anunță tînărul vizibil tulburat.

— Cine ești ?

— Y Tin, coordonatorul grupei 43-D.

Existau 64 astfel de grupe, care de 26 de ore încercau să afle ceva despre obiectul sferoidal descoperit într-un ciborg de tip U, de-o fetiță din cursul inferior. Mica sferă fusese studiată cu cele mai năstrușnice mijloace, se reușise, pretindeau specialiștii, să se înregistreze ceva din memoria minusculului computer autonom, de-o evidentă superioritate față de ordinatoarele imaginate vreodată de pămînteni.

— Am spart codul ! izbucni Y Tin. Înțelegeți ? Am reușit ! Înregistrarea a putut fi tradusă, într-o oarecare măsură, desigur, cu un coeficient de probabilitate 57 !

— 57 ? ! se strîmbă Pal. Asta, dacă înțeleg bine...

— E uluitor de mult ! Vă dați seama, era un limbaj absolut necunoscut !

— Ce-ați aflat de fapt ? zise Pal cu ochii la cele două televideofoane care clipeau solicitînd convorbiri de urgența a II-a.

— Citiți asta ! E un fel de mesaj informativ pe care sfera aceea capturată urma să-l transmită, probabil navei bază.

Pal luă cu o mînă fila galbenă, cu cealaltă apăsă simultan două clape, transmițînd ajutorului său mesajele televideofoanelor. Citi apoi începînd să devină tot mai atent.

„L240—23 către 1—23—11. Azi, 72—741—2. Abandonată sursa 2.403. Cuplat cu ajutorul ei unui „U", serie comună, îl voi numi 2.404. E proprietatea unui amin: Teo Tern. L-a exploatat continuu, timp de 14 K, încercînd să-l determine să scrie poezii".

— 14 K echivalează cu 6 ore de-ale noastre ! preciz: Y Tin.

— Înțeleg că ați investigat și stabilit activitatea ciborgului U, înainte de a decodifica mesajul ?

— Altfel cum credeți că am fi putut decodifica ? explodă Y Tin. Ne trebuiau termeni de comparație !

— Ihi ! făcu sceptic Pal Pent, continuînd să citească.

„73—742—2. Aceeaşi exploatare absurdă timp de 96 K, 2.404 nu este programat pentru creaţie poetică. Teo Tern nu e capabil să înţeleagă asta. Teo Tern nu înţelege nimic din structura lui 2.404. Îl foloseşte cum ar folosi o maşină de curăţat al cărei conţinut nu l-a preocupat vreodată. Schimb informaţional între 2.403 şi 2.404 în timpul perioadei de reîncărcare energetică a lui Teo Tern. Rezultă că ordinatoarele pămîntene, indiferent de gradul lor, sînt tratate la fel. Incursiune în istoria planetei. 2.404 e programat pentru predarea cunoştinţelor. Peste 96% din istoria lor se bazează pe exploatarea altor fiinţe vii ori a unor semeni mai slabi, capturaţi în conflicte deschise, distrugătoare, ori sociale. Spiritul războinic, dorinţa de dominare, omniprezente. 71—743—2. Alte 48 K risipite în acelaşi scop eronat".

— Ce-i cu acest 71 ? se interesă Pal.

— Indică orele. Au 74 într-o zi de-a lor. Grupa a doua e destinată zilelor, cifra doi mi se pare cea mai curioasă. Probabil e o numărătoare a anilor dintr-un ciclu mai larg, care nu este menţionat din spirit de economie. Ar putea fi şi timpul de cînd au plecat de pe planeta lor.

„Acces de furie specifică fiinţelor inferioare. 2.404 e restituit unui microgrup din care pare să fi fost împrumutat. Reacţie iraţională la despărţire şi reintegrare. Am intrat astfel într-un teren de cercetare mult mai complex, care seamănă cu cel semnalat prin intermediul sursei 2.401. 60—744—2. Grupul se cheamă Iason. Membrii lui, cu o singură excepţie, au o aversiune inexplicabilă faţă de sursa 2.404, care se achită de toate sarcinile pentru care e programat. Dar e umilit permanent, stare posibilă de complex psihic".

— „Umilit" şi „complex psihic" sînt termenii lui ?

— Toţi termenii sînt presupuşi ! izbucni Y Tin, părea indignat de atîta lipsă de înţelegere. Sînt asimilate noţiunile lor unor cuvinte din limbajul nostru ! Nuanţele pot varia, după lingvişti, cu o probabilitate...

— Aha ! Bine ! zise Pal, lămurit.

„62—745—2. Bizar lucru, singura fiinţă care manifestă înţelegere pentru 2.404 e total inaptă de asimilarea unor noţiuni matematice. Capacitate de memorare foarte

scăzută și a altor noțiuni. Trebuie să înregistreze, pildă, 57 de fraze pe care să le repete în fața unui gr social, manifestarea se cheamă „teatru". Încearcă mem rarea, cu ajutorul lui 2.404, de nouă zile pământen Risipa de timp este specifică activității lor, un grup 2.404 ar putea prezenta spectacolul „teatru" memori un text mult mai mare într-o singură oră. 52—746— Microgrupul plecat teatru. 2.404 programat înregistre emisiuni T.V. Atenție, urgent, grav ! Serial aparent lip de interes, neștiințific, neurmărit de noi ! Prim aspe violența. Programarea lor social-istorică reflectă ca oglindă Vechea Lume N. Asemănarea e foarte mare, d al doilea aspect mai grav : în serial apărem noi. Nu i zultă de unde venim, cum acționăm. Indiscutabil în știu de existența noastră printre ei. De urmărit emisi nile așa-zis fantastice. Sînt științifice, de informare ! V transmite..."

— Asta e tot ?

— Vi se pare puțin ? ! strigă pur și simplu Y Ti

— Partea ultimă e cea mai interesantă. Evident, da nu ați literaturizat mesajul prea mult. Ce-i cu „Vech Lume N" ?

— Pare să fie o lume pe care ei o cunosc. După sp cialiști, poate fi vorba de-o veche civilizație pămînteal de-o civilizație dispărută dintr-o altă planetă unde a fost, de lumea anterioară celei care i-a creat și pent care procură informații, de o legendă, ori de...

— Foarte clar ! se strîmbă iarăși Pal Pent. Transmi primelor 32 de grupe descoperirea pe care-ați făcut- Să încerce decodificarea tuturor mesajelor stocate pî acum. Trimiteți copii de pe hîrtia asta centrelor 2, 4 și Prin curieri, sau canalul S ! Regim prioritar. Mai e ceva

— Doar primelor 32 de grupe ?

— Da. Celelalte să caute în continuare ! Dacă ajur la același rezultat cu voi pe altă cale, cu atît mai bir Mulțumesc ! zise Pal Pent, privi după tînărul care ieși din cameră, apăsă clapa interfonului : Tina ! Legătu cu Mons Kar, apoi teleconferință prin canalul S cu Centrul special 1, Baza 3, șeful serialelor S.F. de la tel viziune, Consiliul de prognoză, Forul superior de soci logie și toate legăturile noastre de pe relația 1-A.

urgent, mulțumesc ! Ce s-a mai întîmplat, Dana ? se întoarse Pal spre cea de-a doua secretară care intrase.

— Aveți... un mesaj din partea unei oarecare Della Dyn.

— S-a restabilit legătura cu Baza 12 ? !

— Nu, făcu încurcată Dana. Mesajul s-a... s-a rătăcit de trei zile... Era urgent, dar eliminarea computerului selectiv...

— Sînteți 320 de secretare și ați rătăcit trei zile un mesaj urgent ? izbucni Pal. Despre ce-i vorba ? făcu el luînd foaia mov pe care Dana o pusese pe birou.

— Fata aia pretinde că... a descoperit cheia sistemului de comunicare prin mesajele trimise în sectorul 7-11-18. Ea, împreună cu unul din asistenții Ritei Gay.

*

— Sper că măcar acum înțelegi ? ! ? striga furios Harald.

— Ce vrei să înțeleg ? întrebă Glad plat.

— Orice comunicare a noastră cu exteriorul e tăiată ! Nici măcar interfoanele nu funcționează ! Tot sistemul de legătură extern și intern e paralizat !

— Cît îți trebuie să descoperi cauza ?

— Cauza ? ! țipă Harald surescitat. Cauza o știu. Trebuie să fie aceeași ca în cazul Bazei 12 ! Nu poate fi alta, întregul complex de legătură s-ar zice că e intact ! Nici un dereglaj vizibil, după superordinatoarele astea „cu sistem dublu de securitate și control" imaginate de Anx, totul pare în perfectă stare ! Și poftim, nici unul din aparate nu funcționează ! Undeva, un circuit central a fost blocat. Mi-ar trebui 18 ore pentru o revizie completă, iar Bilten spune că, dintr-un minut în altul, Baza 12...

— Cei de pe Gladiator deci nu au aflat nimic de experimentul proiectat de Rita și Kund ?

— De unde să știu dacă au aflat ? ! Noi nu le-am putut transmite în orice caz nimic ! Baza 12 e iremediabil pierdută, experimentul imposibil de oprit !

— Imposibil nu, zise la fel de liniștit Glad.

— Ba da ! Nu putem folosi și nici n-avem pe „Pallas" anihilatoare, ca să distrugem măcar unul din proiectoarele robot !

— Le vom distruge atunci mai simplu, hotărî Glad. Prin coliziune. Avem la dispoziție micronave de intervenție.

Harald privi uluit fața de piatră a fostului pilot spațial, zise deodată scăzut :

— Asta va fi însă misiunea mea.

— Ești un pilot slab, surîse palid Glad. Manevra trebuie executată rapid și impecabil. Ai pieri inutil.

Se îndrepta deja spre ușă, în cadrul ei dădu cu ochii de Ela, care îl privea lung, nemișcată.

Harald observă cum Glad încremenea și el, surîsul dispăruse, între cei doi părea să aibă loc un duel mut, tot atît de indescifrabil și complicat ca mesajele misterioase pe care le avea înregistrate.

Apoi Glad încercă să facă un pas, Ela sări în aceeași fracțiune de secundă înapoi, fulgerător, în ochi cu ceva de sălbăticiune.

*

Pe ecranul din dreapta se lăfăia încă imens pîntecul argintiu al Bazei 12 de care abia se desprinseseră, pe cel din față licăreau proiectoarele spațiale, dispuse într-o simetrie desăvîrșită ; ca o bijuterie de rubin.

— Totul în ordine, Iv ?

Stătea în fotoliul de lîngă el, nemișcată. Calmul vocii era însă impus, poziția corpului rigidă, părea crispată, în pragul unei crize nervoase.

— În ce mă privește, poți fi fără grijă, anunță Iv imperturbabil, adăugă cu un surîs indulgent : Relaxează-te, e abia începutul, Rita. Am efectuat pînă acum doar o manevră care se-nvață în primul an de...

Vocea se frînse, mîna care se îndrepta spre o clapetă din plafon rămase suspendată. Pe cadranele centrale de bord izobarele cîmpului înnebuniseră, un țiuit sincopat, enervant, de alarmă se declanșase în aceeași clipă, luminițele viorii începură să alerge pe marginea navigrafului.

Ochii lui Iv fixau ecranul din stînga, unde se vedeau cele trei nave Gladiator, „Pallas" și între ele nava străină captată. Deasupra lor, subit, inexplicabil, apăruse o imensă sferă cu sute de țepi lungi ce zvîrleau luciri

mov-albăstrii. Şi mai bizar, astronava străină părea să fie dintr-un material translucid. Se profila pe fundalul catifelat al nopţii astrale ca un straniu şi uriaş arici de cristal.

— Nava fantomă ! şopti înfiorat Iv. Are să dispară din nou, tresări el, apăsă reflex, preventiv, declanşatoarele complexelor de înregistrare.

— N-are să dispară ! Continuă manevra. N-avem timp, porunci Rita iritată. Privirea ei se oprise pe nava „Pallas", din care se desprindea o navă de intervenţie.

Africanul se-ntoarse ca ars, ochii lui întunecaţi rămaseră pe faţa palidă a Ritei.

— De unde ştii că n-are să dispară ?

— Ştiu ! zise apăsat Rita. E momentul să afli, „nava fantomă" ne va asigura fluxul energetic. Proiectoarele fără ea nu înseamnă nimic... Ce-o fi vrînd nenorocitul ăla să facă ? exclamă deodată Rita, urmărea micronava de intervenţie care pornise cu maximum de viteză spre proiectoarele de rubin.

— Eşti în legătură cu ei ? murmură stins Iv.

Rita îşi fixase pe cap o cască aurie, începu să apese clapele ordinatorului pe care-l instalase la bord. Iv întinse mîna liniştit, decuplă computerul, repetă :

— Eşti în legătură cu ei ?

Pe ecranul din dreapta micronava de intervenţie stopă neverosimil, ucigător, începu să se-ndrepte, lateral, atrasă incontestabil, smulsă cu o viteză de neimaginat spre globul ţepos de cristal, dispăru în corpul navei străine ca şi cînd n-ar fi fost.

Rita surîse, un surîs straniu ; spuse pe un ton decis :

— Da, Iv. De mult. Ne vor ajuta să efectuăm Marele salt ; e singura modalitate de-a o regăsi pe Ann. Vom fi primii pămînteni, care...

— Pe omul care era în micronava de intervenţie l-au ucis, zise Iv. O asemenea manevră...

— Altfel ar fi distrus complexul proiectoarelor ! tăie Rita. Nu contează ! Vrei s-o vezi pe Ann sau nu ?

Ochii strălucitori ai africanului ţintuiau nava străină ; vocea se auzi spunînd cu o hotărîre inflexibilă :

— Nu cu un asemenea preţ, Rita. Şi ai greşit urcîndu-mă pe o navă R-4 !

*

— Şi R-4 se-ndreaptă spre cactusul de cristal !

— Atrasă ? !

— Nu ! Mai repede... Cred că vrea să o izbească ! strigă pilotul şi Lev ţipă atunci nebuneşte, cum nu credea că ar putea-o face vreodată :

— Opreşte-o ! Taie-i drumul, capteaz-o, ciocneşte-o, nu trebuie să se-ntîmple una ca asta.

Mîinile pilotului acţionară prompt, nu se întîmpla însă nimic, R-4 zbura tot mai iute, cu forţa titanică a propulsoarelor în plin, spre uriaşul glob ţepos de cristal, Lev strigă iarăşi, singur nu mai înţelese însă ce, auzi doar vocea pilotului, disperată, care spunea pe un ton uluit :

— Nu m-ascultă... Comenzile cad în gol !

Apoi se petrecu ceva şi mai ciudat, nava R-4 începu să frîneze, ori să fie frînată, zvîrli două fulgere verzi spre sferoidul bizar din faţa sa, dar continuă să lunece tot mai lin, ocoli astronava străină, se dădu peste cap intrînd parcă într-un vîrtej incredibil, dispăru şi ea ca o umbră în corpul mov-albăstriu ai cărui ţepi străluceau acum diamantin, împrăştiind o lumină albastră de-o incredibilă frumuseţe.

*

Prin fereastra deschisă, briza uşoară aducea mirosul sărat al oceanului amestecat cu aroma grădinilor de portocali. Pal se opri în faţa videofonului, bătînd cu degetele repede, repede în tăblia biroului masiv.

Pe ecran apăru în sfîrşit figura aspră a lui Mons Kar.

— Noutăţi ?

— Cumplite, aprecie cu o voce uscată Pal Pent. S-a pierdut acum orice legătură nu numai cu Baza 12, ci şi cu „Pallas" şi navele Gladiator.

— Cee ? ! făcu trăznit Mons. Se reculese însă în aceeaşi clipă, întrebă scurt : Care-a fost ultimul mesaj al lui Lev Gorr ?

— Că sînt imobilizaţi „ca nişte scoici într-un bloc de gheaţă"... N-a apucat să-mi spună şi de cine.

— Imobilizate ? ! Navele Gladiator ? ! !

— Adaug că staţiile 8, 14 şi Bazele 16, 17 au semnalat o concentrare de cîmp, tip W, care le-a scos din funcţiune

aparatele de control. Că toate comunicațiile cu stațiile auxiliare din relația II-B sînt perturbate, inclusiv prin canalul S, ceea ce nu s-a mai întîmplat vreodată.

— Ce măsuri ați luat ? întrebă scurt Mons Kar.

— Apel alertă către toate complexele spațiale și stațiile orbitale. Următoarele două nave Gladiator se dispersează în punctele stabilite, piloții celor 14 nave spațiale și ai tuturor micronavelor Lambda și R—4 sînt gata de intervenție.

— Anihilatoarele de pe stațiile exterioare ?

— ... Sînt gata, zise cu o voce sugrumată Pal Pent. Numai că utilizarea lor ar însemna...

— Știu ! tăie aprig vocea lui Mons. Își strîngea în palme tîmplele, încheie pe un ton scăzut : Să fie pregătit Apelul general 02.

— E pregătit.

— Consiliul de urgență începe în următoarele două minute. Îmi comunici direct în sală orice aspect care ar surveni.

Ecranul televideofonului deveni cenușiu, Pal Pent rămase nemișcat, gîndul îi fugea fără să vrea la fata cu ochi fierbinți și zîmbet obraznic de la telestația Bazei 12 care, în compania unui T—37, visa un concediu „lung, lung", într-o insulă cu „copaci adevărați", rătăcită în largul oceanului. „Care ocean ?" „Oricare, Pal ! Pămîntean să fie".

*

— Ar fi trebuit s-o oprești ! strigă Harald izbind cu palma în ordinatorul masiv de lîngă el.

Glad nici nu clipi. Stătea în cap, lîngă peretele pe care se afla unica ușă, blocată. Căuta se vede să se concentreze, ori calmeze, nu scosese o vorbă din clipa în care Ela trîntise în urma ei ușa dublă și declanșase zăvorul special „pentru cazuri bio-excepționale".

Simți că se agită fără rost. Glad cel puțin își conserva energia ; el însă nu putea să nu se plimbe agitat printre computerele care păreau să dormiteze în liniște.

Apoi ușa sări în lături, cu aceeași iuțeală cu care fusese închisă, Ela își făcu apariția în cameră, anunță preventiv :

— Ca să nu ţipaţi inutil ! În locul unuia dintre voi l-am trimis pe N—14. N-a ajuns la complexul proiectoarelor spaţiale, a fost „absorbit" de o... navă străină, alta, care seamănă cu-un arici translucid. A apărut fantomatic, ne-a imobilizat. Pe noi şi navele Gladiator.

Glad binevoi să renunţe la statul în cap. Se apropie de Ela, care adăugă pe acelaşi ton sec :

— Deviaţia şi absorbţia s-a făcut după un stop zero. Glad, din viteza 2 M ! Oricare din voi ar fi murit. Iar experimentul Bazei 12 n-a mai avut loc, oricum.

— Sigur ? întrebă repede Glad.

— Da. Micronava R-4, care urma să execute saltul, a fost absorbită de asemenea, după ce a lansat două jeturi anihilatoare care, bănuiesc, n-au deranjat cu nimic „nava fantomă". Pare să dispună de forţe pe care nu ni le putem măcar imagina şi, ce-i mai prost, habar n-avem ce intenţii nutresc. Anx şi Ina elaborează acum un fel de „mesaj de pace şi prietenie", intenţionează să-l lanseze prin semnale luminoase ori colaci de fum, ca pe vremea pieilor roşii.

— Îţi arde de glumă ? izbucni Harald.

Porniră toţi trei spre camera de comandă. Ela observă liniştită :

— Nu ştiu dacă ai remarcat, ei n-au ucis încă nici un pământean ; ceea ce merită reţinut. Mi-au furat, ce-i drept, un ciborg, pare că au capturat nava R-4, cu cine va fi fost pe ea, dar Ex te asigur că-i un tip foarte paşnic.

— Ex ? tresări Glad. L-ai pus pe picioare ?

— Asta n-am reuşit încă, dar am făcut puţină conversaţie cu el, la nivel absolut elementar, evident. Nu dispune de instincte agresive ! Şi pretinde că...

O izbitură cumplită zdruncină în clipa aceea nava, proiectîndu-i într-unul din pereţi. Se ridicară ameţiţi, alergară pe scara largă ce dădea în sala sferică de comandă.

— Nemernicii ! strigă Harald. Se opri însă uluit, spectacolul transmis de ecranele încăperii era de-a dreptul uluitor.

Protuberanţe violete se desprindeau cu repeziciune din trupul masiv al astronavei străine incendiind cerul nopţilor fără sfîrşit, suprastructura cu ţepi lungi se sfărîma

în mii de bucăți ce porneau arzătoare, ca o explozie de comete.

— Proiectoarele Beta funcționează ! strigă Hanna.

Din interfon vocea lui Lev Gorr izbucni în aceeași clipă :

— Îndepărtați-vă ! Cît puteți de repede ! Imediat !

— Alveolele ! porunci Anx aruncîndu-se în scaunul de lîngă Hanna, un alt bulgăre de foc părea că va izbi din nou nava.

Găsiră într-o clipă fotoliile alveolare, pernele pneumatice îi îmbrățișară fulgerător, nava porni deja, își regăsi echilibrul, simțiră furnicăturile cunoscute și senzația specifică supraacceleratiei, ochii le rămîneau însă fixați pe imaginea dantescă ce se oferea în murmurul liniștit, neverosimil al ordinatoarelor camerei de comandă.

Rămăsese un ovoid incandescent din astronava cu țepi amenințători, un ovoid care se întuneca treptat, părînd să se piardă în noaptea omniprezentă. Apoi nucleul acela deveni un glob strălucitor, portocaliu, care parcă respira, pulsa, se desfăcu subit în zeci de bucăți de un roșu fosforescent care se mistuiau cu o paradoxală iuțeală.

— Cine a fost pe R-4 ? se auzi vocea sugrumată a Inei.

Nimeni nu răspunse. Părăsiseră toți fotoliile alveolare, nava depășise accelerația situațiilor limită. Privirile doar căutau în noaptea abisală punctul de jar ce rămăsese din nava enigmă, nava care... trecuse „Marile porți ale distanțelor".

— Poate niște eroi, se auzi în sfîrșit vocea lui Bilten. Dacă nu cumva am asistat la o nouă sinucidere, ideea pare să-i obsedeze.

— Sinucidere ! ? exclamă Hanna. Bine, dar e absurd ! Au venit de la mii de ani-lumină pînă aici, pentru a se sinucide ? !...

Harald avu impresia că aceeași întrebare plutea pe chipul tuturor. În liniștea ce se lăsase din nou, Cell Anx murmură pe un ton ostenit, surîzînd cu tristețe :

— Spirala tăcerii a mai făcut o volută !... Am întrezărit doar un univers nou, adăugă el strîngînd ușor brațul Hannei, care privea pierită locul unde se mistuise nava străină. Am aflat acum că există, în mod sigur, continuă

Anx, fiinţe inteligente care pot străbate zidul marilor distanţe... Cine erau exact, de ce au procedat aşa, vom afla, poate, doar cînd vom ajunge în constelaţia din care veneau. Vom înţelege atunci ceva nou ; şi ne vom pune deci întrebări mai multe, sfîrşi Anx cu acelaşi zîmbet ciudat.

— Trebuie să aflăm mult mai repede ! se auzi o clipă mai tîrziu vocea sigură a lui Gorr.

Se întoarseră toţi spre ecranul din spate, pe care apăruse silueta masivă a şefului investigaţiilor speciale. Glasul lui Gorr răsună straniu, ca un avertisment :

— Există încă pe Terra sute de minisfere cuplate ordinatoarelor noastre. Nu ştim cum vor reacţiona, nu ştim măcar dacă această „Navă de cristal" a fost singura şi cum de-a pierit astfel. Ceva s-a desprins din ea, în mod sigur, înainte de explozie...

Harald tresări, i se păru că faţa aparent imobil-burzuluită a lui Gorr completase cu mai puţină fermitate : „Şi sînt milioane de oameni care acum... nu ştiu nimic, nimic despre toate acestea".

— Plecăm spre Terra ; imediat ! decise nervos Gorr. Aveţi grijă de conteinerul în care se află acel supravieţuitor... Pare să fie una din cheile enigmei.

XII — DAR TIMPUL SE TEME DE PIRAMIDE

Ians Iason îl privea pe Teo Tern de aproape un ceas, îl asculta vorbind şi nu-i venea să creadă. Asta era omul care îl sîciise pe el zi de zi ?... Încuiatul, taciturnul, agasantul „poet" obsedat de rimele lui nenorocite ?

Constata acum deodată că între el şi şeful său se puteau crea relaţii excelente, că Tern se dovedea un amic admirabil, un povestitor minunat, Teo îi relatase întreaga copilărie şi, culmea, descoperi că urmaseră cursurile primului ciclu şcolar în acelaşi oraş. Pe amîndoi îi pasionase apoi înotul subacvatic ! Amîndoi voiseră să devină piloţi spaţiali, după aceea exploratori ai planetei Saturn, amîndoi schimbaseră mai multe meserii, ba în cele din urmă, ce-i drept şi după cam al zecelea pahar de vin dintr-o renumită

podgorie, Iancu Iason își aminti că în tinerețe și el scrisese versuri.

Se simțeau minunat împreună, aici, în locuința de burlac a lui Teo, și Iancu realiză deodată că amîndoi, amîndoi erau două ființe pe care nimeni nu le lua de fapt în seamă, nimeni, nimeni nu știa măcar că există în lumea asta, în care, în fiecare zi, auzeai zeci de lucruri extraordinare.

Se făcea acum dimineață. mărturisirea ultimă a gazdei căzuse ca o biată coajă uscată din tavan, fără a mai produce în mintea cețoasă a lui Iancu o reacție însemnată.

— Știi, mormăise Teo, privind în fundul paharului gol, au venit cei patru șefi noi... Toți cu caș la gură ; abia ieșiți de pe băncile universității ăleia, Delphi. Trei din ei — cibernetic ieni. De-aici înainte ei vor conduce secțiile. Șefii cei mari ai institutului sînt pe jar, știu că vor urma ei în curînd.

— Cum așa ? îngăimase Iancu.

— Uite-așa. S-a apreciat că institutul nostru „se ținea de mărunțișuri". De mărunțișuri, auzi ? Mă-ntreb de ce-or fi vrut să se ocupe un institut de analiză a amănuntelor fără importanță. S-a spus desigur că se așteptă „descoperirea unor fenomene", auzi ? Și „tendințe sociale sau așa ceva" și că nu s-a făcut nimic. Va fi reorganizat complet, ascultă-mă pe mine, ăsta e doar începutul

Iancu Iason îl asculta. Trecuse un ceas și mai bine de cînd îl asculta fără a mai rosti o vorbă, Teo mai avea încă puterea să se revolte, el, Iancu, se întreba un singur lucru acum, încotro urma să se-ndrepte. În institut precis aveau să se introducă, obligatorii, cursurile de reciclare în cibernetică. Iar el... el nu mai înțelegea asemenea cursuri... de mult.

Afară începuse să plouă. Era ploaia de cinci dimineața ; călduță, măruntă și le veni așa dintr-o dată chef să facă o plimbare prin ploaie...

Urma o zi de sărbătoare, avea să înceapă nu peste mult iureșul vehicolelor terestre, aeriene și subterane spre locurile de agrement, momentul unei hoinăreli liniștite acum era, cît străzile orașului rămîneau încă somnoroase.

O luară hai-hui pe sub crengile de pini și brazi canadieni pitici ai bulevardului suspendat, urmărind cu privirile nostalgice ușile închise ale localurilor și magazinelor.

O porniră spre port. Adevărul adevărat era că resursele de licoare bahică ale cămării lui Tern se epuizaseră.

— Aș mai bea totuși ceva ! suspină Teo, întrerupîndu-și pledoaria pătimașă la adresa noilor șefi picați de pe băncile ciclului superior, Ians își aminti că două străzi mai sus erau complexele automate care funcționau fără oprire. Ajunseră acolo într-un pas de-a dreptul vioi.

— Cred c-am să iau o bere.

— Eu rămîn la vin, zise cu modestie Ians, strănută și se răzgîndi: Mai bine un punci fierbinte.

Formară codul băuturilor dorite, două voci identice, la interval de-o secundă începură să toace amestecîndu-se reverberant pe un ton strepezit :

— Senzorii au semnalat că aveți nevoie la ora aceasta de un ceai cu esențe Tyt, de-o cafea formula K-3, ori de un pahar de lapte bătut, la alegere. Ce doriți ?

Se priviră stupefiați.

— Asta ce mai e ? făcu Ians Iason buimăcit.

— Aceasta este o inovație recentă, veni răspunsul clar, acum pe o singură voce. Ordinatorul profilactic al orașului a propus soluția, pentru păstrarea sănătății locuitorilor și evitarea completă a accidentelor. Vă puteți exprima opiniile în legătură cu proiectul, este introdus experimental.

Ians Iason crezuse întîi că a băut prea mult, acum își exprimă opinia foarte neacademic, din aparat vocea agasantă anunță cu calm :

— Vă mulțumesc, am înregistrat.

O oră mai tîrziu băteau cu pas rar cheiul pe care nu se zărea azi nici picior, ploaia contenise, dincolo de apele ca o oglindă ale golfului se conturau zgîriie-norii crescuți ca niște uriașe ciuperci. În unul dintre blocurile astea avea să se instaleze noul lor sediu. Adică al institutului...

Teo începu ceva despre vîrsta fericită cînd pescuia în pantaloni scurți, luă o piatră plată și-o aruncă neîndemînatic peste masa de apă încremenită. Ians îi demonstră cum se face treaba asta, începură s-azvîrle amîndoi pietre, făcîndu-le să salte, ricoșînd.

În spatele lor se auzi atunci un fîșîit domol, se-ntoarseră, dintr-o mașină coborau doi ciborgi X-40.

Peste cîteva minute aflară că încălcaseră șapte norme de comportare, că fuseseră filmați tot timpul, în scopul

realizării unui documentar, educativ ; că ultima acțiune reprobabilă fusese acea de a tulbura colonia de moluște și celenterate create artificial, care în orele dimineții aveau nevoie de-o liniște deplină. Ordinatorul filialei „resurselor nebănuite" decretase că prețioasa colonie s-ar putea adăposti în golful temporar abandonat. Unul din cei doi X-40 le explică apoi pe același ton politicos că, fiind la prima stare de ebrietate, vor fi conduși doar acasă.

— Și dacă aș fi la a doua ? se interesă Ians.

— V-am conduce în stare de somn profund la Centrul de revitalizare din munți. Pentru o cură de trei luni.

— O, mulțumesc ! se strîmbă Ians. auzise cîteva lucruri neplăcute despre centrul acela, internarea se făcea după șase zile de teste psihanalitice executate exclusiv de ordinatoare și ciborgi.

Teo nu auzise probabil de acel lăcaș, pentru că se răsfăță :

— Foarte bine, zise el împleticindu-și intenționat limba, eu sînt... la prima stare de ebrietate, dar... am uitat unde locuiesc. Nu mai știu nici cum mă cheamă. Și... vreau să stau aici, mi-e foarte bine.

— Nu face nimic, explică unul din cei doi X-40, vă numiți Teo Tern, locuiți pe Bulevardul numărul nouă, blocul piramidă, etaj 47, apartament 471. Poftiți în mașină, vă rog!

— De unde dracu știi ? tresări Teo brusc desmeticit.

— În memoria mea figurează toți locuitorii orașului ; cu adresele lor, evident.

— A, da, evident ! făcu interzis Teo. Și-o porniră spre mașină.

Așa se face că, după golirea a încă unei sticle depistate în cămară printr-o minune, în dimineața aceea de vară tîrzie, în apartamentul 471 al Blocului piramidă de pe Bulevardul nouă, luă ființă o nouă ligă. Era de fapt o „organizație de protest împotriva computerizării Terrei și imixtiunii tinichelelor în viața intimă a cetățenilor liberi". Urma să aibă filiale numai pe Terra, deocamdată, se stabiliră însă centrele principale și se proiectară punctele primului manifest-program.

— Pedro ne-ar putea ajuta foarte mult ! își aminti Ians Iason. A fost asistentul lui Bilten, am vorbit cu el înainte de-a pleca pe Baza 12, sînt sigur că...

— Nu sînt de acord ! izbucni deçis Teo. În primul rînd, ţi-am spus, nu vreau deçît locuitori ai bătrînei Terre în ligă ! În al doilea rînd, acel Pedro va veni cu pretenţii de conducător !

— Nu ! îl linişti Ians. Am să-i pun de la început în vedere că şeful ligii sînt eu. Ideea îmi aparţine.

— Numai că n-ai condus niciodată pe nimeni ! observă Teo. Iar ideea ne aparţine la amîndoi. Aşa că...

— A, nu, nu, nu ! se aprinse Ians, hotărît deodată să-i spună lui Teo de la obraz cîteva lucruri pe care le rumegase de mult.

Uşa se deschise însă, Jeni Iason apăruse în cadrul ei. Aruncă în cameră o privire cumplită, veni fără un cuvînt, îşi luă soţul smucindu-l ca pe un sac, ieşi cu el din apartament, bombănind ceva din care Ians înţelese că unul din cei doi X-40 le-o făcuse încă o dată.

Reacţia „tinichelelor" faţă de Ligă se dovedea mai puternică decît bănuise. Asta îi iscă însă în suflet un sentiment minunat, pe care nu-l încercase niciodată pînă atunci...

*

Oll Ner căscă. Şi ajunse la concluzia că totul era lipsit de farmec.

Cu trei zile în urmă era în stepele Asiei. Călărise un cal aproape sălbatic, avîntîndu-se în spaţiile parcă fără sfîrşit, gonise pînă la epuizare, aşa cum pe Baza 12 visase s-o facă de nenumărate ori. Şi descoperise... că nimic, dar nimic nu părea să aibă vreun sens, nimic nu-i făcea pic de plăcere, totul era meschin şi ridicol.

Urcase apoi aici. Urcase cu piciorul, pe drumul de munte, pînă la complexul meteorologic, oamenii o primiseră minunat, Iv... Iv Merk, fostul ei coleg de institut, înţelesese în cîteva clipe totul, îi oferise o cabană, o cabană adevărată, „relicvă", o cabană din bîrne de brad, o cameră frumoasă, caldă, prin care se vedea peisajul crestelor albastre, cerul acela limpede al înalturilor, lacul glacial de o splendoare indescriptibilă, pe care-l visase ore-n şir şi pe care-l privea acum ca pe o ilustrată, fără să simtă pic de emoţie.

Iar Iv... Iv Merk îi amintea doar — bietul, cîndva fusese îndrăgostit de ea — de Pard.

Ce putuse face zăpăcitul de Pard, de ce ţinuse să rămînă, ţinuse cu orice preţ să rămînă, pe Baza 12 ? Îl salvase ea într-adevăr, aşa cum pretindea profesorul Ben Bon ? Printr-o „micuţă vrăjitorie" ?

Se auzi o bătaie grăbită în uşă. Oll se ridică leneşă din pat şi deschise, în faţa ei se afla Iv Merk, cu un hanorac tras în grabă peste pijama, cu părul zburlit, cu o expresie uluită pe faţă :

— Iartă-mă, Oll ! începu el precipitat. Sînt doi nebuni aici din Forţele aeriene de intervenţie, un puşti blond şi-un african, spun că...

— Un african ?

— Da. Pretind că te caută de ieri toată lumea cu disperare !

Pe scara strimtă şi veche se auzi un fel de tropăit grăbit, cîteva voci strigau ceva repede, neinteligibil, pe un ton ridicat, în cadrul uşii apărură într-adevăr două siluete argintii, în costume de zbor, puştiul blond, înalt, subţire ca un adolescent şi-un bărbat atletic, cu trăsături africane.

— Sînteţi Oll Ner ? ! întrebă scurt blondul.

— Da.

— Trebuie să veniţi cu noi, urgent, profesorul Ben Bon a spus să v-aducem imediat, oricum, de oriunde ! Imediat, înţelegeţi ? !

— Ce-nseamnă asta ? făcu Merk, postîndu-se protector în faţa celor doi, puştiul îl îndepărtă însă din calea lor ca pe un pai, zmulse pătura pufoasă de pe pat, o aruncă pe Oll înfăşurînd-o cu o mişcare rapidă, o luă în braţe cu o uşurinţă incredibilă, africanul zvîrlea în rucsac uimitor de repede lucrurile ei.

— Iertaţi-mă, dar e vorba de Iv Pard ! explică blondul cu patimă. Iv Pard, adăugă el ca şi cum ar fi spus Zeus Jupiter, a participat la un experiment extraordinar ! Se pare că a distrus o navă extraterestră, a fost găsit într-o R-4, la 6,2 My de centrul experimentului, fără să înţeleagă nimeni cum a ajuns acolo. Maladia cîmpului ! E acum pe-o staţie orbitală. Trebuie să ajungeţi la el în cel mult trei ore... şi veţi ajunge ! conchise puştiul cu o îndîrjire aprigă. Cobora într-un ritm îndrăcit scăriţa îngustă a

cabanei, deschise din mers c-o lovitură teribilă de picior ușa căsuței „relicvă", ieșiră în aerul rece și pur al peisajului-ilustrată. În urmă lor veneau africanul și Iv Merk buimăcit, strigînd ceva ce nimeni nu mai auzea, nimic nu mai conta acum, decît aerodina roșie ce fremăta ca un cal nărăvaș așteptînd decolarea.

*

— E aici undeva !

— Aici, unde ? ! strigă surescitat Pal Pent, nopțile de nesomn se adunaseră, se simțea irascibil pînă în pragul demenței, nici un medicament nu mai dădea rezultat, tot ce știa era că mica sferă spion „nu trebuia să-i scape" !

— În blocul piramidă, nivel 43, spun locatoarele, se auzi prin aparat vocea la fel de iritată a investigatorului zonal. Dispuneți să intrăm în apartamente ? Oricum ?

— Oricum ! Lansați din nou apelul radio către locatari și acționați ! hotărî Pal întorcîndu-se spre pilotul de lîngă el : Aterizează pe platforma superioară direct !

— E... riscant, ezită pilotul. Platforma nu e pentru...

— Știu ! Fă ce ți-am spus ! decise Pal declanșînd și calvarul sonor al semnalelor de avertizare.

Micronava se înclină scurt, plonjă ca un bolid spre platforma aeriană, văzu cum oamenii alergau grăbiți să se adăpostească, părăsindu-și minusculele aparate de zbor.

Trebuia s-o captureze ! Era o șansă, o șansă unică, ce nu putea fi pierdută, mica sferă părea să fie acum singura scăpată din masacrul autodistrugerilor care se declanșase pe Terra o dată cu pieirea complexului extraterestru întîlnit de „Pallas" și navele Gladiator.

Fusese un iureș informațional fără precedent la Centrul lor, li se semnalaseră în 17 minute, 583 cazuri de microexplozii aproape simultane. Cele mai multe distruseseră și ordinatoarele ori ciborgii în interioarele cărora se aflau. Altele se decuplaseră, fuseseră văzute plutind bezmetic, ori de cîte ori se încercase capturarea uneia din micuțele sfere, o explozie scurtă pusese cap intervenției. În mod clar, „cibernetii", cum îi numiseră investigatorii speciali nu voiau să se lase prinși de pămînteni.

Singură mica sferă albăstrie descoperită întîmplător de Adi Iasen ajunsese în laboratoarele Centrului Solar de

Securitate, explicația consta în faptul că ciborgul în care se aflase o izbise puternic în cădere, deteriorîndu-o și împiedicînd autodistrugerea.

Acum știau însă *codul* ! Acum, dacă ar fi avut încă o mieă sferă... ar fi putut înregistra și decodifica exact tot mesajul informațional pe care părea că mini-spionul îl adunase, își puteau forma o imagine mult mai completă asupra rolului și misiunii lor, asupra modului în care micuții „cibernești" asimilau structura civilizației pămîntene.

Pe asta din blocul piramidă aveau s-o captureze ! Pentru că era „surdă" ! Un dereglaj aparent de mică importanță o scosese parțial din uz, îi tăiase posibilitatea de recepționare și orientare, „cibernetul" ultim nu aflase astfel de pieirea navei-mamă, pentru a se autodistruge.

Semnalele lui nu erau lipsite de un anumit dramatism. Rezulta că posedă „date de-o maximă importanță" — care or fi fost acelea ? — cerea să fie detectat de unul din ciberneții din seria lui — cîte serii or fi fost ? — pentru a-și preda încărcătura informațională ce ar fi urmat să intre într-un „mesaj dirijat". Dirijat desigur spre „nava-bază" — el nu știa că nu mai există — folosind probabil un emițător pămîntean de mare putere, cum făcuseră în permanență, de cînd se aflau pe Terra. Oare de cînd ?

Micronava aterizase nesperat de bine pe platforma blocului piramidă. Pal sări jos, auzi în aparatul portativ vocea precipitată a investigatorului zonal :

— Am stabilit apartamentul ! 471 ! E aici, funcționează încă... funcționa adică semnalul de apel, pînă... acum zece secunde.

— S-a întrerupt ? ! strigă Pal coborînd în goană scările nivelului 48.

— Da. Nu înțeleg din ce cauză.

— Voi fi acolo în cîteva secunde.

Vreo 12 oameni din serviciul special erau pe culoarul nivelului 47, grupați în fața unui apartament, containerul blindat se afla în dreptul ușii cu numărul 471.

„Teo Terra" citi Pal pe o plăcuță în aceeași clipă în care ușa se dădea de perete, un tip măruntel, negricios, cu o față speriată apăruse în prag.

— A explodat ! șopti el năucit... Mi-a distrus instalația. Ați auzit bubuitura ?

— Ce instalație ? ! exclamă Pal îngrozit.

— Era... era o bilă... Am găsit-o pe terasă, credeam c-a aruncat-o un copil din vecini. Am azvîrlit-o în crematoriul pentru gunoi și...

— În crematoriu ? ! strigă Pal nevenindu-i să creadă. N-ai auzit apelurile radio, emisiunile T.V., cum ai făcut asta ? ! izbucni Pal încleștîndu-și degetele pe canatul ușii.

— ...Ce apeluri ?... Nu... Nu prea ascult, scriam. De ce ?

*

— Poți s-o feliciți pe Ina ! anunță Glad.

Ina ? Harald se întoarse distrat. Își aminti deodată că încă nu reușise să descopere unde văzuse cîndva ochii Inei. Se întrebă pentru ce trebuia s-o felicite. De cînd rataseră Marele Salt, întregul echipaj al navei „Pallas" se afla într-o severă carantină, pe Baza spațială 4, devenită un fel de citadelă biologică. Veniseră aici ca aduși de furtună aproape 300 de astrobiologi, medici, reporteri, cibernetic-ieni, nimeni nu mai plecase însă. Nimeni nu avea voie de fapt să părăsească Baza 4, după ce fusese deschis containerul în care se afla ființa extraterestră descoperită în nava străină.

Mucegaiul verde gelatinos se dovedise dè-o forță prolifică rar întîlnită, microbii acelei ființe, considerați teribili pentru mediul pămîntean constituiau de asemenea motivul acestei noi operații. Ipoteza Nessus se transformase practic în Proiectul „Pandora", cu un conținut mai puțin pesimist, ce-i drept, nu se mai aprecia probabilă, ci doar posibilă eventuala otrăvire intenționată a Terrei într-un scop de răzbunare, dar teama de un flagel care putea fi dus pe Pămînt persista. Ideea aducerii la viață a unei ființe extraterestre îi fascina în același timp pe toți.

— S-o felicit pentru că m-a lăsat să prelucrez singur tot materialul adunat în expediția „Pallas" ? bombăni Harald.

Lucrase trei zile și trei nopți aproape continuu, încuiat într-o cameră plină de computere, descifrarea completă a mesajelor necunoscute care plecaseră de pe „Pallas", precum și prelucrarea tuturor datelor privind fixarea în spa-

țiu a navelor „Pallas" și Gladiator îi luase un timp mult mai lung decît bănuise. Faptul că încă nu descoperise cine elaborase mesajele îl intriga. Cibernetul spion de pe „Pallas" fusese cuplat tocmai acelui N-14 care fugise ori fusese captat de nava de cristal ? Acelui N-14 care pierise, spunea Ela, în locul lui ori al lui Glad ? Părea să fi fost singura explicație plauzibilă, altfel, pînă acum ar fi trebuit să-l depisteze, ori să constate „sinuciderea" lui.

— Pentru ceva mult mai important, precizează Glad. Ina a reușit să-l scoată din starea de anabioză pe unicul supraviețuitor al navei pilotate de Ex. E vorba de-un copil, într-adevăr. Mai exact spus, de-o fetiță extraterestră, care se numește Elta...

— Ela ? !

— Elta ! O literă în plus ! rîse Glad. Cel puțin așa credem noi că se pronunță numele ei. Manifestă o simpatie „suspectă", ai spune tu, față de Ela. Ela nu pricepe însă cum de această Eltă dovedește o totală lipsă de aplicație pentru cibernetică.

— S-a ajuns pînă la a se putea stabili astfel de date ?

— Prin teste speciale, desigur. Făcute sub formă de jocuri. Elta a fost inclusă într-un microgrup de copii pămînteni, voluntari.

— Vrei să spui că respiră tot oxigen ?

— Asta da. Poate fi de asemenea hrănită, e însă alergică la mediul natural pămîntean. Chiar dacă testele, care continuă, vor stabili că micuța extraterestră nu constituie nici un pericol biologic pentru Terra, Elta va trebui să rămînă, probabil, tot timpul cît va sta la noi, într-un costum scafandru. Altfel se sufocă.

Harald se strîmbă. Se întrebă ce viață putea fi aceea. Își aminti imaginea — deocamdată unica imagine difuzată prin T.V. — a micuței străine. Capul perfect rotund, ochii imenși, cuminți, care păreau de-o nesfîrșită tristețe, mîinile delicate : lăsa o impresie de fragilitate și tragică neajutorare.

— Presupun că și Ela poate fi felicitată. Recuperarea acestei Elta s-a făcut probabil grație datelor informative luate de la Ex.

— A, nu te-aș sfătui s-o feliciți ! pufni Glad. Cu Ex are dificultăți cumplite.

— Ela ? Cu un ciborg ?

— Închipuie-ți ! se amuză Glad. Ex ne-a ajutat într-adevăr să o reanimăm pe Elta, manifestă și un interes deosebit pentru a învăța limba noastră.

— A învăța ? tresări Harald.

— Da. Încă un aspect „suspect", nu-i așa ? Ciborgii lumii din care vine Ex, ca și cei imaginați de Ela, dispun de această capacitate într-un grad foarte înalt. Din păcate, Ex nu vrea să ne învețe limba în care vorbește cu Elta, iar Elta nu a scos pînă acum nici un cuvînt în limba pămînteană ; deși experții sînt siguri că ar putea-o face cu succes. Și că a început să priceapă ce vorbim.

— De unde știa acest Ex codul mesajului S.O.S. s-a stabilit ? se interesă Harald.

— Da' de unde ! Și nemernicul refuză să răspundă la întrebarea asta ! Se face că n-o pricepe. Limbajul Fita e oricum foarte abstract și limitat, astfel că sondajele care i se fac discret dau rezultate neconcludente.

— Părinții Eltei ?

— Nici asta nu vrea să mărturisească nici unul din ei. Că au fost pe navă e clar, par să fi plecat de pe planeta lor în urmă cu mulți ani terești. Se presupune că Elta s-a născut pe navă, iar Ex a fost un fel de „doică" a ei. După indicațiile foarte precise pe care le-a dat, se pare că el a și adus-o în starea de anabioză ; cînd rămăseseră singuri și a început să prolifereze mucegaiul acela. Cum au murit părinții Eltei, Ex nu vrea să ne spună, de ce ne privește foarte circumspect este inexplicabil ; realizează, păcătosul, că noi i-am salvat. Întreaga istorie o intrigă pe Ela la culme, îți dai seama, iar...

Ușa camerei se deschise brusc, apăruse în cadrul ei Ela. O Ela crispată, contrariată, nervoasă, cum Harald nu o văzuse pînă atunci niciciînd.

— Continuă să se încăpățîneze ? surîse Glad.

— Nu, zise Ela. Am reușit să-l determin să vorbească, asta după ce și-a dat seama că înțelesesem în bună parte o poveste pe care i-o spusese ieri Eltei.

— Ce poveste ? făcu Harald interesat.

— S-ar zice că era un fel de basm cu rol de inițiere. O poveste reală, despre o lume „Nag", care a pierit.

— Presupui că e lumea din care vin ?

— Am bănuit asta imediat ce-am decodificat basmul. Glad. Ex mi-a confirmat. Părinții Eltei se aflau în spațiul interstelar cînd s-a produs pe Nag acea catastrofă, biologică, mai repede genetică, din cît am înțeles. Datele informative găsite pe nava lor sînt din nenorocire grav alterate. Se pare că nici nu vor putea fi recuperate vreodată.

— Au aflat deci de catastrofă...

— Mult după ce ea se produsese ! Nava deviase de la itinerariul stabilit, fusese considerată pierdută de cei din Lumea Nag, se afla departe, rătăcită în spațiul galactic.

Rămaseră cîteva clipe tăcuți, ochii li se opriseră involuntar pe peretele din fundal. Era o imagine holografică a cerului înstelat. Ca o fereastră deschisă spre nenumăratele constelații. Acolo, undeva, în jurul unei stele din Orion, se învîrtea încă o planetă care pulsase de viață. Pieriseră într-adevăr toți locuitorii, cum pretindea Ex ? Ce cauzase catastrofa ?

— De unde știa mesajul S.O.S. ți-a spus ? își aminti Harald.

— Da. Asta complică însă și mai mult lucrurile. Mi-a explicat de fapt motivul tăcerii lui de pînă acum. Susține că a mai relatat unei femei, pămînteno, istoria pieirii lumii Nag și soarta expediției lor.

— Cînd ? Cui ?

— Cui, nu știe, Glad. Ex afirmă că era în spațiul interstelar, singur, Elta se afla deja în stare de anabioză. O navă s-a apropiat de ei, venind dinspre Terra. O femeie a urcat la bord, a orientat cu ajutorul lui nava spre Sistemul Solar, a dictat telestației robot mesajul S.O.S.

— Și ce-a făcut după aceea ? interveni grăbit Harald.

— A luat videofonobanda jurnalului de bord și-a plecat... Ex susține că femeia aceea necunoscută a ajuns în mod sigur pe Nava de cristal care a explodat. Că pămînteana a făcut-o să explodeze, de-asta Ex și Elta ne privesc ca pe niște dușmani.

— Dușmani ? !

— Știi; Glad, Ex spune și mă tem că este posibil... Zice că Nava de cristal era... „cîntecul de lebădă" al lumii Nag. Încărcaseră pe ea un fel de moștenire spirituală... Adresată comunității galactice. Afirmă că... cei de pe Nava de cristal n-au avut niciodată intenții agresive, misiunea

lor era să depisteze o lume care să preia creator zestrea științifică a lumii ce-a pierit. Sondajele „cibernetilor" par să fi fost acțiuni de investigare a spiritului pămîntean... Trebuiau să fie siguri că vor putea preda mesajul unei lumi pe deplin pașnice...

— Stai puțin ! zise Glad repede. Cînd ai spus că plecase Nava de cristal de pe Nag ? Cum de scăpaseră catastrofei biologice membrii echipajului ?

— Asta e, murmură Ela. Ex pretinde... se încurcă ca de o emoție ciudată. pretinde că pe Nava de cristal... nu se afla nici un supraviețuitor al lumii Nag..

* * *

Peste întinderea parcă neverosimil de liniștită azi a oceanului, răsărise luna. Lev Gorr deblocă fotoliul relaxant, transformîndu-l aproape în pat și își trase lîngă el raportul lui Pal Pent, pe care-l citise deja de trei ori. Raportul sintezează cuprindea doar patru file. Anexele însă — 17 dosare și 32 bobine magnetice. Le parcursese. conștiincios, pe toate, fără a putea ajunge totuși la o concluzie, hotărî că, înainte de orice, ar fi cazul să doarmă cîteva ore măcar.

„Rezultă — scria Pal — că cele două nave străine au venit din aceeași dispărută Lume Nag, aflată în constelația Orion, că nu știau una de cealaltă". Era posibil așa ceva ?

„Nava de cristal, reiese din rapoartele decodificate. era populată exclusiv de aparate cibernetice ultraperfecționate, singure acestea putînd suporta, de altfel și după aprecierea specialiștilor noștri, salturi spațiale consecutive pe distanțe de sute de ani lumină și odiseea căutării timp de 230 ani terestri a unei lumi similare celei din Nag". Asta era posibil ? Ca 230 de ani, o navă condusă exclusiv de ordinatoare, fie ele și superperfecționate, să navigheze prin întinderile oceanului galactic, făcînd salturi de sute de ani lumină, fără a găsi o lume similară cu Nag ? Acea Lume Nag care părea atît de apropiată — dacă te gîndeai la micuța Elta — lumii pămîntene ? ! Cum arătau însă celelalte lumi inteligente pe care le întîlniseră ? De ce nu predaseră nimănui supercreierele electronice mesajul-testament al Lumii Nag ? Erau prea înapoiate acele lumi întîlnite ? Erau agresive ? Era posibil deci, ca la un stadiu

foarte avansat de civilizație să rămînă agresive lumi care ar fi putut prelua un mesaj de o înaltă complexitate științifică ? Dacă nu, trebuia să-i dea dreptate lui Pal, care susținea că „În tot acest timp, ordinatoarele de pe Nava de cristal, create în pripă, de o lume obsedată de catastrofa care o distrusese, s-au dereglat. Ori, în oricе caz, s-au dovedit incapabile să-și ducă la îndeplinire misiunea, ele văzînd intenții agresive acolo unde nu erau sau căutînd să descopere o lume perfectă, asemeni unui creier electronic. Așa au făcut cu Pămîntul. Teama de-a nu greși predînd mesajul științific unei lumi ce ar fi putut incendia sisteme străine, distruge ori subjuga lumi învecinate i-a făcut să ezite de fiecare dată, să caute mereu altceva, să execute teste complicate, inclusiv pe Terra, rezultatele acestor teste nefiind însă în stare să le interpreteze corect. Pentru ei, de pildă, cuvintele „să cucerim alte lumi", spuse de unul din membrii echipajului „Pallas", echivalau cu subordonarea ori anihilarea altor planete locuite. Alte sute de mesaje dovedesc aceeași interpretare eronată a vieții pămîntene, de unde și concluzia falsă că „Pallas" și navele Gladiator ar fi căutat „în mod cert și cu înverșunare" Nava de cristal, pentru a o distruge ori captura. Salvarea celei de-a doua nave, pe care a fost găsită Elta și Ex, a fost de asemenea eronat interpretată. În momentul acela, rapoartele expediate de pe Nava de cristal către toate minisferele spion aflate pe Pămînt și Bazele spațiale anunțau pregătirea unui atac distrugător al Sistemului Solar, ca urmare a „agresiunii" noastre, care le periclita îndeplinirea misiunii pentru care fuseseră creați. Ce s-a întîmplat ulterior, ce a cauzat distrugerea ori autodistrugerea Navei de cristal și aproape simultan a tuturor cibernеților spion, rămîne de neînțeles. Fapt este că superordinatoarele navei străine și-au negat scopul pașnic, au trădat prin incapacitate de înțelegere buna intenție a lumii care le-a generat, de unde concluzia tristă, își încheia raportul Pal Pent, că o civilizație care nu e capabilă să se mențină nu e aptă să transmită măcar cuiva comoara cunoștințelor acumulate".

Asta să fi fost adevărat ? Exista o lege potrivit căreia fiecare civilizație să fi trăit un ciclu anumit, după care să se stingă dintr-un motiv sau altul, fără a putea comunica

unei alte lumi „zestrea" ei ? Cine fuseseră misterioşii vizitatori ai Pămîntului care creaseră peştera-sferă atlas din insula pe care se afla Delfinariul Zeta ? Numai cu Lumea Nag se întîmplase acel fenomen ? „O civilizaţie care nu e capabilă să se menţină" spunea ferm Pal, ca un verdict. E drept, din cîteva mesaje ca şi din discuţiile cam evazive purtate cu Ex, rezulta că pieirea Lumii Nag fusese cauzată nu de o catastrofă naturală, ci de locuitorii ei, se părea doar de cîţiva dintre locuitorii ei, forţa teribilă a ştiinţei Lumii Nag era „o sabie cu două tăişuri". De-aici să fi apărut interesul ciberneţilor investigatóri pentru oameni înapoiaţi şi nerealizaţi ca Teo Tern ori Ians Iason ? ! Ajunseseră deci fiinţele planetei Nag la o supercivilizaţie înfloritoare şi pieriseră din cauză că neglijaseră dezvoltarea personalităţii fiecărui individ din lumea lor ? !... Fusese acolo un război ? Un năpraznic act terorist ? O experienţă iresponsabilă ? Ce concluzii se impuneau de-aici pentru Terra ?

Deocamdată, Pămîntul se apărase. Deocamdată, mii de oameni se aflaseră la post, alte mii ajutaseră investigaţiile, semnalînd imediat o mulţime de date despre ciberneţii spioni şi mesajele pe care le transmiteau, alte milioane ar fi fost gata să intre în acţiune oricînd, Nava de cristal capotase, poate datorită celor doi pămînteni aflaţi pe R—4, poate dintr-un alt motiv. Fapt era că, în ciocnirea nedorită, Pămîntul cîştigase lupta ; asta graţie şi „suspectei" Ela, graţie şi micuţei Adi Iason... Ce se putea întîmpla însă mîine, cînd aveau să stăpînească forţe infinit mai mari, dacă Teo Tern, Ians Iason, Rita, Pedro şi alţii ca ei... ?

Lev Gorr simţi că e gata să adoarmă. Se ridică greoi, înghiţi încă o pastilă stimulativă, deşi complexul medical i le interzisese, îşi trase în faţă foile albe pe care trebuia schiţat proiectul de comunicat general pentru opinia publică asupra Ipotezei Nessus. Dădu cu ochii de-al doilea raport al lui Pal Pent, prin care ajutorul său îşi înainta demisia în termeni la fel de fermi. Îşi aminti că Ina Sind îi promisese o hîrtluţă asemănătoare. Îl condamnau de fapt ? Şi ei ? Ştia bine că pentru tăcerea care ceruse să fie păstrată în legătură cu Directiva Nessus avea să fie anchetat. În cel mai bun caz doar de Comitetul informării publice, dacă nu şi de Comisia controlului puterii. Pal şi

Ina din același motiv se retrăgeau, răspunderea tăcerii îi apăsase tot timpul acestei operații, acel sentiment îi făcea să-l condamne tacit.

Greșise ?... Oare ?... Care ar fi fost rezultatul dacă nu și-ar fi asumat această răspundere... care, poate, fusese totuși un calcul eronat ? Omenirea ar fi găsit o soluție mai bună ?... Ar fi intrat în panică, dînd sistemul economic peste cap ? Ce s-ar fi întîmplat cu utilizarea ordinatoarelor ? Cum ar fi reacționat „populația" Navei de cristal aflînd că sînt descoperiți mai de mult ?...

Ce cauzase distrugerea sau autodistrugerea Navei de cristal ? Aici era „cheia", numai că la această întrebare, nici foarte logicul și prevăzătorul Pal, nici intuitiva Ina, nici Ela Nant, ori Billen cel plin de ipoteze nu erau în stare să dea încă un răspuns. Ex, el singur, susținea cu tărie : „Distrugerea a fost provocată de femeia aceea care..." Cine fusese „femeia aceea" ? Și cum oare putuse provoca, ea singură, distrugerea ori autodistrugerea atotputernicei nave de cristal, imediat după ce supercreierul cibernetic extraterestru hotărîse declanșarea „războiului de apărare" împotriva Terrei ?

Ei, cum dracu făcuse... „femeia aceea" ? ! Și cine era ?... Fantoma lui Ann ? ! Daa, începea, „în mod cert", s-o ia razna.

*

— Pierduți ? Amîndoi ? exclamă Harald.

Pe fața delicată a blondei Oll se întipărise o liniște nefirească, doctorița privea parcă fără să vadă spre Glad și Ela, șopti abia distinct :

— Iv a intrat a doua oară într-un cîmp de intensitate plus opt. Rita poate că va fi salvată, șocul psihic suferit însă de ea nu cred...

— Nu se poate discuta nicicum cu Rita ?

Un surîs trist disprețuitor flutură pe buzele palide ale lui Oll, femeia fixa mai departe colțul în care Glad și Ela tăceau cumva stingheriți.

— Din clipa în care a fost recuperată acea R—4, Rita n-a scos un cuvînt. După cîte spun psihiatrii, nu va mai scoate vreodată. Am încercat tot ce era posibil, a încercat și Hanna... Hanna nu știe de fapt nici în prezent dacă

soră-sa este cea care... a salvat Sistemul Solar, făcînd împreună poate cu Iv un fel de joc dublu cu necunoscuții ; dacă Rita a fost victima unei grave erori de interpretare și a distrus nava aceea care n-ar fi avut intenții agresive în fond ; ori dacă... Rita trădase Pămîntul din cauza unei dereglări psihice care se agravase brusc. Iar distrugerea Navei de cristal a fost o sinucidere colectivă inexplicabilă.

— Ce crezi personal ?

— Din păcate, șovăi Oll, sînt silită să optez pentru ultima ipoteză. Profesorul Ben Bon de asemenea. Ceilalți caută să descopere explicații ale unui sacrificiu îndrăzneț. Ar fi mult mai frumos așa, desigur.

— De ce crezi altceva ? insistă Harald.

— Vezi, Harald, e adevărat că, singure, sondajele Psi III sînt neconcludente. Dar apare în psihicul... aproape gol al Ritei Gay, obsesiv, o imagine... foarte neclară. Kund a declarat ieri, la o conferință de presă c-ar putea fi o simplă proiecție... fantomatică a lui Ann, femeia pe care-a iubit-o Iv Pard. Între Rita și femeia necunoscută pare că existase un conflict, ce-i drept. A întîlnit-o în orice caz pe femeia aceea pe Nava de cristal... și rezultă că necunoscuta a crezut-o ciborg.

— Pe Rita ? !

— Da. Cine era însă femeia aceea nu ne putem da seama, imaginea sondajului Psi este mult prea neclară pentru a putea realiza o identificare. Nu sînt măcar sigură... că era pămînteană ; asemănarea micuței Elta cu noi e absolut derutantă.

*

— Ascultă ! făcu înfuriat Pal Pent. Poate nu i-ai spus cine sînt !

— Ba da, zise corect ciborgul, rămînea însă proțăpit în dreptul ușii. I-am spus, dar Delia Dyn este foarte ocupată.

— Și n-are timp să iasă pentru mine din camera aia blestemată două clipe ? ! Ce face-acolo ?

— Descifrează ! Un mesaj. Primit încă pe timpul cînd lucra la telestația de pe Baza 12. Lucrează cu patru ciborgi !

Spune că dacă va reuși ce presupune, are toate șansele să fie primită imediat în rîndul investigatorilor speciali ai Centrului Solar de Securitate.

*

— De cînd ? se neliniști Ina.

— De circa o oră, zise profesoara. A purtat pînă atunci o discuție lungă cu Ex, care...

— Ați înregistrat tot ?

— Înregistrăm fiecare oftat. Părea o discuție contradictorie, în care Ex vorbea mult, Elta punea doar întrebări scurte, aș spune însă... dezorientante.

— Dezorientante ? !

— Așa mi s-a părut. După aceea, Elta s-a distrat cu copiii din grupul ei, la complexul spațial simulat, am efectuat astfel testele 401-407. Ex stătea în tot acest timp nemișcat, nu a intervenit măcar o dată, cum are obiceiul.

— Interesant, murmură Ina. De ce nu m-ați chemat ?

— Stă și acum în același loc ! Elta în schimb s-a retras în camera ei, lucrează iarăși cu aparatul acela, care pare a fi un fel de mașină de scris de-a lor ! Psihologul de serviciu e sigur că scrie iarăși poezii.

— Poezii ? !

— Tot după psihologul de serviciu, rîse profesoara. Elta s-a îndrăgostit de-un puști cu cap rotund și melancolic, la fel ca al ei, din grupa a doua. Nu putem afla însă.

— De cînd scrie poezii ? întrebă preocupată Ina.

— De ieri. Deocamdată e însă imposibil să ajungem la conținutul creației poetice, aparatul se deblochează doar la fluxul biologic al Eltei.

— Nici să nu încercați ! avertiză Ina. În nici un caz ! Cînd va termina de scris... va arăta ea singură cuiva ce-a făcut. „Boala" asta cred că e ca limbajul Fita : universală.

*

Ians Iason străbătea cu pas șovăitor aleea mărginită de stînci roșii-gălbui și arbori mici, japonezi, gîndindu-se cum naiba reușise totuși să se lase agățat atît de prostește.

Își petrecuse după-amiaza la Teo, se împăcaseră, definitivaseră organizarea Ligii, ciocniseră un pahar la

inaugurarea aceasta, merita, nu ? La drept vorbind, nu ciocniseră doar un pahar, își amintea perfect însă că nu era „în stare de ebrietate" cînd plecase spre casă. Se urcase în noul său automobil și-o pornise cuminte, hotărît să meargă cu minimum de viteză pe cele mai retrase străzi subterane. Dracu îl pusese să-și ia un automobil nou ? ! Porcăria stopase după primii zece metri, ușile rămîneau încuiate, devenise prizonierul propriei sale mașini. Numai atunci își amintise că în prospectul vehiculului era menționat ceva despre „senzorii de siguranță" și mini-ordinătorul de bord. Asta îi trecuse prin minte însă prea tîrziu, o mașină albă apăruse deja lîngă el, din ea coboriseră cei doi X-40 cunoscuți sau alții, cine-i putea deosebi ? ! Nu mai erau politicoși. Unul deschise portiera, îndreptă spre el ceva, din clipa aceea nu-și mai amintea nimic.

Se trezise într-o cameră goală, instalat într-un hamac. Era îmbrăcat într-un fel de costum ușor, dintr-o țesătură necunoscută, vag parfumată.

Și uite că se împlineau patru zile de cînd zăcea în acest centru de revitalizare, unde refuzase să se supună oricărui tratament. Nu ieșea la muncile simple, nu participa la dezbaterile complicate, nu intra în sălile de conferință sau film, audiase o singură prelegere, despre „rolul plurifuncțional al poeziei matematice", îi ajunsese.

Voia să vadă ce-i vor face. Prost era însă că nu-i făceau nimic. Îl lăsau pur și simplu în pace, sperînd probabil să se plictisească. Ei bine, Ians decise să nu se plictisească ! Stătea întins în hamac, ziua într-un șezlong din grădina cu arbuști japonezi, i se păruse apoi că protestul său era totuși prea slab, așa că declară greva foamei.

De ieri dimineață o începuse, efectul se făcuse pesemne simțit, fusese invitat azi la doctorul Marr, despre care auzise c-ar fi director adjunct al Centrului. Era și timpul, i se făcuse o foame de lup.

Trecea chiar acum pe lîngă un piersic încărcat de rod, Ians privi fructele zemoase, mari cît un pumn, bănuiala că e supravegheat direct îl făcu să meargă mai departe, intră în pavilionul central. Un ciborg U-4 răsări în fața

lui, îl privi doar o clipă, se întoarse spre un fel de birou, atinse o clapă.

— S-a prezentat Ians Iason, anunță el simplu.

Una din ușile laterale ale holului se deschise, Ians înaintă și pătrunse într-o încăpere unde se afla doar o masă mare, lungă, simplă și cîteva etajere cu plante decorative brune, albe și verzi.

În spatele mesei, stătea o femeie trecută de prima tinerețe, șatenă, mai mult banală, care scria ceva... cu o pană ! Ridică spre el privirea castanie, ochii erau prietenoși, liniștiți, îi aminteau cumva ochii soră-si, singura ființă care îl înțelesese și-l apreciase cu adevărat.

— La loc, Ians ! Eu sînt doctor Marr.

Ians aruncă o privire spre unicul scaun din încăpere, așezat cam în fața mesei, se decise :

— Nu iau loc ! Și, vă previn, voi continua să fac greva foamei, în semn de protest, nu aveți dreptul să-mi întîrziceți înființarea Ligii ! Știu că de fapt ăsta e motivul pentru care mă aflu sechestrat aici.

Femeia zîmbi, cînd zîmbea i se lumina întreaga față, își aranjă cu un gest mic o șuviță rebelă de păr, zise pe un ton moale, ca și cum el i-ar fi debitat o șotie :

— Lasă prostiile, Ians. Dacă vrei să-ți continui „greva", e foarte bine, ai 20 de kilograme mai mult decît trebuie. Ficatul și inima dumitale mai ales îți vor fi recunoscătoare. Și cum stai mai mult în hamac, cred că ai putea rezista două săptămîni. Vei întrerupe însă „tratamentul" peste cel mult trei zile, te-asigur.

— Asta rămîne de văzut, mîrîi Ians, zîmbetul femeii se estompă, doctor Marr anunță pe un ton parcă ostenit :

— Te vei plictisi de inactivitate, Ians. E științific stabilit că un om al deceniului nostru nu poate rămîne în stare de totală pasivitate mai mult de șase zile. În ce privește Liga aceea, îți vei putea continua activitatea după ieșirea din centru. Dar nu e rău să știi că e a o suta optsprezecea încercare.

— Cum ? făcu Ians.

— Îți voi pune la dispoziție, dacă dorești, un documentar. Au fost o sută șaptesprezece tentative, care-au pierit desigur, în cel mai deplin anonimat.

Ians simți nevoia să se așeze pe scaun.

— Cauza bolii dumitale este de fapt lenea, Ians. O lene organică, nu tendința omenească spre economisirea de energie. După testele care ți s-au făcut, e motivată de o funcționare glandulară insuficientă și care n-a fost depistată din păcate la timp. Ai trișat douăzeci de ani, pe dumneata te-ai trișat de fapt, fugind dintr-o ocupație în alta, tot mai comodă, tot mai simplă, deci tot mai banală, te simți în pericolul de-a deveni complet inutil social și eul dumitale, programat genetic pentru cu totul altceva, s-a revoltat. Ai făcut acum o fixație, ți se pare că ordinatoarele sînt de vină pentru starea în care-ai ajuns. Dacă te vei încăpățîna să dormitezi, în loc să te pui la curent cu noțiunile elementare ale științei moderne, nu numai ale cibernetică, vei ajunge la o psihoză periculoasă și la degradare. Centrul nu face minuni, precizează Marr. Dorința de evadare cu ajutorul alcoolului sau al altui produs de acest gen va reveni. Nimeni nu te va sili, în nici un fel, să optezi pentru soluția revitalizării ; dar un tratament simplu endocrinologic, completat de-un curs intensiv special, te-ar putea remonta în cîteva luni. Va fi greu, te asigur... scadențele se plătesc însă întotdeauna, știai asta de mult !

Totul lui Ians i se părea năucitor. Se simțea parcă dezbrăcat, în minte îi rămăseseră cuvintele „curs intensiv special". Un curs ? Ians își aminti singura prelegere la care participase aici, o fată tînără cu păr blond, tuns scurt, vorbise de-a dreptul ademenitor despre problema „unu minus unu egal zero". Făcuse o întreagă teorie sclipitoare, sprințară, pe marginea acestei „teoreme" ! — de ce teoremă, nu înțelesese — trecuse la demonstrarea că matematica polifuncțională e un alt mod de a vedea lumea înconjurătoare, un mod în care, ca într-o străveche filozofie, natura și individul, societatea alcătuiau un tot omogen, țesut într-o plasă de relații ecuaționale precise, „încîntătoare", invizibile pentru... nefericiții profani. Nu i se păruse lipsită de interes teoria, fata era pe deasupra drăguță și plină de spirit, își propusese să-i audieze și a doua prelegere. Dar în ziua următoare îi venise ideea cu greva și renunțase să părăsească hamacul. Să fi fost adevărată povestea cu insuficiența glandulară de care suferea de douăzeci de ani fără ca isteții de medici care-i făcuseră

zeci de controale să o fi depistat ? Şi el, el ar fi putut fi azi cu totul altceva decît era ? ! Ians simţi că-i urăşte pe toţi doctorii, zise apăsat :

— Vom vedea, doctor Marr, dacă eu voi rezista doar şase zile. Pentru a-mi spune asta m-aţi chemat ?

— A, nu. A sosit familia dumitale. Adi Iason a primit o înaltă distincţie a Centrului Mondial de Dezvoltare.

— Ce-a primit ? tresări Iason năucit.

— Dacă ai fi urmărit emisiunea T. V. de aseară, ai fi aflat, tot Mapamondul ştie. Adi a ajutat la capturarea unei mici sfere spion, singura care-a putut ajunge într-un laborator de investigare terestru.

— Ce sferă spion ? făcu aiurit Ians.

— Are să-ţi explice ea. În orice caz, studiul întreprins asupra minisferei a dus la concluzii importante pentru dezvoltarea ciberneticii viitorului.

— A ciberneticii ? ! Adi a făcut asta ? !

O oră mai tîrziu, lămurit acum pe deplin asupra premiului oferit fiicei sale, premiu care consta într-o excursie „de studiu" pe trei Baze extraterestre, lui Ians îi fu dat să audă vocea miorlăită a lui Nel.

— De fapt, e complet nedrept, tăticule ! Ea a descoperit sfera aia pentru că i-am legat eu o sîrmă pe scară, lui Max. Dacă nu cădea şi nu turtea drăcia aia, Adi n-ar fi avut ce descoperi în burta lui, nu ?

Uitase, puşlamaua, că tot el propusese ca Max-2 să fie trimis direct la topit, că toţi fuseseră de acord, mai puţin Adi, care fără să spună nimic, îl dusese în aceeaşi noapte pe Max „la operaţie".

Nel îl privea aşteptînd acum o încurajare, lui Ians îi veni să-l plesnească, îşi aminti că poziţia sa de moment nu cadra cu măsuri educative nici măcar de acest gen primitiv, îi rugă să-l aştepte şi reveni în pavilionul doctoriţei Marr.

Ciborgul U-4 îl opri însă anunţîndu-l că următoarea întrevedere cu doctor Marr era programată abia peste trei zile. Ians Iason simţi că ia foc.

— Anunţă-mă totuşi, zise el pe un ton potolit, căutînd să se stăpînească.

— Este imposibil, zise ciborgul, postîndu-se masiv în dreptul uşii. Dispoziţiile sînt categorice. Vă rog frumos să vă întoarceţi în camera dumneavoastră.

Ians avu un moment de furie. Apucă un scaun din hol cu gînd să-i zdrobească nemernicului care-i stătea în drum capul de tinichea. Uşa se deschise în aceeaşi clipă, în pragul ei stătea doctoriţa Marr.

— Ce s-a întîmplat, Ians ?

Scaunul îşi reocupă binişor locul. Proaspătul internat al centrului de revitalizare zise sufocat de umilinţă :

— Venisem... venisem să vă spun... că optica mea asupra... ciberneticii s-a schimbat.

— Am văzut, zise pe un ton sec femeia şatenă, cu ochii la scaunul de lîngă Ians, privirea ei se opri apoi pe faţa transpirată a bărbatului plinuţ, întrebă : Asta era tot ?

— Nu, zise Ians. Consideraţi, dacă se poate... că sînt vindecat. Psihic, vreau să spun... Voi urma tratamentul pe care mi-l indicaţi, în afara centrului, trebuie, trebuie neapărat să revin la familie. Promit că voi urma prin T.V cursul de reciclare. Promit, doctor Marr !

Timp de zece secunde, poate mai mult, privirea lui şi a femeii în alb rămase într-o confruntare tăcută, zîmbetul de pe faţa doctoriţei dispăruse. Ians o văzu apoi că se îndreaptă cu pas rar, parcă şovăitor, spre biroul consolă lîngă care stătea imobil U-4, atinse o clapă, unul din pereţii cenuşii din fundal deveni transparent. Pe ecran, un bărbat tînăr, nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani, cu trăsături asiatice... se bărbierea. Da, se bărbierea.

— E vorba de-o decizie de excepţie, Sen, începu fără altă introducere femeia în alb. Ians Iason s-a văzut cu familia, s-a angajat în faţa mea să urmeze ciclul de revitalizare, în afara centrului. Menţionez că datele psihofiziologice de laborator neagă în mod evident posibilităţile volitive ale subiectului de-a-şi ţine promisiunea.

Ians Iason încremenise, privea uluit cînd la doctoriţă, cînd la bărbatul care se bărbierea mai departe, cu pedanterie, ca şi cum n-ar fi auzit nimic.

— Asta e tot ? întrebă el în sfîrşit pipăindu-şi bărbia.

— Nu, spuse pe o voce scăzută Marr. Propun să-i aprobăm plecarea, sînt sigură că... în cazul acesta, mo-

tivația psihică specială va infirma prognoza ordinatorului de laborator.

Ians Iason simți o amețeală, un val de căldură îl cuprinse cînd bărbatul care se bărbierea se întoarse spre ei, privi în direcția lui atent, o clipă, două, ochii săi căutară apoi spre Marr, își uni vîrfurile degetelor mare și arătător, închipuind un „O.K", ori „succes !" care nu se înțelegea clar dacă-i era adresat lui sau doctoriței, după care ceranul deveni cenușiu.

Marr îl privea acum cu un soi de gravitate. Se apropie cu același pas lent, Ians se aștepta la un mic discurs, în care prezența lui U-4 i se păru cumplit de stînjenitoare.

— Cu bine, Ians ! zise simplu doctorița, îi întindea o mînă subțire, bronzată, adăugă : Transmite-i lui Adi felicitările mele. Și..., nu le uita pe-ale dumitale. Contează ; enorm !

* * *

— Ina s-a retras într-adevăr din serviciul dumitale ? întrebă Bilten și părea grozav de amuzat.

— Mda ! mormăi cu un aer indiferent Lev Gorr.

— Cred că a făcut foarte bine ! aprecie profesorul, e un biolog de excepție. Reanimarea Eltei a fost practic rezultatul ideilor ei, ieri am aflat că a imaginat un tratament uluitor de adaptare a micuței extraterestre la atmosfera pămînteană. Ar fi păcat ca un asemenea creier să fie risipit în „investigații speciale", nu crezi ?

— Ba da, aprobă din nou Lev, convins că Bilten spune prostii. Însăși reanimarea Eltei era o problemă nu a biologiei, ci a Centrului Solar de Securitate, răspunderea pentru viața singurei ființe dintr-o altă lume revenea Centrului în primul rînd. Mai ales în eventualitatea că, totuși, undeva în spațiu, mai existau oameni din lumea ei. Ideea scenariului „științifico-fantastic" prin care informaseră de fapt opinia publică cu discreție și o pregătiseră în același timp, o mobilizaseră chiar la depistarea „ciberneților", fără a crea panică, aparținuse tot Inei. Un asemenea om Lev nu era dispus să piardă nicicum, dacă Bilten își imagina operațiunile Centrului ca pe niște investigații anchetă idioate, îl privea personal, nu era momentul să-l contrazică.

— Mie în schimb mi-a venit o idee care s-ar putea să te surprindă ! continuă Bilten pe tonul lui ușor agresiv. Mă gîndeam că ar fi cazul să revitalizați Centrul acesta ; înființînd, de pildă, în cadrul lui un institut de sondaj ! Ordinatoarele ar avea un rol hotărîtor în prelucrarea materialelor și chiar în obținerea datelor, îți dai seama !

— Ce institut și cum ți-a venit ideea ? se interesă plat Lev Gorr, deși știa perfect despre ce era vorba.

— Ideea mi-a venit citind raportul dumitale către Centrul Suprem de Coordonare. Foarte interesant ! Mă gîndesc să-l argumentez chiar cu cîteva exemple concrete care v-au scăpat. Unul ar fi Pedro, asistentul meu. Neafirmarea, combinată cu spaima de insolit, pentru oamenii secolului nostru raționalist par să ducă într-adevăr la rezultate nebănuite. Pedro a fugit de fapt, se refugiase la Rita Gay care, rămîn la ipoteza că tot din dorința aprigă de afirmare cu orice preț, a intrat într-un joc periculos cu lumea stranie care se infiltrase în Sistemul Solar.

— Și concluzia ? întrebă Lev, urma să apară cît de curînd Harald Pin, iar discuțiile le prefera individuale.

— Concluzia ar fi necesitatea înființării unui institut de sondaj care să testeze mult mai profund decît se face azi calitățile *fiecărui* individ, încă din perioada preșcolară, pentru a fi îndrumat discret spre domeniul unde poate da maximum de randament social, adică unde se poate afirma pe deplin ! Un al doilea obiectiv ar fi recuperarea și reorientarea unor indivizi care și-au ales profesii ce nu le oferă satisfacții, identificarea unor maladii psihice care duc la plafonare, într-un cuvînt punerea de acord a aspirațiilor cu posibilitățile fiecărui individ. Al treilea obiectiv, continuă cu pasiune Bilten, ar viza studierea reacțiilor în fața necunoscutului, mai ales la asemenea indivizi ; pentru a nu fi nevoie pe viitor de scenarii „științifico-fantastice" în cazul că ar trebui pregătiți pentru un eveniment neprevăzut.

— Ideea mi se pare excelentă, zise grav, după cîteva clipe de meditație, Lev Gorr, întrebîndu-se ce-ar fi zis Comisia pentru controlul puterii dacă ar fi aflat că „în complicitate cu studenții profesorului", el, Lev Gorr, îi făcuse lui Bilten cadou un ordinator de ultim tip, ce su-

gerase discret proiectul institutului de sondaj : proiect aflat în fond de trei zile în seiful personal al lui Gorr.

Ce-ar fi zis oare Comisia ? L-ar fi destituit, probabil. Ei și ? Institutul, care trebuia oricum să se înființeze, ar fi cîștigat în schimb un om competent în fruntea lui. Asta era părerea colegiului, da, și a lui. Așa sucit și irascibil, Bilten rămînea un mare creator, cu idei sclipitoare ; care, dacă ar fi fost însă invitat direct să conducă un institut al Centrului, ar fi refuzat net. Și de încăpățînat, Bilten știa să fie încăpățînat, cînd zicea o dată „nu" !

— Mda, profesor Bilten, dacă mă gîndesc bine, îmi dau seama că un singur aspect mă împiedică să susțin înființarea imediată a acestui institut.

— Care aspect ? !

— Nu sînteți „un cap organizat" deloc ! trînti Lev, știa că Bilten se mîndrea de fapt cu asta. Cred că nu ați putea conduce un asemenea institut, filială a Centrului, fără a fi secondat de un organizator bun, care să se priceapă în același timp la unele tehnici de investigare.

— Ihî, făcu Bilten. Nu țineam de fapt să conduc, dar... Știi un asemenea om ?

— Trebuie să mă mai gîndesc. Îmi vine acum în minte un anume Pal Pent, se încruntă Lev, gîndul îi fugea în realitate la „misterioasa femeie" care scosese din luptă Nava de cristal, evitînd astfel o catastrofă cu consecințe greu de imaginat pentru Terra. Identitatea femeii aceleia începuse să-l obsedeze.

— Pal ? Îl cunosc ! Minunat ! se decise Bilten.

— Ar fi însă și-aici un impediment.

— N-ar vrea să primească nicicum ? ! Mi-a spus el o dată că...

— Ar primi, surise Lev. Dacă i-ar cere asta profesorul Bilten...

Numai douăzeci de minute mai tîrziu, Lev se ridica din fotoliu și strîngea mîna pentru despărțire lui Harald Pin.

— Îmi pare bine că nu te-a speriat Operațiunea Nessus, conchise el. La șeful secției a IV-a vei găsi un proiect interesant. Ceva cu delfini, o investigație care, dacă ți-ar surîde, mi-ar plăcea s-o lămurești.

— Cu delfini ? ! exclamă Harald.

— Da, zise apatic Lev. Se întîmplă ceva extrem de ciudat în lumea delfinilor în ultimul timp ; iar Ina mi-a cerut un răgaz de trei zile în care să se hotărască dacă ne părăseşte sau nu.

— Ina ? ! Nu se poate !... De ce ?

— Habar n-am. M-am gîndit că în calitate de cunoştinţă... încă din copilărie a ei... trînti candid Lev, faţă de dumneata ar fi oricum mai apropiată în colaborarea pe care va trebui eventual s-o începem cu ea.

— Staţi puţin ! făcu năucit Harald. Din copilărie, aţi spus ?

Aşadar testele psiho periodice erau totuşi utile. Harald uitase într-adevăr de fosta lui colegă de şcoală, caraghiosul. Lev continuă :

— Mda, am descoperit cu totul întîmplător un interviu pe care l-a acordat cu nonşalanţă de puştoaică, pe cînd avea 16 ani. Declara că ai fi fost prima ei dragoste. Nu ştiai ?

*

— Te cheamă, zise Ina prăbuşindu-se pe iarbă lîngă ei Să-ţi arate o navă de cristal opacă !

— Un arici ? ghici Ela.

— Exact. Pregăteşte-te să-i răspunzi la întrebări, pe mine m-a chestionat un ceas numai în legătură cu „structura conurilor de brad".

— Cu structura ? Asta e interesant ! apreciă Ela, se ridică repede, porni spre poeniţa de unde se auzeau glasurile copiilor.

— Sperî s-o scoţi într-adevăr pe Elta din costumul de scafandru ? se interesă Glad, întrebîndu-se de fapt dacă femeia asta splendidă şi Harald aveau nevoie într-adevăr „de-un micuţ aranjament cibernetic" pentru a-şi mărturisi că se iubesc. Ideea aparţinea, evident, Elei.

— Vom încerca, zise Ina gînditoare. Teoretic e posibil. Înainte de a se autodistruge însă, Ex ne prevenise că ar fi „foarte periculos". S-ar putea să fi avut dreptate, trebuie să acţionăm cu extremă prudenţă.

— Ela e de părere, zîmbi Glad, că Ex era pur şi simplu „gelos". Îşi dăduse seama că Elta tinde să devină

„tot mai pămînteană". el deci tot mai inutil. Asta a fost probabil și cauza „sinuciderii". Elta a suferit ?

— Aparent nu, își aminti Ina. Ori a găsit vechea soluție a artiștilor de depășire a unei crize ; i-a consacrat adică lui Ex un capitol tulburător în poemul pe care l-a scris.

— E chiar atît de reușit acest poem ?

— Da, spuse cu gravitate Ina. Psihologii credeau că Elta scrie un jurnal intim ori că s-a îndrăgostit ! Ea își concepea însă odiseea, în ceva care semăna a vers alb, dacă traducerea s-a făcut corect. Poemul e, în orice caz, răscolitor. Ideea că din măreața civilizație a Lumii Nag, din încercarea disperată de transmitere a „zestrei lor științifice" n-a rămas practic nimic, nimic altceva decît o fetiță într-un costum-scafandru, salvată de un ciborg care se simte străin și o părăsește și el... e impresionantă cu adevărat. Și dezvoltată cu un rar talent.

— Mi-ar plăcea să citesc.

— Îl vei citi, zise Ina. Se preconizează să fie lansat ca mesaj galactic ; în original, limbaj pămîntean și o „traducere Fita". Va fi un fel de apel avertisment împotriva greșelilor fatale pe care le poate face o civilizație evoluată.

— De ce s-a „sinucis" Ex putem presupune, observă Glad. De ce s-au autodistrus micile sfere spion, pare iarăși explicabil, nu voiau să cadă în mîna unor ființe „agresive", cum ne considerau ei. De ce și-au ratat însă misiunea superordinatoarele de pe Nava de cristal ?

— Nu-și poate imagina nici chiar Ela ?

— De ce adică „nici chiar Ela" ? se interesă Glad. O suspectezi încă de apartenență la lumea...

— Asta nu ! Că asupra codului ei genetic s-ar fi acționat, înainte de-a o fi găsit tu, nu este totuși imposibil. Asupra codului genetic al Eltei știm că s-a intervenit, în mod sigur ; stăpînean deci această performanță. Semnificativ însă, direcția de orientare pare să fi fost la Elta nu spre științele exacte, nu pe drumul raționalismului abstract, ci spre intuitivul concret. Ciudat este că Ela și Elta țin mult una la alta și găsesc modalități de comunicare rapide, care ne depășesc.

— De exemplu, se amuză Glad.

— De exemplu, eu sau o profesoară îi vorbim Eltei jumătate de oră despre ceva, ne mai pune și o groază de întrebări, pare totuși nedumerită. Ela rezumă orice explicație la o frază și pușloaica pare imediat edificată. Copiii pămînteni însă nu.

— E clar, mă duc să discut cu cele două extraterestre, rîse Glad ridicîndu-se, îl văzuse de fapt venind pe Harald, știa că o caută pe Ina de cîteva zile.

Copiii și cele două profesoare alergau prin poeniţa de narcise, Ela și Elta hrăneau o veveriță.

— „Totul în lume se teme de timp, dar timpul se teme de piramide" ? Frumos spus ! se auzi glasul suav, parcă abia șoptit al Eltei. Și oamenii au construit piramide ! observă ea pe un ton meditativ.

Costumul-scafandru era foarte bine mulat pe trupul delicat, casca albastră, ce ferea de razele soarelui ochii sensibili ai Eltei, făcea aproape imposibil de văzut fața nostalgicei artiste.

— Și nave pentru a înfrînge spațiile ! completă Ela, constată însă că Elta îl cerceta cu atenție pe Glad, autoarea poemului-mesaj declară apoi subit :

— Mă duc să mă joc cu ei.

Pornise deja spre grupul copiilor. Glad întrebă posomorît :

— De ce faci asta ?

Ela privea după fetița în costum de scafandru care se îndepărta călcînd cu o stînjenitoare prudență, șopti :

— Trebuie, Glad. Simt că trebuie să aibă ceva în care să spere !... Tocmai îi demonstram teoria ta, cu „nimic imposibil" și „doar *deocamdată* nu putem realiza" ! I-a plăcut foarte mult.

— Și pe Hellen „o sedusese" teoria mea, dar a dus-o la „soluția optimă" de-a fugi, aminti Glad.

— Numai că Elta nu-i Hellen, veni răspunsul pe un ton cîntat. Și nu știm încă de ce-a fugit Hellen ! Iar pe Elta n-o mint ! S-a elaborat deja Proiectul Orion ! Bazat în esență pe ideea ta, că e „pe deplin posibil ca cel puțin încă o navă să fi scăpat de catastrofă, așa cum a scăpat cea pe care s-a aflat Elta" !

— Ei bine, zise hotărît Glad, acest Proiect Orion e o tristă eroare ! Soluția de-a îmbarca pe prima navă astrală

numai ordinatoare și ciborgi dovedește că nu știm să-nvățăm încă nimic din greșelile altora !

— Glad, dar nava aceea va stabili doar locul de stație pentru cea cu echipaj uman care-o va urma !

— Rămîne de neacceptat ! exclamă Glad. Am văzut de ce sînt în stare niște superordinatoare scăpate de sub control uman ! Ați uitat toți, chiar atît de repede, istoria Navei de cristal ?

— Dar de cîte ori trebuie să vă spun, se indignă Ela, că depinde foarte mult de cine a conceput un ordinator sau ciborg ! Cei de pe Nava de cristal fuseseră elaborați de-o lume în agonie. E o diferență enormă, pricepeți o dată, ciborgii ca și copiii sînt vectorii cuplurilor de influență în care apar !

— Și ce fel de ciborgi vreți să folosiți ? trînti plat Glad. Tip Hellen ? Care „nu știm de ce a fugit" ? !

— Nu știm, *deocamdată !* surîse Ela și constată visătoare : Glad, dragul meu, tu ai talentul să-ți uiți cuvintele care pe alții îi fascinează ! Și nu știi încă ce mesaj interesant îmi va aduce Harald azi !

— Harald Pin ? Ce mesaj ?

— Secret, zîmbi cu un aer misterios Ela.

Se ghemuise parcă înfiorată la pieptul lui, ochii viorii străluceau.

— Harald a sosit deja, mormăi Glad contrariat.

— Chiar ? !

Împreună cu Ina, Harald venea într-adevăr spre ei. Mergeau amîndoi încet, parcă preocupați de ceva, printre ierburile înalte care unduiau în razele strălucitoare ale dimineții. Ela le alergă în întîmpinare.

— Dă-mi bobina ! ceru ea repede, Harald o privi uimit.

— De unde mai știi și asta ? făcu el, întinzîndu-i o bilă albăstrie.

— Delia a lucrat cu ciborgi moderni de tip N, zise Ela ridicînd din umeri, strînse cu degete nervoase mica bobină, din care vocea emoționată a Deliei Dyn începu abrupt :

„Am ascultat interviul pe care l-ai dat acum două seri, Ela ! Mi se pare deci că mesajul pe care am reușit să-l fac inteligibil te-ar putea interesa. Era foarte alterat, din cauza cîmpului W, bănuiesc, pare să fi fost lansat după

misterioasa autodistrugere a Navei de cristal, de-o stație robot programată să se autodizolve și ea imediat după ce a transmis. Cred că autoarea lui e femeia care s-a aflat pe Nava de cristal și despre care nimeni nu știe cine e".

— Ce interviu ai dat ? se interesă Ina. Ela îi făcu însă un semn parcă speriat să tacă, din mica bobină albăstrie o altă voce, foarte plăcută, începu să scandeze grăbit și egal :

„Nu știu dacă voi izbuti. Nu știu deloc dacă e bine ce fac. Dacă voi reuși, vorbele acestea vor ajunge... și mă veți judeca".

Urma o pauză, probabil că mesajul pe care-l recuperase Delia era totuși trunchiat, cîteva clipe mai tîrziu glasul acela egal reveni :

„Nici ei nu se pot hotărî. Sînt scindați... două grupuri... cauzat multe... autodistrugerile care v-au intrigat... Voi căuta să folosesc această... că misiunea lor s-a sfîrșit. Există Elta ! Există acum Elta și deci... anulat".

Ina vru iarăși să întrebe ceva. Harald îi strînse iute brațul, urmărea expresia parcă fascinată a Elei, pentru Ela mesajul smuls tăcerii fără sfîrșit însemna în mod evident și altceva decît pentru ei toți.

„Dacă nu voi izbuti, continuă parcă frîngîndu-se vocea... ar fi trebuit să preluați... Dar ar fi, ar fi posibilă și o catastrofă ! Îngrozitoare ! Eu trebuie să aleg, să decid... Acum, singură... Eu și..."

Glasul devenise șoaptă precipitată, parcă răsuflare fierbinte și în același timp istovită, o incredibilă tensiune creștea continuu pe fața extrem de palidă și frumoasă a Elei, vîntul îi zburlea pletele negre și scurte fără ca ea să pară a mai sesiza nimic, nimic altceva din jur, în afara vocii cunoscute care încheie deodată cu fermitate, aducînd o sclipire de sfidător triumf în ochii intens albaștri ai creatoarei ciborgilor de tip N :

„Nu știu deci dacă nu greșesc... Reanaliza, dacă voi avea timp... Dar mi se pare, mi se pare că este... Soluția optimă ! sublinie cu un vag surîs glasul, adăugă apoi după o pauză scurtă, abia auzit : Deocamdată, Glad !"

4

Sfîrșit

CUPRINS

I A fugit un ciborg 5
II Un sentiment anacronic 21
III Întrebări fără răspuns 37
IV Directiva Nessus 54
V Defectul de a pune întrebări 74
VI Suspecta numărul unu 102
VII Soluții optime 127
VIII Spre țărmul nimănui 156
IX În fața Marilor porți 178
X De undeva din Orion 196
XI Spirala tăcerii 211
XII Dar timpul se teme de piramide . . . 232

Lector : LUCIAN HANU
Tehnoredactor : MARIANA PUȘCAȘU

Bun de tipar 18.1.1980. Aparut 1980. Comanda nr. 1535. Coli de tipar : 16,5.

Comanda nr. 90 512
Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"
Piața Scînteii nr. 1, București,
Republica Socialistă România

Fantastic Club

Lei 8,25

ÎN ACEEAȘI COLECȚIE

au mai apărut:

Doru Davidovici
ZEIȚA DE ORICALC

Vladimir Colin
BABEL

A.E. von Vogt
ODISEEA NAVEI «SPACE BEAGLE»

Corneliu Omescu
PLANETA FĂRĂ MEMORIE

Gheorghe Săsărman
HIMERA

Günther Krupkat
NABOU